

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HARLEQUIN®

INTRIGUE®

**TENNESSEE
TAKEDOWN**

LENA DIAZ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Lena Diaz'ın Tennessee Takedown'ında küçük bir kasaba olan Tennessee'de bir SWAT memuru, hayatı tehlikeye giren masum güzeli korumak için her şeyi yapacaktır

Son yirmi dört saat içinde üç farklı haydutun Ashley Parrish'i öldürmeye ya da kaçırmaya çalışması tesadüf olamaz. Seksi SWAT ekibi lideri Dillon Gray onu kurtardı ama şimdi neden birinin güzel muhasebeciyi öldürmek istediğini merak ediyor... ve neden onu bu kadar sinir bozucu derecede çekici bulduğunu.

Sonra FBI zimmetine para geçirme suçundan Ashley'in peşine düşer ve Dillon onu bir katilden koruması ve kendisine komplo kurulduğunu kanıtlaması gerektiğini bilir. Onu tehlikeli bir arazide tüyler ürpertici bir koşuya çıkarmak Dillon'ı pek etkilemez. Ama onu bir geceden daha fazlası için istemek onu çok korkutur.

"Üşümüştün." Silahını kılıfına soktu ve çelik yeleğini ona sarmak istercesine çözmeye başladı.

Elini onun elinin üzerine koyarak onu durdurdu. "Hayır. Kendini sıcak tutmak için sahip olduğun tek şey bu. Sen zaten benim için gömleğinden vazgeçtin. Sana sahip olmayacağım yeleğini bana vererek donarak ölürsün."

Başını salladı. "En azından bu mağara kuru. Ateş yakardım ama silahlı adamlara işaret olur. gel. Otur da ısınmak için birbirimize sokulalım."

Zihninde canlanan görüntüler onu sıcacık hissettirdi.

"Uslu duracağıma söz veriyorum," diye ekledi, sanki kızın onun niyetleri hakkında endişelenebileceğini düşünmüş gibi.

Ashley . "Benden de aynı sözü vermemi bekleme."

Kıkırdadı ve onu daha yakına çekti. "Her zaman böyle utangaç mısın, yoksa ben bir sebepten dolayı özel miyim?"

Oh, o kesinlikle özeldi, ama *bunu* asla söylemiyordu.

TENNESSEE' NİN DÜŞÜRÜLM ESİ

Lena Diaz

 HARLEQUIN® INTRIGUE®

YAZAR HAKKINDA

Kentucky'de doğan Lena Diaz, Kaliforniya, Louisiana ve Florida'da da yaşamış olup şu anda kocası ve iki çocuğuyla birlikte burada ikamet etmektedir.

Romantik gerilim yazarı olmadan önce bilgisayar programcısıydı. Eski bir Romance Writers of America Golden Heart® finalisti olan yazar, gizem ve gerilim alanında mükemmellik için prestijli bir Daphne du Maurier ödülü kazanmıştır. Aksiyon filmleri izlemeyi, bahçeyle uğraşmayı ve güzel Tennessee Smoky Dağları'nda yürüyüş yapmayı seviyor. Lena hakkında en son haberleri almak için lütfen [web sitesini ziyaret edin](http://www.lenadiaz.com), www.lenadiaz.com.

Lena Diaz tarafından yazılan kitaplar

HARLEQUIN ENTRİKA

1405-ŞEHİR POLİSİNİN TANIĞI

1422-PATLAYICI ÇEKİM

1466-UNDERCOVER TWIN

1476-TENNESSEE TAKEDOWN

KARAKTER KADROSU

Dillon Gray - Tennessee'nin Dumanlı Dağlar kasabası Destiny'de *at* çiftliği sahibi, aynı zamanda bir dedektif ve SWAT ekibinin lideri. Bir katil Ashley Parrish'i hedef aldığı anda, Dillon bir yandan onu güvende tutarken bir yandan da kimin onu öldürmek istediğini bulmak zorundadır.

Ashley Parrish-Bu serbest meslek sahibi iş kadını geçici bir görev için Destiny'bir işyeri çatışmasında neredeyse ölüyordu. Ama bu sadece sorunlarının başlangıcıdır. Koruma için Dedektif Dillon Gray.

Ron Gibson - Gibson & Gibson Finansal Hizmetler'in *sahibi*. Oğlu, işyerindeki silahlı saldırıda hayatını kaybedenlerden biri. Oğlunun ölümü için Ashley'i mi suçluyor?

Chris Downing-Dedektif ve SWAT görevlisi, Dillon'ın yanında hep ikinci planda kalarak büyümüştür. Dillon'ın en iyi arkadaşı mı, yoksa ona kızgın ve gizli bir ajandası mı var?

Lauren Wilkes-Ashley'nin beri en iyi arkadaşı olan Lauren Ashley neredeyse öldürüldüğünde seyir. Polise yaptığı çağrı Ashley'nin hayatını kurtarır.

Şef Thornton - Destiny, Tennessee *Departmanı*'nın şefi. Dillon'ın otoritesini sarsma alışkanlığına kızıyor.

Donna Waters - Destiny'deki *tek* kadın polis memuru; SWAT ekibi üyesi; teşkilattaki en iyi nişancı.

Todd Dunlap - Gibson & Gibson'daki tetikçi. Yalnız mıydı, yoksa eylemlerinin arkasında biri mi var?

Iceman-Bu katil, işyeri saldırısı başarısız olunca Ashley'i acımasızca takip eder.

Jason Kent-FBI ajanı soruşturmayı tamamen bir yöne sürükleyerek herkesin her şeyi sorgulamasına neden olur.

Teşekkürler, Allison Lyons ve Nalini Akolekar.

Bu Sean ve Jennifer için ve Tennessee'de ata binme ve beyaz su raftingi ile ilgili eğlenceli anılar için. Smoky Dağları'nı sizinle keşfetmek gerçek bir keyifti. Daha nice mutlu yıllara geriye dönüp bakacak anılar. İkinizle de *çok* gurur duyuyorum. Sizi seviyorum.

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[On Birinci Bölüm](#)

[On İkinci Bölüm](#)

[On Üçüncü Bölüm](#)

[Bölüm On Dört](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm](#)

On Yedinci Bölüm

Alıntı

Birinci Bölüm

Ashley kabindeki masaüstünün altına daha da sokuldu, parmakları telefonu kulağına götürüyor, dizleri kaba ticari halıya sürtünüyordu. *Nefes al... al, ver, al, ver. Odaklan, dinle. Nerede o?*

Nefesleri dişlerinin arasında hırıldayarak keskin bir ıslık sesi çıkarıyordu. *Sakin ol. olmazsan seni duyacak.*

"Neden hâlâ siren sesi duymuyorum?" diye fısıldadı dokuz-bir-bir operatörüne.

"Yoldalar efendim. Tetikçi hâlâ binada mı?" "Emin değilim.

Sanırım öyle."

"Olduğun yerde kal. Hatta kal. Polis yakında orada olacak."

Parmakları telefonun etrafında sıkıştı. Operatör *on dakika* önce de aynı şeyi söylemişti; tetikçi Stanley Gibson'ı öldürdükten *sonra*.

İkisi de fotokopi makinesinin yanında durmuş, makine bir sonraki toplantıları için raporlar çıkarırken özel bir şey hakkında sohbet ediyorlardı. Yumuşak bir *pfft* sesi havada vınladı. Stanley'nin alnında parlak kırmızı bir daire belirdi. Gözleri yuvalarından fırladı ve yere yığıldı.

Ashley donup kalmıştı, ne olduğunu anlayamayacak kadar dehşete düşmüştü. Bilinçaltı zaten biliyordu -birisi az önce iş arkadaşlarından birini vurmuştu.

İşte o zaman çığlıklar başladı.

Etrafında dönmüştü. Tetikçi ana koridorda duruyordu, gümüş rengi saçları kirpi tüyleri gibi kafasının üzerinde sivri uçlar oluşturunuyordu. Karanlık bakışları ona kilitlenmişti.

Ve sonra gülümsedi.

Ashley'nin savaş ya da kaç içgüdüleri devreye girmişti. Koştı. Köşeyi döndü, müdürlerin kullandığı camla çevrili ofisleri geçti. *Boştu. Tanrıya şükür.* Şirketin en azından yarısı öğle yemeği için dışarıdaydı. Ama geri kalanlar da onun gibi burada, tetikçi ile tek çıkış arasında sıkışıp kalmışlardı.

Koşmaya devam etti, binanın diğer tarafına, başka bir labirent odaya doğru. En yakınındakine daldı ve masanın üstündeki telefonu kaptı. İşte o zaman dokuz-bir-bir'i aramıştı.

Dehşet dolu bir ılık odada yankılandı.

Ashley'nin nabzı tekledi. "Hâlâ burada," diye fısıldadı.

"Yardım yolda."

Operatörün sakin ve gerçekçi ses tonu Ashley'in dişlerini sıkmasına ve çenesinin ağrmasına neden oldu. Operatör insanların öldüğünün farkında değil miydi? Kadın polisi bile *aramış* mıydı?

Kabinden cesaret edebildiği kadar dışarıya eğilerek ana koridora bir göz atma riskini göze aldı. Tetikçinin Gibson ve Gibson'ın ofislerine doğru ilerleyişi

Gibson Finansal Hizmetler binasının diğer tarafından gelen çığlıklar ve sarsıldı.

Pencerelerin dışından polis sirenlerinin kederli feryatları yükseliyordu.

Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!

"Siren sesleri duyuyorum," diye fısıldadı. "Çok yakındalar."

"Evet, hanımefendi. Hâlâ aynı yerde misiniz?"

"Taşınmadım."

"Bulunduğunuz yeri polise bildirdim. Yakında orada olurlar."

Ashley *yakında* kelimesinden gerçekten nefret etmeye başlamıştı. Ayrıca Destiny, Tennessee'deki denetim sözleşmesini kabul ettiği için de çok pişmandı. Şu anda Nashville'deki ofisinde olsaydı, bir odaya sinip çılgın bir tetikçinin bulunduğu bir odacık.

Genç geçici personelden biri kafasını başka bir bölmeden dışarı uzattı. koridorlar uzakta. Adı neydi? Karen mı? Kristen? Ashley onunla sadece bir kez karşılaşmıştı ve hatırlayamıyordu. Kızın yüzü hayalet gibi solgundu, gözleri

Ashley'e yardım etmesi için sessizce yalvarırken dehşet içindeydi.

Ashley'in midesi sanki hız treninde dik bir inişten aşağı düşmüş gibi zıpladı. Kız on dokuz yaşından büyük olamazdı. Ashley ona yardım etmeliydi. Ama nasıl? Hangi kabin daha güvenliydi? Kıza doğru mu koşmalıydı, yoksa kızın ona doğru koşmasını mı ?

Nefesini içine çekti. *Oh, hayır.* Dikenli gri saçlar bir sıra saçın üzerinde görünüyordu. yan koridordaki kabinler. *Tetikçi.* Ve doğrudan geçici odaya doğru gidiyordu.

Ashley çılgınca kıza saklanmasını işaret etti.

Kızın kaşları çatıldı ve Ashley'in ona ne anlatmaya çalıştığını anlamayarak ellerini havaya kaldırdı.

Birkaç adım sonra silahlı adam ikisini de görebilecekti.

Ashley umutsuzca yaklaşan tetikçiyi işaret ederek, "Geri dön," diye bağırdı.

Köşeyi döndü. Ashley bölmeli duvarın arkasına eğildi. Tiz bir çığlık odada yankılandı, sonra aniden durdu. Elini ağzına kapattı. *Hayır, hayır, hayır.*

Bir ayakkabı halıyı sıyırdı. Ashley donakaldı. Sanki biri kumaş kaplı bölme duvarlarından birine sürtünmüş gibi havada fısıltıyla bir ses duyuldu. Yakındı.

Çok yakın.

Operatör telefonda monoton sesiyle "Hanımefendi, polis durumu değerlendiriyor," dedi.

Ashley hemen ahizeyi kapattı. Beklerken ve dinlerken nabızı kulaklarına çarpıyordu. O şangırtıyı yapan tetikçi miydi? Gürültü mü? Operatörü duymuş muydu? Telefonu yavaşça elleri titriyordu. Artık polisi bekleyemezdi. Eğer şu anda bir şey yapmazsa, Stanley Gibson kadar ölü olacaktı.

* * *

DILLON GRAY pencerenin altına sinmiş, saldırı tüfeğini kucaklıyordu. O ve altı kişilik SWAT ekibinin geri kalanı, Gibson ve Gibson Finansal Hizmetler'in tek katlı ofis binasında kurtarma operasyonuna başlamak için yeşil ışığın yanmasını bekliyordu.

Yanında, çocukluğundan beri arkadaşı olan Chris Downing, bilekliğindeki ekrandan pencereye doğru kaldırdığı küçük dürbünün görüntülerini izliyordu. "Saat üç ve beş yönünde kayıplar var," diye fısıldadı kaskına takılı küçük mikrofona. "Saat on birde bir tane daha. Tetikçiden iz yok."

Dillon'ın kulaklığı çatırdadı ve patronunun sesi hatta geldi. "Görgü tanıkları iki tetikçi olabileceğini söylüyor. Tarifler tutarsız. Tetikçiler siyah çelik yelek giymiş. Öldürücü atış kafadan olacak.

Tabanca kullanıyorlar. Uzun namlulu silah ya da patlayıcı rapor edilmedi."

"İçin iznimiz var mı?" Dillon kapıya yaklaşarak sordu.

"Olumsuz. Hâlâ istihbarat topluyoruz. Pozisyonunuzu koruyun."

Ekibi yön bulmak için ona bakıyordu, yüzleri hayal kırıklığıyla gerilmişti. Onlar da en az onun kadar içeri girmek istiyorlardı.

"İçeride kaç sivil olduğuna dair bir sayım var mı?" Dillon patronuna sordu.

Thornton, "Olumsuz," diye cevap verdi. "İşçiler öğle yemeğinden sonra hala otoparka çekiliyor. Kaçının kaçtığını ve kaçının kaçtığını bilmek imkansız. kalsın."

Yani içeride düzinelerce ya da daha fazla kişi olabilir. Savunmasızlar. Masaların altında, konferans salonlarında, dolaplarda saklanıyor, bekliyor, birinin onlara yardım etmesi için dua ediyorlardı. Silahsız bir ofis çalışanının, onları poligondaki hedefler gibi avlayan silahlı adamlara karşı ne şansı olabilirdi ki?

Tüfeğinin dipçığı Dillon'ın sıkılı yumruğuna saplandı. Destiny, Tennessee polis departmanı küçüktü ve çelik yelek giyip binalara saldırmaktansa dönümlerce tarım arazisi ve çakıllı yollarda devriye gezmeye daha alışkındı. SWAT ekibi kendisi gibi devriye polislerinden, masa başı çalışanlarından ve diğer dedektiflerden oluşuyordu ama hepsi de yürümeye başladıklarından beri avlanıyor ve ateş ediyorlardı. Ve bu tür durumlar için düzenli olarak ve sıkı bir şekilde eğitim aldılar. Eğer sinip, bir şey yapmayacaklarsa bu eğitimin ne anlamı vardı?

Hiçbir şey mi? Ekibinin pencerelerin altında çömeldiği birkaç dakika içinde kaç sivil ölmüştü? Bu sivillerden kaç kendi arkadaşları ve komşularıydı?

"Ekip hazır ve gitmeye istekli. Girmek için *şiddetle* izin istiyoruz efendim."

Thornton, "Olumsuz," diye cevap verdi. "çekilin, Dedektif Gray. Yeni talimatları bekleyin."

Dillon küfretti.

Chris onun omzuna dokundu. "Doğu köşesinde bir hareketlilik var," diye fısıldadı. "Görünüşe göre bir sivil. Çıkışa doğru sürünüyor." Acı dolu bakışları Dillon'a kaydı. "Ağır kan izleri var."

Dillon, ekibine hitap ederken patronunun duymaması için yumruğunu mikrofonun etrafına kapattı.

"Şef Thornton bize oturup beklememizi emretti. Emirlerle uyarsanız utanacak bir şeyiniz kalmaz. Bazılarınızın bakması gereken aileleri var. Benim yok. Eğer beni kovarsa, kovsun. Ama bir dakika daha beklemeyeceğim. insanlar içeride ölür. Ben içeri giriyorum."

Takım arkadaşlarının her biri başparmaklarını kaldırarak hepsinin var olduğunu .

Ekipteki tek kadın olan Donna Waters'a baktı.

"Sakın söyleme bile," diye uyardı. "Daha önce hiç cinsiyet ayrımcılığı yapmadın. Şimdi de başlama. Erkekler tüm eğlenceyi yaşarken ben dışarıda beklemeyeceğim."

Dillon hayıflanarak başını salladı ve parmaklarını havada tuttu. "Beş dakika içinde gidiyoruz, dört-"

"Gray, ne yapıyorsun?" Thornton talep etti. "Sana geri çekilmeni söyledim. Bu bir *emirdir*."

"-Bir." Dillon elini ileri doğru yuvarlanma hareketiyle salladı.

Donna kapıyı çekerek açtı. Dillon her zamanki gibi önce içeri koştu, çömeldi, tüfeğini sağa sola salladı ve arkasından içeri giren ekibini korudu.

"Temiz," diye fısıldadı Dillon, patronunun sustuğuna ve ekip arasında iletişim için hava yolunu boş bıraktığına şükrederek. Bu iş bittiğinde Thornton ona gösterecek ya da onu kovacaktı. Ama şimdilik, şef çekip gitmesi gerektiğini biliyordu.

Dillon kapıya doğru sürünmeye çalışan yaralı sivili işaret etti. En yakındaki iki adam yaralı adamı tutup dışarı taşıdı. Dillon, Donna'ya iki adamın dönmesini beklemesini ve binanın batı tarafını aramaya başlamasını işaret ederken, ve yanındaki iki adam doğu tarafına yöneldi.

Bina bir dikdörtgenden oluşuyordu ve altı ayak yüksekliğindeki kabin duvarları ortadan camlı ofisler, banyolar ve konferans salonları. Sağlam duvarlar her yirmi metrede bir ateş kesici görevi görüyordu. İki ekibin bir sonraki bölüme geçmeden önce her bir bölümü ızgara düzeninde arayıp temizlemesi gerekiyordu.

İlk cesede ulaştığında Dillon hızlı bir nefes aldı. Adam sadece sıradan bir tanıdıktı ama Dillon onunla lisede matematik derslerini paylaşmıştı. Tetikçi ya da tetikçiler kafasına ateş etmişti. Kurbanın hiç şansı yoktu.

Devam ettiler ve iki yaralı daha buldular. Bir sonraki koridordan bir tırmalama sesi fısıldanıyordu. Dillon çömeldi ve adamlarına koridorun her iki ucundan yan manevrayla yaklaşmalarını işaret etti. Yerlerini aldıklarında, beş parmağını kaldırıp geri saymaya başladı. *Dört. Üç.* Önündeki bölmeye koşarak girdi ve sessizce geri sayıma devam etti,

Adamlarının yapacağını bildiği gibi. Kabinde bir masa oluşturan tezgâhın üzerine tırmandı. Sayı sıfıra ulaştığında ayağa fırladı ve tüfeğini duvarın tepesine doğrulttu.

Aynı anda adamları da kaçıışı önlemek için koridorun sonlarına doğru koşmaya başladı. Tırmalama durdu. Genç bir kadın bir kabinin yarı içinde yarı dışında yatıyordu, yüzü kül grisi rengindeydi ve başının yan tarafından kan akıyordu. Tırnakları halıyı kazıyordu, muhtemelen duydukları tırmalama sesi de buydu.

Dillon duvarın tepesinde nöbet tutuyordu. Chris genç kadını kollarına alırken, diğer adam da onu korudu. Birlikte çıkışa doğru ilerlediler, Dillon güvenli bir şekilde kapıdan çıkana kadar onlara göz kulak .

İki sivil kurtarıldı. Hâlâ kaç kişi saklanıyordu? Ve tetikçi hangi cehennemdeydi?

Yumuşak bir *pfift* sesiyle Dillon yere atladı ve koridora yuvarlandı. Saniyeler önce durduğu yerin yakınındaki bölme duvarında şimdi küçük, yuvarlak bir delik vardı. Bir kurşun deliği.

"Ben Gray," diye fısıldadı mikrofonuna. "Doğu tarafında, elli metre içeride silah sesi duyuyorum. Ateş edenin silahı susturuldu." Ayağa fırladı ve koridorun sonuna doğru aceleyle ilerledi.

"Olumlu." Donna'nın sesi kulaklığından geldi. "Batı tarafı şu ana kadar temiz. Desteğe ihtiyacınız var mı?"

"Olumsuz." Duvarın arkasından baktı. "Görgü tanıkları iki kişinin ateş ettiğini bildirdi. Batı tarafında arama ve kurtarmaya devam edin. Bunu ben hallederim."

"Bundan emin misin, köylü çocuk?" Bir silahın namlusu Dillon'ın sırtına .

İkinci Bölüm

Tetikçi Ashley ile ölümcül bir saklambaç oyunu oynuyor, her koridoru, her bölmeyi arıyordu. Şimdiye kadar ondan bir adım önde kalmayı başarmıştı. Zar zor. Başka bir koridorun sonuna geldi. Nefesi boğazında düğümlendi. Tetikçinin profili pencere duvarında siluet halindeydi.

Ve silahı bir SWAT memurunun sırtına doğrultulmuştu.

Yandaki koridora doğru eğilen Ashley, nefesini tutabilmek için mücadele etti. Sığ, sessiz, böylece tetikçi onu duymayacaktı. Cesaretini toplayarak duvarın arkasından hızlıca bir kez daha bakma riskini aldı. Memur tetikçiye şeyler söyledi. Tetikçi başını salladı ve ona sert bir emir verdi. Memur tüfeğini yere fırlattı.

Lanet olsun.

Çıkış kapısı artık sadece üç metre uzaktaydı. Ashley sessiz kalırsa . Ama SWAT adamına ne olacaktı? Kendini riske atmıştı. onu ve diğerlerini kurtarmak için. Onu terk edip burada ölüme terk edebilir miydi?

Hayır, yapamazdı.

Vicdanına küfrederek geri çekildi ve bir kabinin masasından ağır, eski moda telefonlardan birini aldı. Kabloyu çıkardıktan sonra, tetikçinin arkasına gizlice yaklaşmayı umarak paralel bir koridordan aşağı süzüldü. Sıranın sonuna geldiğinde adamın hareket etmemiş ya da arkasını dönmemiş olması için dua etti. *Evet.* Sırtı hâlâ ona dönüktü. Ama SWAT elemanı şimdi tetikçiye ve Ashley'e bakıyordu, ellerini kaldırmıştı.

Ashley dudağını ısırarak ilerledi ve telefonu havada tuttu. SWAT elemanının onu gördüğünden oldukça emindi. Doğrudan ona ama vücudu gerildi ve gözlerinin etrafındaki çizgiler sıkılaştı.

"Arkadaşlarının seni bırakması çok kötü," dedi tetikçi. "Görünüşe göre Sanki bir sonraki adımda içlerinden birini kapı dışarı edeceklermiş gibi." Ashley telefonu iki eliyle tetikçinin kafasına doğru savurduğu sırada silahını memurun yüzüne kaldırdı.

Ama ona çarpmak yerine boş havaya çarptı, bir daire çizdikten sonra yanındaki duvara düştü.

Telefonu savurduğu anda SWAT elemanının tetikçiye doğru hamle yaptığını fark etmesi bir anını aldı. Tetikçinin silahını kapmış ve bacaklarını altından çekip almıştı. Şimdi iki adam da yerde yuvarlanıyor, silahın kontrolü için güreşiyorlardı.

"Defol buradan," diye bağırdı SWAT görevlisi. Ashley adamın kendisine bağırdığını fark etti.

İki adam yan koridora yuvarlandı ve kontrol için boğuşmaya başladı.

SWAT elemanının tüfeğini yerde bırakarak.

"Hadi, hadi, hadi," diye tekrar bağırdı memur. "Çıkın buradan, koşun!"

SWAT elemanı oldukça kaslı ve uzun boyluydu ama tetikçi onun üzerindeydi ve en az kırk kilo daha ağır olmalıydı. Tabanca yavaşça, amansızca memurun yüzüne, vücudunun zırhla kaplı olmayan tek kısmına doğru ilerliyordu.

Ashley seçimini yaptı. Telefonu bıraktı ve tüfeğe sarıldı.

Tetikçi ona doğru döndü ve ayağını baldırına çarptı. Kadın çığlık attı ve yere düştü. Kız çırpınarak kaçamadan, adam onun uzun saçlarını yakaladı ve canlı bir kalkan gibi önüne çekti.

SWAT görevlisi birkaç metre koridorda çömelmiş, ateş edene odaklanmadan önce Ashley'e ters ters bakıyordu. Memurun elindeki kötü görünümlü av bıçağı ve bakışları Ashley'in içini sızlatmıştı. Yardım etmek yerine araya girmiş ve her şeyi berbat etmişti. Polisin bir bıçağı olduğunu ve araya girdiğinde onu kullanmak üzere olduğunu fark etmemişti.

"onu," diye emretti subay. "Etrafınız sarıldı."

Ashley etrafına baktı, blöf yapmadığını görünce afalladı. Diğer SWAT memurlarının içeri girdiğini duymamış ya da görmemişti ama solunda iki tane, tetikçinin uzak tarafında bir tane daha vardı ve o izlerken, dördüncü bir memur SWAT adamının arkasından koridora girdi, şimdi tetikçinin önünde çömelmiş, hala bıçağını tutuyordu.

Etrafı sarılmış demek hafif kalırdı.

SWAT görevlisi, "onu," diye tekrarladı.

Tetikçi geri çekildi ve Ashley'i de yanına çekerek silahını SWAT elemanına doğrulttu. Ashley onun tutuşuna karşı mücadele etti, ama o sıkı

sertçe, onu göğsüne doğru acı veren bir tutuşla ezdi. Duvara yaslanana kadar geri çekildi ve daha fazla hareket edemedi.

"Onu öldüreceğim." Kızın saçını çekti.

Ashley şiddetli acı karşısında keskin bir nefes çekti. Sanki saçlarının yarısını köklerinden koparıyormuş gibi hissetti.

"Geri çekil yoksa o ölür. Onu vurmadan beni vuramazsın. Geri çekil. Kapalı."

Ashley ciğerlerine hava çekmek için mücadele etti. Başı o kadar sert ve sıkı bir şekilde geriye doğru bükülmüştü ki zar zor nefes alabiliyordu.

SWAT görevlisi bıçağını kavradı ve Ashley'in sol tarafındaki iki SWAT görevlisine işaret etti. "O haklı. Silahlarınızı indirin ve geri . Ona yer açın."

Tetikçi başını yana çevirmiş, memurların tüfeklerini indirmelerini izliyordu.

Aniden Ashley'e karşı sarsıldı, boğazından hırıltılı bir inilti çıktı.

SWAT görevlisi ileri atılarak tetikçinin silahını kaptı ve fırlatıp attı. Elini tetikçinin koluna indirerek Ashley'i tutuşunu kırdı ve onu kendisinden uzaklaştırdı.

Memurun kollarında iki büküm olmuş, tetikçiye doğru bakıyordu. Tetikçi yerde kıvranarak yatıyordu, boynundan bir bıçak sapı çıkmıştı. Yaradan kan fişkırıyordu.

Memurun belini saran kolunu sıkıca kavradı.

"O beni *tutarken* bıçağını mı fırlattın?" diye ciyakladı. Adam hafifçe çenesini kavrayarak onu nişancıya doğru dönmeye zorladı. "Bana bak," diye emretti, sesi sertti ama endişeyle doluydu.

Bakışlarını adamın zırhla kaplı göğsünde gezdirerek bir çift fırtınalı mavi-gri göze dikti.

"Yaralandın mı? Sana zarar verdi mi?" diye sordu.

Yutkundu ve başını salladı. "Hayır. Hayır, yapmadı... Sanmıyorum..." Ürperdi. "Ben iyiyim. Bana zarar vermedi."

"Orada kaç kişi var? Başka silahlı adam gördün mü?"

"Gördüğüm tek kişi o."

Onu kendisinden uzaklaştırdı. "Çıkarın onu buradan."

Bir çift güçlü kol belini kavradı ve onu uzaklaştırdı. Başka bir memur SWAT adamını ayağa kaldırdı.

Diğerlerinden birine, "Tetikçinin temsilcisi oturuyor mu?" diye sordu. "Öldü."

Lider olduğu her halinden belli olan SWAT görevlisi, Ashley'in kolunu tutan adama ve pencerenin yanında duran başka bir memura işaret etti. "Tetikte olun. İkinci bir tetikçinin hala burada olduğunu varsayalım. Biz diğerlerini temizlerken onu dışarı çıkarın. bina."

* * *

SARI SUÇ MAHALİ bandı yaz başında esen rüzgârda dalgalanıyor, beraberinde yaklaşan yağmurun kokusunu getiriyordu. Ashley polisin kurduğu katlanır sandalyelerden birine oturdu. İş arkadaşlarının çoğu çoktan sorgulanmış ve gitmelerine izin verilmişti. Ashley de sorgulanmıştı ama onunla konuşan dedektif beklemesini istemişti. Nedenini bilmiyordu.

Olay yeri teknisyenleri katliamın fotoğraflarını çekip olanları belgelendirirken, toplam sekiz ölü hâlâ binanın içindeydi. Yaralılar -sadece üçü vurulmuş ve hayatta kalmıştı- hastaneye götürülmüştü.

Şirketin sahibi Ron Gibson, birkaç kişiyle konuşuyordu. Dedektifler yaklaşık yirmi adım ötedeydi. Yüzündeki keder Ashley'e bugün tek oğlunu, Stanley'i kaybettiğini hatırlattı. Ama Gibson görünüşe göre bir kahramandı. Yaralılarından birini polis gelmeden önce çıkışa sürüklemişti ve iyileşecekti. Ashley'in adını hâlâ hatırlayamadığı geçici kadın da iyileşecekti. Kurşun sadece başını sıyırmıştı.

Bir rüzgâr daha esti ve Ashley'in saçlarını savurdu. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve keşke yanımda bir at kuyruğu tutucusu olsaydı diye düşündü. Üzerine bir gölge düştü ve bıçağını tetikçiye fırlatarak onu kurtaran SWAT memurunu görmek için yukarı baktı.

Ağır çelik yeleğini ve SWAT olduğunu gösteren büyük beyaz harfler bulunan yeleğini çıkarmıştı. mavi elbise pantolonu ve beyaz elbise gömleğiyle, iş arkadaşlarından biri olabilirdi, ancak iş arkadaşlarından hiçbiri bu adam kadar kaslı ve fit görünümlü değildi. Ama yine de, eğer O kadar ağır teçhizat giyerek yaşadığına göre, kaslarını gerçekten hak ettiğini düşünüyordu.

Gülümsedi ve başını salladı. "Söylediğim hiçbir şeyi , değil mi Bayan Parrish?"

"Özür dilerim, hayır. Ben... düşünüyordum. Ne dedin sen?"

Başka bir katlanır sandalye çekti ve onun karşısına oturdu. Adam elini uzattı ve kadın otomatik olarak elini tuttu.

"Ben Dedektif Dillon Gray. Daha önce sorgulandığınızı biliyorum ama size birkaç soru daha sormak istiyorum. Hazır mısınız?"

Adamın elini sıktı ama adam soru sormaktan söz tek düşünebildiği tetikçinin boğazından çıkan bıçak oldu. Elini bırakmak yerine sıkıca kavradı.

Adam aldırmamış gibi görünüyordu. Elini tuttu ve sandalyesini daha yakına çekerek ön kolunu dizlerinin üzerine koydu.

"Gibson ve Gibson'da ne kadar süredir çalışıyorsunuz?"

Başını iki yana salladı. "Ben burada çalışmıyorum. Yani, şirket için değil. Ben bağımsız bir danışmanım, bir denetçiyim. Kısa dönemli sözleşmelerle çalışıyorum. Geldim

Üç hafta önce buradaydım, hayır, dört. Yarın... yarın benim son günüm olacaktı." Titredi.

Mavi gri gözlerinde bir ilgi ifadesi belirdi. "Bir sorun mi buraya getirildiniz? Denetimi gerçekleştirdiğinizde sizi endişelendiren bir şey buldunuz mu?"

"Hayır, her iki da. Bay Gibson -" polislerden biri tarafından arabasına kadar eşlik edilen mal sahibine doğru başını salladı "- işi büyütmek için önemli bir kredi başvurusunda bulundu. Banka beni bir araştırma yapmam için tuttu.

kredi vermeden önce rutin denetim. Her şey kontrol . Kredinin ilerlemesini tavsiye edecektim. Resmi raporu bugün bitirmem gerekiyordu."

Bir adli tabip minibüsü binanın önüne yanaştı. Ashley'nin boğazında safra .

"Onları görmezden gel. Bana odaklan." Gray'in derin sesi alçak ve yatıştırıcıydı ama otoritenin ısırtığı vardı.

Gözlerini minibüsten ayırdı ve onun bakışlarıyla buluştu.

"Neredeyse bitirdim," dedi, sesi nazikti. "O zaman gidebilirsin."

Başıyla onayladı. Adli tabibin sedyesinin gıcırdayan tekerleklerinin ön kapiya doğru yuvarlandığını duyunca elini daha sıkı kavradı ve onu dayanak noktası olarak kullandı.

Diğerlerinden daha güçlü bir rüzgâr daha dedektifin pantolonunu bacaklarına vurdu. Kafasını kaldırıp otoparkın üzerine karanlık bir gölge düşüren gökyüzüne baktı. "Görünüşe göre hava durumu sunucusu haklıymış. Büyük bir fırtına bizi bekliyor."

Ona tekrar gülümsedi ve bir şekilde göğsünü sıkıştıran gerginlik biraz da olsa hafifledi.

"Bunu çabucak halledeceğim," dedi. "Buradaki zamanınızın geçici olduğunu söylemişsiniz.

Ev nerede?"

"Nashville. Orada bir dairem var."

"Nashville'de seni aramak için buraya gelmiş olabilecek herhangi bir düşman edindin mi?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ben mi? Tetikçinin *benim* peşimde olduğunu düşünüyorsun, özellikle?"

"Rutin sorular. Sadece tüm olasılıkları araştırıyorum."

İçinde başlayan panik, onun gerçekçi ses tonunun altında kayboldu.

"Cevabım hayır. Benim hiç düşmanım yok. Bildiğim kadarıyla yok."

"tanımadınız, değil mi?" diye sordu. "Onu daha önce hiç görmedim."

"Sizinle konuştu mu, size isminizle hitap etti mi?"

"Hayır. O sadece... gülümsedi, gerçekten ürpertici, ürkütücü bir gülümseme." Kaşlarını indirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Stanley Gibson ile birlikte fotokopi makinesinin başındaydım. Tetikçi Stanley'i vurdu ve ben arkamı döndüğümde doğrudan bana baktı ve... gülümsedi. İşte o zaman kaçtım. Saklandım ve o odadan geçerken koridordan koridora gitmeye devam ettim. Bir adım önde olmaya çalıştım ama bana yetiştii. Benim koridorumdaydı ama . O benim odama ulaşmadan önce duvardan tırmanarak bir sonraki koridora geçtim." Kadın titredi ve elini adamın elinden çekti.

Rüzgâr şimdi daha soğuktu ve onu titretiyordu. Kollarını ortasına doladı.

Dedektif Gray yakındaki üniformalı polislerden birine işaret etti. "Bayan Parrish'e bir ceket getirin lütfen."

"Buna gerek yok," dedi. "Biri lütfen... çantamı... içerideki odamdan çıkarabilirse, böylece arabamın anahtarlarını alabilirim, eve gideceğim. Sorularınız bittiyse?"

"Memur çantanızı aldığında, ben de almış olacağım."

Ashley polise çantasının nerede olduğunu söyledi. Binaya doğru geri döndü.

"Todd Dunlop ismi size bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu.

"Hayır. Tetikçinin adı bu muydu?"

"Şu anda bunu resmi olarak teyit edemem."

"Anlıyorum. Hayır, bu ismi daha önce hiç duymadım."

Ona rutini ve bu sabah işe geldiğinde sıra dışı bir şey görüp görmediği hakkında birkaç soru daha sordu. Son zamanlarda işten çıkarılan olup olmadığını sormuş, ancak kadın herhangi bir şeyden haberdar değilmiş.

"Özür dilerim, Dedektif. Ama şirket yetkilileri dışında, burada çalışan insanların çoğuyla konuşmadım bile. Çoğu zaman bir konferans odasında tıkilıp kaldım ve yılların mali raporlarını inceledim. Keşke sizin için daha iyi cevaplarım olsaydı."

"İyi gidiyorsunuz Bayan Parrish." Beyaz dişleri güven verici bir gülümsemeyle parladı.

Polis memuru kadının çantasıyla geri döndü. Kadın ona teşekkür etti ve adam aceleyle uzaklaştı.

"Artık eve gidebilir miyim?" diye sordu dedektife.

"Tabii ki. Adresiniz ve telefon numaranız bende var. başka sorular gelirse uğrarım ya da sizi ararım. Ne zaman ayrılıyorsunuz? Kasaba mı?"

"Hafta sonu." Onu

arabasına kadar götürdü.

Arabanın kilidini üç kez açmaya çalıştı ama elleri o kadar titriyordu ki anahtarı kilide sokamadı.

Anahtarları nazikçe ondan aldı ve kapının kilidini açtı. "Tıklayıcı bozuk sanırım?" Anahtarları geri vermeden önce anahtarlığa takılı elektronik anahtarlığı havaya kaldırdı.

"Sanırım sorun bataryada. Değiştirmeyi unutup duruyorum." Sürücü koltuğuna kayd.

"Güvenlik önlemi olarak bunu mümkün olan en kısa sürede tamir ettirmelisiniz," dedi.

Başıyla onayladı. Bugünden sonra, aniden dünyanın ne kadar tehlikeli olabileceğinin aşırı farkına varmıştı. Basit bir düğmeye basarak kapısını açabilecekken anahtarlarını aramak ona pek akıllıca gelmemişti.

"Dedektif Gray?"

Kapısının yanına ve ona daha önce verdiği aynı nazik gülümsemeyi verdi. "Evet?"

"Araya girdiğim için özür dilerim. Yardım ettiğimi sanıyordum ama Seni incitebileceğimi -" sertçe yutkundu "-ya da öldürebileceğimi şimdi anlıyorum."

"Çok cesurdun. Özür gerektirecek bir şey yok. Her şey yoluna girdi."

Ona titrek bir gülümseme sundu. "Sen benim hayatımı kurtardın. Birine böyle bir şeyin karşılığını nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

"Şu tıklayıcıyı tamir et. Bu yeterli bir intikam. O zaman anahtarlarını karıştırman konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak." Cebinden bir kartvizit çıkardı ve ona uzattı. "Olanlar hakkında bana söylemek istediğin başka bir şey olursa, bu karmaşayı çözmemize ve bu adamın neden Gibson ve Gibson'ı seçtiğini anlamamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey, beni ara."

* * *

DILLON, şaşırtıcı derecede cesur, güzel küçük denetçinin eskimiş lacivert Chevy Lumina'sıyla uzaklaşmasını izledi. Bu arabalardan birini en son ne zaman yolda gördüğünü hatırlayamıyordu. Belli ki Ashley Parrish seçtiği meslekte bir servet kazanmıyordu, bu da tetikçinin *onu* hedef alması için bariz bir finansal nedenin olmasını pek olası kılmıyordu.

"Size tetikçi hakkında işe yarar bir şey söyledi mi?"

Dillon arkasından gelen Chris Downing'in sesiyle döndü. "Hayır. Ama oldukça sarsılmış durumda. Daha sonra bir şeyler düşünebilir." O arkadaşının yanından geçip gitti. Patronu SWAT ekibinin geri kalanıyla birlikte ayakta duruyor, onlarla konuşurken yüzü -iyi anlamda değil- hareketleniyordu. "Dur tahmin edeyim. Thornton beni almanız için sizi gönderdi."

"Evet. Paskalya Pazarındaki bir vaiz gibi öfkeli, emirlere karşı geldiğimiz için başımıza ateş ve kükürt yağıyor."

Dillon derin bir iç geçirdi ve yanında Chris halde patronuna doğru yürümeye başladı. Şu anda azar işitecek durumda değildi ama işini kaybetmemek ve adamlarının aslında bir isyan olan olaydan sorumlu tutulmasını engellemek için buna katlanmak zorundaydı.

Sonuçları ne olursa olsun, pişmanlık duymuyordu. Üç yaralı Çıkardıkları kazazedeler çok kan kaybetmişlerdi ve daha fazla dayanamazlardı.

Bekleselerdi çok daha uzun sürerdi. Ve Ashley Parrish'e ne olacağını bilmiyordu. Kurtardıkları tek kişi o değildi ama tetikçinin binada sinsice dolaştığı tek kişi de oydu.

Belki bu gece eve dönerken evine uğrar, iyi olduğundan emin olur ve soruşturmaya yardımcı olabilecek başka bir şey düşünüp düşünmediğini sorardı. İlk soruşturmalarında tetikçi ile Gibson ve Gibson arasında herhangi bir bağlantı bulunamamıştı. Tetikçi orada hiç çalışmadıysa ve şirketle hiç iş yapmadıysa, neden

Bu özel ofis kompleksini mi seçtiniz?

Şehrin birkaç mil dışında, ıssız bir yerdeydi, bu da saldırganın polisler gelmeden önce orayı vurup kaçabileceğini düşünmesine neden olmuş olabilir. Ama rastgele bir sürü insanı öldürmek isteseydi, beş dakika ötede çok daha fazla potansiyel kurban bulabileceği bir alışveriş merkezi vardı. Öyleyse neden Gibson ve Gibson'ı seçti?

Dillon bunun kişisel bir şey olduğuna bahse girerdi ve on yıllık dedektiflik hayatında kişisel kısmın, az önce çalışmayan bir anahtarlığı olan eski püskü bir Chevy'yle uzaklaşan kadınla bir şekilde ilgili olduğuna bahse girerdi.

* * *

ASHLEY cep telefonunu kulağına götürdü ve ön kapıdan dışarı baktı. pencere. Şimşekler çakıyor, kiralık evinin ön bahçesini oluşturan dönümlerce yeşil çimi ve uzun çakıllı araba yolunu aydınlatıyordu. Uzakta, Dumanlı Dağlar karanlık ve tehditkâr bir şekilde belirliyordu.

Şehirdeki kolaylıklardan bu kadar uzakta yaşamayı hiç istememişti ama çoğu insan uzun bir kira kontratında ısrar ettiği için seçenekleri sınırlıydı.

Yine de,

geçici olarak burada yaşamaktan rahatsız olmamıştı. Ama bu sabahki vurulma olayı hafızasında tazeyken, bu izolasyon onu huzursuz ve savunmasız hissettiriyordu.

Gök gürültüsü tepemizde patladı.

"Neydi o?" Lauren telefonda sordu.

"Gök gürültüsü. Hava durumu uzmanları bütün hafta büyük bir fırtına olacağını tahmin ediyordu.

Sonunda gibi görünüyor. Saat daha altı olmasına rağmen dışarısı zifiri karanlık. Ve yağmur son günlerde muson gibi yağıyor.

birkaç saat. Geçen hafta yağan onca yağmurdan sonra buna hiç ihtiyacımız yok. Nehir zaten taşkın seviyesine yakın."

"Oradan çıkmalı mısın?"

"Bana bir şey olmaz. Ev yüksek bir yerde ve nehir buradan birkaç mil uzakta. Ayrıca, yolun tekrar su altında kalma ihtimaline gerekli malzemeleri stokladım."

Ashley perdelerin arkasından bakarken Lauren yolların bakımsızlığından ve ülkenin çökmekte olan altyapısından bahsediyordu tekrar. Bu sabahki korkunç silahlı saldırıdan sonra Destiny'yi geride bırakmayı çok isterdi ama Dedektif Gray'e hafta sonuna kadar kalacağına dair söz vermişti. Bu sözü vermemiş olsaydı bile, son dakikada programını değiştirmeye çalışmak gerçekten acı verici olurdu. Depozitosunu geri alabilmek ve anahtarlarını teslim edebilmek için ev sahibiyle görüşmeyi çoktan planlamıştı.

Lauren aradığında, Ashley vurulma olayıyla ilgili bazı genel bilgileri itiraf etmiş, ancak ayrıntıların çoğunu kendine saklamıştı. Lauren bir yıldan uzun süredir planladığı bir haftalık gemi seyahatindeydi.

Ashley arkadaşını üzme ve eğlencesini mahvetmek istemiyordu. Ayrıca Lauren'ın Ashley'nin ailesini arayıp *onları* üzmesini de istemiyordu. Nashville'e döndükten *sonra* olanları onlara anlatmak için bolca zamanı olacaktı.

"İyi olduğuna emin misin?" Lauren sordu. "Her zamankinden daha da sessizsin. Belki de tatilimi kısa kesip seninle birlikte olmak için oraya gitmeliyim."

"Sakın buna cüret etme. Bu seyahati sonsuza dek planlamıştın ve paranı iade edeceklerinden şüpheliyim. Ayrıca, sen gemiden inip uçağa atladıktan sonra taşradan buraya gelmek için sonsuza kadar araba sürene kadar ben eve dönmüş olacağım." Sesine hissetmediği bir neşeyi zorla kattı. "Şimdi söyle bana, şu anda hangi tropik adayı geziyorsun?"

Lauren sanki tartışacakmış gibi tereddüt etti ama sonunda uzun bir nefes verdi. ", sen kazandın. Şimdilik seni rahatsız etmeyi bırakacağım. Bugün yolcu gemisi bizi Jamaika'nın hemen dışında küçük bir yere götürdü."

"Güzel."

Şimşek tekrar çaktı, bu sefer çok daha yakındı. Ashley sıçradı ve küçük bir gıcırta çıkardı.

"Oh, evet, bana iyi görünüyorsun," diye suçladı Lauren. "Olanlar hakkında konuşmak istemiyor musun?"

"Tabii. Beni kurtaran SWAT dedektifinden bahsedelim. Gerçekten çok seksiydi."

"Konuyu geçiştirmenin pek de ince olmayan bir yolu, ama yine de ısıracağım. Ne kadar ateşliydi?"

Birden ona kadar ölçeklendirin."

Ashley kanepeye uzandı ve bacaklarını altına sıkıştırdı.

Lauren muhtemelen Dedektif Dillon Gray'in geniş omuzlarına ve ince beline bakıp ağzının suyunu akıtacaktı. Bir polis için biraz fazla uzun ve evcilleşmemiş gibi görünen koyu renkli, dalgalı saçlarına bayılırdı. Ve muhtemelen Ashley'in seksi olduğunu düşündüğü keçi sakalına, bıyığına ve çene çizgisine kadar uzanan koyu gölgeye bayılırdı. Bir erkeğin, tıraş olmaya zaman ayırmadan günlerce sevgilisiyle yatakta uzandıktan sonra nasıl görünebileceğini hayal ettiği gibi görünüyordu.

Tüm bunlar ne kadar cazip olsa da, Ashley arkadaşının Dillon'ın en iyi özelliği olarak düşündüğü şeyi, nazik gülümsemesini ve onu öldürmeye çalışmayan başka bir insanın sıcaklığına ve temasına çaresizce ihtiyaç duyduğunda elini nazıkçe tutmasını takdir etmeyeceğini biliyordu.

Ona kendini bir arada tutma gücü vermişti. Bir yabancıya gösterdiği nezaket ve sabır olmasaydı, muhtemelen kendini kaybedecek ve bir sinir yığınınna dönüşecekti. Her nasılsa, adam oradayken, kalın kirpikli mavi-gri gözlerini ona odaklamışken, soğukkanlılığını korumayı başarmıştı.

"Ash, hadi ama. Birden ona kadar. Sırala onu."

Cevabını düşünürken parmak uçlarıyla kanepenin kolunda küçük daireler çizdi. Dillon'ı çok yüksek bir sıraya koyarsa, Lauren muhtemelen onu arayıp bir randevu koparmaya çalışacaktı. Bu yüzden "on" demek yerine, ki bu çok yerindeydi, sayıyı düşürdü.

"Altı, sanırım. Üzerindeki zırhla bunu söylemek biraz zordu." Onu daha sonra zırhsız gördüğünden bahsetmeye zahmet etmedi.

"Belki yedi. Evet, yediye kadar uzatabilirim."

"Yedi mi? Bu sıcak değil. Bu ılık," diye alay etti Lauren. "Onun adı ne?"

"Dillon Gray."

"Hmm. Dillon iyi. Gray'i pek sevmedim ama. Kulağa biraz asık suratlı, iç karartıcı geliyor. Belki akşam yemeğinde gemi arkadaşlarıma hikayeyi süslediğimde onun adını değiştiririm."

Ashley güldü. "Bunu sen yapıyorsun. Oh, lanet olsun." Koltuktan fırladı ve mutfığa yöneldi.

"Sorun nedir?"

Büyük bir metal karıştırma kâsesi bulana kadar lavabonun altındaki dolabı karıştırdı. "Görünüşe göre geçen haftaki çatı onarımı tutmamış. Oturma odasının tavanından yine sağlıklı bir damlama geliyor."

"Lanet olsun, kızım. Sana ucuz çatı ustası kullanma konusunda ev sahibiyle tartışmanı söylemiştim."

"Biliyorum ama birkaç gün sonra gidiyorum, ne fark eder ki?"

"Çatı üzerinize çökmediği sürece fark etmez."

"Belki de çatı ustasının suçu değildir." Kaseyi sızıntının altına yerleştirdi ve alçı tavana baktı. "Yağmur bu kadar şiddetli yağarken, iyi bir çatı bile şu anda akabilir."

"Her zamanki gibi çok nazıksın. Bana ev sahibini arar ve..."

"Ve ne?" Ashley kaseyi yeniden yerleştirdi. Damrlar artık daha hızlı geliyordu. Bu gece biraz uyumak pek de iyi bir olasılık gibi görünmüyordu, suyu boşaltmaya devam ve sürekli damlayan damrların çınlama sesini dinlemek zorunda kalırsa değil. Kanepeye geri döndü ama arkadaşının hâlâ cevap vermediğini fark edince durakladı.

"Lauren, hala orada mısın?"

Sessizlik.

Telefonu çekti ve ekrana baktı. Harika. Çağrı düşmüştü. Kanepeye uzandı ve Lauren'ın numarasını çevirdi. Çalmadı. Hiçbir şey yoktu. Belki de sorun Lauren'ın telefonunda değildi. Çevir sesi almaya çalıştı ama sanki telefon ölmüş gibiydi.

Garip, daha önce burada hiç böyle bir şey olmamıştı. Fırtına bir şeye kısa devre ya da en yakın baz istasyonunu yıkmış olmalı.

Telefonu yere attı ve sehpanın üzerindeki televizyon kumandasını aldı. Odanın karşısındaki kaseye hızla dolan damrlara küçümseyici bir bakış attıktan sonra kanepenin arkasındaki battaniyeyi üzerine sardı.

Gök gürültüsü tekrar patladı, bu sefer sesi tepeden değil de evin arkasından gibiydi.

Parmağı uzaktan kumandanın güç düğmesinin üzerindeyken durakladı. Durdu. O zaman hiç şimşek çakmamıştı. Elini yavaşça indirdi. Arkasından, koridorun aşağısından bir ses daha geldi.

Evin içinde biri vardı.

Üçüncü Bölüm

Dillon cipini yolda tutmak için direksiyonla boğuşuyordu. En son bu kadar kötü bir fırtına gördüğünde, Little River üzerindeki köprü ve bütün bir yavrukurt oymağı Cooper's Bluff'ta, nehrin ortasındaki bir kilometre uzunluğundaki ıssız adada mahsur kalmıştı. Neyse ki Belediye Başkanı o fiyaskodan dersini almıştı. Bu kez hava raporlarına dikkat etmişti ve Cooper's Bluff öğleden önce boşaltılmış, köprü hava kadar kapatılmıştı. Fırtınanın yarın sabaha kadar dinmesi beklenmediğinden, tüm polis teşkilatı fırtınayla ilgili acil durumlar için hazır bekletiliyordu.

Bu yüzden Dillon o lanet şeyin ortasındaydı.

Bugün erken saatlerde çılgın bir tetikçiyle karşı karşıya kaldıktan ve sonraki bir saatini patronunun emir komuta zinciri ve emirlere uymakla ilgili tiradını dinleyerek geçirdikten sonra akşamını geçirmek için berbat bir yoldu. Thornton meteoroloji istasyonundan ilk telefonunu alıp fırtınanın tahmin edilenden daha kötü olacağı uyarısını yaptığında Dillon patronuna çekip gitmesini söylemenin eşiğine gelmişti. Thornton hemen herkesi güverteye çağırdı. Yardım çağrısı gelirse ve geldiğinde herkes gitmeye hazır olmalıydı.

Dillon karakolda kalıp işyeri kurşunlama soruşturması üzerinde çalışmayı tercih ederdi. Ama vinçli dört çeker arabası vardı, bu da mahsur kalan sürücülere yardım etmek için çok talep gördüğü anlamına geliyordu

daha izole, iki şeritli yolların bazılarında hızla yükselen sudan kaçtı. Son altı saatini yarım düzine aracı şişen hendeklerden çıkarmakla geçirmişti. Şimdi omuzları ve sırtı ağrıyordu ve tek yapmak istediği buz gibi bir biranın kapağını açıp koltuğuna uzanmak ve uyumaktı.

Cep telefonundan gelen ciyıklama sesi direksiyonu daha da sıkmasına neden oldu. İlk çalmayı duymazdan geldi, mantıksız bir şekilde arayan her kimse onun yerine başka birini aramasını umuyordu, tercihen güneş doğduğundan beri çalışmayan ve kemik yorgunu olan birini.

Ama telefon tekrar çaldığında omuzları çöktü ve "Gray" diye cevap verdi.

"Dedektif Gray, ben Nancy, dokuz-bir-bir operatörü. Elimde Lauren var. Wilkes hatta. Özellikle sizinle konuşmak istedi. Arkadaşının başının belada olabileceğiyle ilgili bir şeyler söyledi. Onu bağlayayım mı?"

Dillon uzun bir iç geçirdi. O soğuk bira biraz daha beklemek zorunda kalacaktı. "Devam et, Nancy. Teşekkürler."

"Memnun oldum."

Hat iki kez tıkladı.

Operatör, "Bayan Wilkes, Dedektif Gray hatta," dedi. "Acil durumunuzu bildirin."

"Acil durum mu? Şey, ah, evet. Teşekkür ." Genç kadının sesi gergin geliyordu. "Dedektif Gray? Orada mısınız?"

"Ben buradayım. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kendimi biraz aptal gibi hissediyorum. Gerçekten bir sorun olduğundan emin değilim ama bu sabah olanlardan sonra biraz gerginim. Yani, fırtına falan var ve belki telefonlar bazen böyle yapar ama bana senin adını söylediğini hatırlıyorum ve o zaman-"

"Bayan Wilkes," diye araya girdi Dillon. "Bir nefes alın." "Ne? Oh, evet. Tamam."

"Bana neden aradığını söyle." Cipi yolun kenarına çekti. Bu rüzgâr ve yağmurda telefonla konuşmaya çalışmak ve direksiyonla mücadele etmek çok tehlikeliydi.

"Arkadaşım arıyor. Onunla konuşuyordum ve telefon kapandı. Tekrar tekrar aramayı denedim, ama arama gerçekleşmiyor. Acaba onu kontrol edebilir misiniz? Ben, ah, değilim, yani arabaya atlayıp oraya gidebileceğim gibi değil."

Dillon alnını direksiyona vurdu. "Hanımefendi, eğer Smoky Dağları okyanus kıyısında olsaydı şu anda içinde bulunduğumuz fırtınaya kasırga derdim. Bu kadar kötü fırtınalar her zaman sabit telefon hatlarını çökertir."

"Oh, şey, bu bir sabit hat değil. Bu onun cep telefonu. Fırtınalar onları da alıyor mu?"

Koltuğunda doğruldu. "Genelde olmaz, hayır. Sanırım baz istasyonuna bir şey olmuş olabilir." Gerçi daha önce buralarda böyle bir şey olduğunu hatırlamıyordu. Konsolun üzerinde duran defteri ve kalemi aldı.

"Arkadaşınızın adı ve adresi nedir? Sizin için sağlık kontrolü yapacağım."

"Yapar mısın lütfen? Bu harika olur. Ve beni arayıp onun iyi olduğunu bildirirseniz çok memnun olurum. Yani, biz ezelden beri arkadaşız. Biraz endişelendim-"

"Hanımefendi, isim ve adres?"

"Ah, doğru ya. Özür dilerim. Little River Yolu 1010 numarada bir ev kirılıyor. Adı Ashley Parrish."

Dillon kaskatı kesildi. Vücudundaki her hücre alarma geçti. Cep telefonu kesilebilirdi, ama bunun daha bu sabah bir işyerinde silahlı saldırıdan kurtulan bir kadının başına gelmesi büyük bir tesadüftü. Defteri ve kalemi konsola fırlattı ve Jeep'i tekrar yola çıkardı.

"Bana olan biten her şeyi anlat," dedi, telefonu itip Little River Road'a doğru geri dönerken aracı düz tutmaya çalışarak. Ashley'nin evi sadece beş dakika uzaklıktaydı. "Hiçbir şeyi atlama."

Sert havada, doğru yola ulaşmak normalde beş dakika yerine altı dakika, Ashley'nin evine giden uzun ve dolambaçlı araba yoluna ulaşmak ise iki dakika daha sürdü.

Birkaç santimlik su çakılların çoğunu ama dört tekerleği Sürücü yola bir keçi gibi yapışmıştı. Bahçedeki su birikintilerinden kaçınarak vıcık vıcık botlarından kurtulacağını düşünerek ön verandanın basamaklarının yanına park etti.

Son fırtınalı gezintiden kalan yağmur damlalarını şapkasından silkeledi, kafasına geçirdi ve arabanın kapısını açtı. Kapıyı arkasından çarparak kapattı ve koşarak merdivenleri çıktı. İçeride ışıklar yanıyordu. Kapıya vurdu. ön kapı. Birkaç saniye sonra kapıyı tekrar tıklattı ve zili çaldı.

Hiçbir şey.

"Bayan Parrish?" diye seslendi. "Ben Dedektif Gray. Bu sabah tanışmıştık. Sizinle konuşmam gerek." Kapı bir kez daha çalındı ama içeriden yine ses ya da hareket gelmedi.

Lauren Wilkes'le konuştuktan sonra hissettiği hafif telaş yerini gerçek bir endişeye bırakıyordu. Ensesindeki küçük tüyler diken olmuştu. Silahını çekti ve ön pencereye doğru adım atarken yanında tuttu. Perdelerdeki bir aralıktan odayı görebiliyordu ama bu ona bir şey anlatmaya yetmiyordu.

Verandada yürürken botları ahşap üzerinde yankılandı. Evin köşesinde eğilip arka bahçeye doğru baktı.

Zifiri karanlık. Ev sahibinin buraya ışık koymas ı gerekiyordu, özellikle de ev çok izole bir yerde olduğu ve yak ınlarda hiç komđu olmadığı için. Arazinin çevresini dolaşabilmek için cipinden bir el feneri almak üzere merdivenlere yöneldi.

Güçlü bir motorun sesi onu sarsmıştı.

Farlar parladı ve yan bahçeden bir kamyon kükredi. Yanından hızla geçip gitti, lastiklerinden verandaya sıçrayan devasa su püskürdü.

Kamyonda iki kişi vardı. Yolcu dönüp ona baktı, gözleri kocaman açılmıştı, elleri cama karşı etkisiz bir şekilde çırpınırken yüzü solgundu.

Ashley Parrish.

Kesinlikle o kamyonda olmak istediği için bulunmuyordu.

Dillon verandaya çömeldi ve kamyon fazla hızlanmadan onu etkisiz hale getirmeyi umarak lastiklerine iki el ateş etti.

Kamyon yana doğru sarsıldı ama yoluna devam etti. Lanet olası yağmur ve rüzgar. Normalde böyle bir atışı kaçırmazdı. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak arabasına atladı, tekerleklerini döndürdü ve gaza bastı.

Jeep ıslak çak ılların üzerinde savruldu. Dillon küfredip gazı bıraktı ve daha yavaş bir hızda yola devam etti. Yolun sonunda dönerken kamyonun farları çılgınca zıplıyordu. Batıya, batıya doğru gidiyordu.

Telefonunu kaptı ve garaj yolundan hızla aşağı inerken merkezin düğmesine bastı. Hiçbir şey çıkmadı. Telefonu havaya kaldırdı. Işık yanıyordu ve doğru tuşa basmıştı ama arama yapılmamıştı. Daha önce düşündüğü gibi, kötü baz istasyonu yüzünden olmalı

Yolun sonundaki asfalt yola dönüşü yaptıktan sonra tekrar gaza bastı. Kamyonun arka lambaları sağanak yağmurda zar zor görünüyordu. Bu iki şeritli eski kırsal yolda hiç sokak lambası yoktu. Ama zaten bildiği şeyi ona söylemesi için farlardan fazlasına ihtiyacı yoktu. İlerideki yol tehlikeli, keskin S virajlarıyla doluydu. Eğer kamyonun sürücüsü mevcut hızını korursa, bu kaygan ve ıslak yolda muhtemelen bir hendeğe düşecek ya da bir ağaca çarpacaktı.

* * *

ASHLEY kolçağa yapıştı ve diğ er elini gösterge paneline dayadı. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki ön cam silecekleri

yukarı. Kamyonun lastikleri ıslak yolda kaymaya devam ediyor, bu da midesinin alt kısmının düşmesine neden oluyordu.

"Lütfen yavaşla," diye yalvardı. "Bu koşullarda bu hızlı sürmek çok tehlikeli."

Sürücü silahını kaldırdı ve bakışlarını yoldan ayırmadan ona doğrulttu.

Yutkundu ve ellerini yatıştırıcı bir hareketle havaya kaldırdı.

Silahı bacaklarının arasına soktu ve iki elini tekrar direksiyona koydu, kamyonu yolda tutmak için harcadığı çabadan dolayı ön kollarındaki damarlar şişmişti.

Ashley yan aynaya baktı. Dillon Gray'in cipinin ışıkları uzaktan zar zor görülebiliyordu ama o giderek onlara yaklaşıyordu. Adamın neden onun evine gittiğine dair hiçbir fikri yoktu ama dualarının cevabı oydu. Eğer onlara yetişebilir ve bir şekilde bu ürkütücü derecede sakın yabancının kamyonu durdurmasını sağlayabilirse...

Kamyon sağ taraflarındaki hendeğe doğru kayarken bir çılgılık attı.

Onu kaçırان kişi gazı bıraktı. Tekerlekler kamyonu yakaladı ve yolun ortasına doğru savurdu.

* * *

Ashley Parrish'i taşıyan siyah pikap, takibe başladığından beri ikinci kez tehlikeli bir şekilde yolun kenarına doğru kayarken DILLON'ın kalbi duracak gibi oldu. Son saniyede kamyonet doğruldu ve orta çizgiye doğru geri çekildi.

Nefes nefese kaldı ve Jeep'ini daha da sert itti, motor yetişmek için çabalarken inliyordu. Dört tekerlekten çekişli motoru hız için değil güç için üretilmişti, bu yüzden normalde iş başındayken kullanmazdı. Ve hızını büyük ölçüde azaltmadan virajları alacak kadar aerodinamik değildi. Önündeki kamyon da öyle. Bu yoldaki hendekler ne kadar dik olsalar da uçurum da olabilirlerdi. Ve bu kadar yağmur yağdığı için su doluydular, kamyon onlardan birine kayarsa bir ölüm tuzağı olurdu.

Telefonunu tekrar denedi ama işe yaramadı. Artık suçlunun arızalı bir baz istasyonu olduğuna inanmıyordu. Ashley'nin çok uzağa gitmişti. Kamyon sürücüsünün güçlü bir cep telefonu karıştırıcısı olmalı. Bu, Ashley'nin telefonunun neden o sırada kesildiğini açıklıyordu.

arkadaşıyla konuştuğunu ve Dillon'ın arkasından gelirken neden bir telefon görüşmesi yapamadığını anlamaya çalışıyordu. Ağzı gerildi. Jammer'lar ucuz değildi ve da zordu. Ashley'i kaçıran adam bunu yapmak için çok fazla zahmete girmiş ve masraf yapmıştı. Bu rastgele bir kaçırma değildi.

Destek çağırmak için yoldan çekilmeyi düşündü. Ama kamyonla arasına telefonunun engelini kaldıracak kadar mesafe girmesine izin verirse izlerini kaybedebilirdi. Bunu riske atamazdı.

Yol ileride kıvrılıyordu ama Dillon düz yolda Jeep'ini ne kadar zorlarsa zorlasın, pikap virajda kaybolmadan önce yetişemiyordu. Virajı döndüğünde yumruğunu direksiyona vurdu. Aptal. Kamyonetin ışıkları ileride görünüyordu, ama üzerinde bulunduğu iki şeritli yolda değil. Sürücü bunun yerine Cooper's Bluff'a giden yan yola sapmıştı. Ve alçak bir tepeye doğru gidiyordu.

Little Nehri üzerindeki ahşap köprü - belediye başkanı köprüyü kapatmıştı çünkü nehrin köprüyü aşması bekleniyordu.

Kendini koruma duygusunu hiçe sayarak gaza kadar bastı. Lastikler kaydı. Yavaşlamak onu neredeyse öldürecek olsa da küfretti ve gazı .

Köprü bir sonraki virajdaydı, bu yüzden Jeep'i daha da yavaşlattı. Arka lambalar ileride çılgın bir açıyla parlıyordu.

Dillon'ın gözleri büyüdü ve frene basarak arabasını yolun kenarında patinaj yaparak durdurdu. Asfaltın son yirmi metresi de sular altında kalmıştı. Köprü tamamen suyun altındaydı, destek kirişleri kızgın dalgaların arasından bir iskelet gibi çıkıyordu.

tarih öncesi su canavarı. Kamyon, çöken karayolundan kayarak köprünün ilk destek kirişini kıl payı atlatmış ve yarısı nehre doğru kaymıştı.

Dillon el fenerini kaptı ve dışarı fırladı. Artık bir uçurumdan biraz daha fazlası olan, suyun kenarındaki çamur şeridine doğru on beş metrelik bir düşüşe doğru koştu. Kamyonun ön kısmı kapılara kadar suyun altında kalmıştı. Kamyonun kasası havaya kalkmış ve

Dillon izlerken bile kamyon suya doğru birkaç santim daha kaydı.

Aşağı inebileceği bir mola bulana kadar kıyıya paralel bir şekilde başladı. Botları çamurlu ve yağmurdan ıslanmış zeminde kayıp duruyordu.

El fenerinin ışığında Ashley'in çılgınca emniyet kemerini çekiştirildiğini gördü, su kamyonu çekerken korkmuş gözleri yardım için ona yalvarıyordu. Dillon kadının kapısına ulaşmak için beline kadar çalkalanan suya girdi. Pencere hâlâ , muhtemelen elektrikli ve sıkışmıştı. Kadının arkasından baktı. Şoför direksiyon başında kendinden geçmiş gibiydi. Yüzünün yan tarafından bir damla kan akıyordu.

Ashley emniyet kemerini çıkarmayı başardı ve kapı kolunu çekti ama kapı akıntıya karşı açılmadı. Ellerin tabanlarını cama vurdu.

"Camdan uzaklaş," diye bağırdı Dillon.

Ashley geri çekilince, Dillon el fenerinin sert kabını bir çekiç gibi vurdu. Zıpladı ve cama çarptı. Tekrar tekrar denedi ama cam hâlâ duruyordu.

Kamyon suyun derinliklerine doğru

kaydı. Ashley çığlık attı.

Şoför onun yanında kıpırdandı.

Dillon el fenerini kolunun altına soktu ve silahını çıkardı.

"Pencereden dışarı ateş etmeliyim," diye bağırdı.

Başını sallayarak anladığını belli etti. Bacaklarını koltuğun üzerine çekerek pencereden geriye doğru sıktı.

Dillon köşeye doğru nişan aldı, böylece mermi ön panele girecekti ve tetiğe bastı.

Güvenlik camı kırıldı ama tuttu. Silahının kabzasını cama vurdu. Bu kez cam, küçük cam parçalarından oluşan bir yağmurla yıkıldı. Silahını kılıfına sokmaya başladı ama Ashley pencere aralığından ona doğru atılarak hem el fenerini hem de tabancasını kaynayan, azgın suyun içine düşürdü.

Onu kollarının altından yakaladı ve çekti. Kız çığlık attı.

Onu camla kesmiş olabileceği düşüncesiyle dehşete kapılarak donakaldı.

"beni. Bırak beni," diye tekrar bağırdı. Ama onunla konuşmuyordu.

Dillon onun yanından geçip şoförün sabit, karanlık gözlerine baktı.

Ashley'in belini tutmuştu ve ölümcül bir halat çekme oyunu oynuyordu.

"Bırak onu," diye bağırdı Dillon. "Onu dışarı çekeceğim, sonra senin için geri geleceğim. Kamyonun arka tekerlekleri daha fazla dayanamayacak."

"Şansımızı nehirde deneyeceğiz." Adamın sesi ölümcül derecede sakindi, sanki en ufak bir endişesi yokmuş gibiydi. Geriye doğru hamle yaparak Ashley'i kamyonun içine doğru çekti ve Dillon'ı kapıya çarptı. Adamın eli kaydı.

Ashley kollarını çılgınca savurdu. Adam ona doğru uzandı ve ellerini tuttu.

Tekerlekler çamurdan kurtulurken büyük bir emme sesi çıkardı. Ashley'nin elleri Dillon'ın ıslak kavrayışından çekildi. Kamyon, Ashley'in dehşete düşmüş bakışları arasında, yağmurla taşan nehirden aşağıya doğru Çıglıklar yankılanıyor, Dillon'ın kalbini parçalıyor.

Normalde sakin olan nehir şimdi akıntılar ve girdaplarla dolu tehlikeli bir kazana dönüşmüştü. Kamyon uzun süre su üstünde kalamazdı. Ashley suya girmeyi başarsa bile hayatta kalamazdı. O akıntıda kimse yüzemezdi. Sadece bir aptal şimdi nehre girerdi.

Küfretti ve ceketini yırttı. Görünüşe göre aptalın tekiydi.

Nehre atladı.

Dördüncü Bölüm

Bir başka dalga Dillon'ın kafasına çarparak onu dev bir çamaşır makinesine atılmış su dolu bir havlu gibi tekrar aşağıya itti. Ciğerleri yanıyordu. Akıntıya karşı savaştan kasları ağrıyordu.

Bacaklarını tekmeledi ve hangi yönün yukarı olduğunu gösteren, zar zor fark edilebilen ay ışığı şeridine doğru pençeleriyle ilerledi. Ciğerlerine hava çekerek yüzeye fırladı. Gökyüzünde şimşekler çaktı, kulaklarını acıtacak kadar yüksek bir gök gürültüsü patladı. Yağmur, yüzlerce küçük buzlu iğne gibi tenini dövüyordu.

Bir dalga daha çarptı. Yine dibe battı. Bir ciğer dolusu daha hava almak için tekrar yukarı çıkmak için mücadele etti. Kamyonu gözden kaybetmişti. Ve artık belirli bir yöne doğru yüzme çalışmıyordu.

Sadece hayatta kalmaya çalışıyordu.

Önünü birkaç metreden fazla göremeyecek kadar karanlıktı. Nerede olduğunu ya da karaya ulaşır ulaşamayacağını bile bilmiyordu. Kasları rahatlamak için bağıyor, dinlenmek için haykırıyordu. Daha fazla savaştan devam edemezdi.

Ay ışığı, ona doğru koşan bir başka su duvarının beyaz tepeciğinde parılıyordu. Dalga ona çarparken derin bir nefes aldı. Göğsüne saplanan bir mızrak gibi su onu aşağı, aşağı, aşağı itti, ta ki nehrin çamurlu tabanına çarpana kadar.

Basınç onu bir kayaya sıkıştırdı. Kayaya tutundu, akıntının yön değiştirmesini beklerken ciğerlerinden ateş . Görüşü bulanıklaştı. Gerçekten boğulabileceği ironisi birden ona komik geldi. İçinden bir kahkaha patladı ve yüzeye doğru bir baloncuk köpüğü gönderdi. Ciğerleri umutsuzca ihtiyaç duyduğu oksijen kaybını protesto etti.

Ailesinin çiftlik evindeki şömine şöminesinin hâlâ kalma on yıllık yüzme kupalarıyla dolu olduğunu, hiç iyileşmemiş açık yaralar gibi hayal etti Yüzme şampiyonu oğlunun boğulduğunu duyan annesi ne yapacaktı? Onu bu kadar gururlandıran kupaları çöpe mi atacaktı? Vazgeçtiği için ondan nefret eder miydi?

Taşı daha sert sıkıldı. Yorulmuştu, çok yorulmuştu. Tek yapması gereken ağzını açıp derin bir yudum su içmekti ve her şey bitecekti. Artık savaşmak zorunda kalmayacaktı. Gözleri kapandı. Son havası da burnundan fokurdayarak çıktı. Kayaya doğru daha derine battı.

Annesinin yüzünün görüntüsü düşüncelerinde geziniyor, soluk mavi gözlerindeki öfkeyle onu şaşırtıyordu. Elini uzattı ama ona sarılıp vedalaşmak yerine omuzlarından tutup sarstı.

Sana ihtiyacı var. Ona yardım et.

Annesinin yüzü soldu, yerini Ashley Parrish'in iri gözlü bakışları ve kamyon nehre uçarken attığı dehşet çığlığı aldı.

Dillon'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Vazgeçemezdi. Henüz değil. Denemek zorundaydı. Bir kez daha.

Taşı bıraktı ve tekrar ay ışığına doğru itti. Yukarı, yukarı, yukarı. Yüzeye çıktı ve derin nefes aldı. Açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerine dolan hava acı vericiydi, tıpkı kan dolaşımı durmuş bir uzvuna kan dolması gibi. Bir sonraki dalganın altına eğildi ve bu sefer hemen geri çıktı. Havuzlarda ya da ailesinin çiftliğindeki gölette yüzmeye alışkındı, onu döven ve kaslarını yorgunluktan titreten bu kaynayan kabusta değil.

Belki de sorun buydu. Çok sert mücadele ediyordu. İlk yüzme antrenörünün ona öğrettiği ve hiç kullanmadığı temelleri düşündü. Şimdiye kadar. Ölü adam yüzer. Bir sonraki dalgayı atlattı, derin bir nefes aldı, bir tane daha.

Sonra dövüşmeyi bıraktı.

Suyun içinde yüzüstü yatarken, başını herhangi bir enkazdan korumak için ellerini önünde tuttu. Nefesini tuttu, artık yenemeyeceği bir canavara karşı mücadele etmiyordu ve dondurucu yağmur sırtına vururken akıntının onu istediği yere götürmesine izin verdi. Başını sudan çıkardı, bir nefes daha aldı ve tekrar gevşedi. Bu rutini defalarca tekrarlardı: nefes al, rahatla, yüz, nefes al, rahatla, yüz.

Kolu sert ve inatçı bir şeye çarptı. Akıntı onu sert bir cisme, nehrin kenarındaki devrilmiş bir ağaca takılmış olan kamyonete doğru itti.

Güçlü onu çekiştiriyor, geri çekmeye çalışıyordu. Islak elleri kaygan metalin üzerinde çırpındı. Sert bir tekme attı ve tampona çarptı. Tutundu, inatla bırakmayı reddetti. Elden ele,

Tamponu bir çekme halatı gibi kullanarak kamyonun ucundan aşağıya doğru dikkatlice ilerledi.

Tekmeleyen ayakları dibe vurdu. İtti, sürücü kapısına doğru ilerlerken baldır kasları efordan yanıyordu. Dalgalar sırtını dövüyordu. Bir ciğer dolusu su öksürdü ve her seferinde bir adım atarak itmeye devam etti.

Yağmur bilmiyordu ve Dillon'ın vücudunun daha büyük bir kısmı sudan çıktıkça titremeye başladı. Dişleri o kadar sert gıcırdayordu ki, kırılıp kırılmadıklarını merak ediyordu.

Sonunda kapıya ulaştığında, zaten şüphelendiği şeyi gördü. Taksi boştu. Ashley sağ kurtulmuş muydu? Peki ya onu kaçıran adam?

Bu düşünce onu daha da zorladı, sığılıklardan karaya doğru ilerledi.

Kendisine acımasızca vuran fırtınaya ve onu kıyıdan uzaklaştırmaya çalışan emici akıntıya küfretmek ve bağırarak istiyordu. Her santim, her adım, zor kazanılmış bir zaferdi. Ama söylemek istediği kötü sözleri söylemedi. Olabildiğince az ses çıkardı, çünkü Ashley'i kaçıran adamın olup olmadığını, belki de ilerideki ağaçların arasında beklediğini biliyordu.

Karanlık, neredeyse aysız gecenin kendisini gizlemeye yardımcı olacağını umarak yoluna devam etti. Kamyonu geçmiş, aracı yakalayan ağacın dallarına tutunmuştu. Kendini sudan çıkardı ve çamurlu kıyıya . Kaçıran kişi onu şimdi bulursa, Dillon kendini savunmak için bir şey yapabileceğini sanmıyordu. Topallamış ve bitkin düşmüştü.

Çamurun içinde titreyerek yattı, soluk soluğa kalarak gücünü toplamaya çalıştı. Açıkta kalan kollarındaki deriye acı veren buzyağmur sonunda onu harekete geçirdi. Sürünerek ilerledi.

Ağaçların örtüsüne ulaşana kadar bir dizini diğerinin önüne koydu. Kaldıraç olarak bir çam ağacının alçak dalını kullanarak kendini ayağa kaldırdı.

Neredeydi? Yönünü bulamıyor gibiydi. Bir şimşek çakması gökyüzünü aydınlattı, her şeyi bir anlığına gün ışığı kadar parlak hale getirdi, sadece Jeep'ini eskiden köprüünün olduğu yerde park edilmiş olarak görmesine yetecek kadar uzun bir süre.

Nehrin diğer tarafında.

Cooper's Bluff'taydı, silahı, telefonu ve adadan çıkış yolu yoktu - muhtemelen silahlı bir adam bir kadını rehin tutuyordu.

Bazı günler sabahları botlarını giymek bile işe .

Ağacı itti ve yorgun bacakları titreyerek ormanın derinliklerine doğru ilerledi. Dondurucu suyun ondan ne kadar çok şey götürdüğü çok utanç vericiydi. Neyse ki adamlarından hiçbiri onun bu acınası halini görmemişti.

Ormanın derinliklerinde bir yerden sessiz bir çığlık duyuldu.

Dillon kaskatı kesildi ve sesin geldiği yönü belirlemeye çalıştı. Bir çığlık onu harekete geçirdi. Acısını ve yorgunluğunu unutarak, koşar adım ağaçların arasına daldı.

* * *

ASHLEY elini ağrıyan çenesine götürdü ve onu yere düşüren adama dikkatle baktı. Adamın kolunu ısırarak şimdiye kadar verdiği en akıllıca karar değildi.

Adam kızın üzerinde yükseliyordu ama kızın dikkatini çeken şey boyu ya da iri yapısı değildi. Elindeki silahın kabzası doğrudan kafasına doğrultulmuştu. Kamyonet ağaca takıldığında ve kız pencereden dışarı atıldığında adamın neden onu hemen kovalamadığını merak etmişti. Artık biliyordu. Silahı, kamyon suya ilk girdiğinde düştüğü döşeme tahtasından çıkarmıştı.

Şimdi ıslak olduğu için ateş alır mıydı? Bugünkü şansına , ateş alacağına bahse girmişti.

Onun önünde çömeldi, silahını hiç bırakmadı. Soğuk yağmur, tepesindeki sık yaprakların arasından damlayarak kollarına sıçradı. Ama o bunu fark etmemiş gibiydi. Eğer ona bağırılmış olsaydı, gözlerindeki duygusuz, ölü bakıştan çok daha az korkutucu olurdu. Ona zihninde Buz Adam adını takmıştı, çünkü çok soğuktu, sanki ruhu yokmuş gibiydi.

"Bayan Parrish, beni bir daha ısıırırsanız, bir dahaki sefere size vurduğumda dişlerinizin yarısını kaybedersiniz." Ayaklarını işaret etti. "Ayakkabılarınızı çıkarın."

Kaşlarını çatarak spor ayakkabılarına baktı. Soğuk, vıcık vıcık, kayalarla kaplı ormanda ayaklarında koruma olmadan yürüme fikri ona hiç de çekici gelmiyordu. "Ayakkabılarım mı?"

"Kendimi tekrarlamak gibi bir alışkanlığım yok." "Anlamıyorum. Neden istiyorsun?"

Ona elinin tersiyle vurarak yere yuvarlanmasına neden oldu.

Sıktığı dişlerinin arasından bir acı çılgılığı kaçtı. Adam kızın ayaklarından birini yakaladı ve ayakkabısını çekti. Kadın ondan kurtulamadan diğer ayakkabısını da çekip çıkardı. Adam onu bıraktığında, kız dört ayak üzerinde bir yengeç gibi geriye doğru sıçradı. Etrafına kaçamak bir bakış atarak tür silah aradı. Tek gördüğü küçük, yuvarlak nehir taşlarıydı. Ona bunlarla saldırmak, kızgın bir boğayı oyuncak bir mızrakla dürtmek gibi bir şeydi.

İceman el konulan ayakkabılarının bağcıklarını çekiştirerek deliklerinden çıkardı.

Ashley'in içini bir korku kapladı. Adamın o bağcıkları istemesinin aklına gelen tek bir nedeni vardı. Onu bağlamak için.

Arkasındaki ağaçlara doğru koşmak için ayağa fırladı.

"Sana canlı ihtiyacım var," diye sesi onu olduğu yerde dondurdu. "Ama yaşamak için diz kapaklarına ihtiyacın yok. Otur kıcının üstüne."

Keskin bir nefes çekti ve yere yığıldı. "Kimsin sen? Bunu neden yapıyorsun?"

"Ellerini uzat." Ayakkabı bağcıklarından biriyle tekrar kızın önüne çömeldi.

Savunmasız pozisyonundan yararlanıp onu bir sopranoya dönüştürmek çok cazip geliyordu ama ayakkabıları olmadan ona bir yumruk daha atma riskini göze alacak kadar sert tekme atabileceğinden emin değildi. Ayrıca diz kapaklarına da oldukça düşküncü.

İsteksizce ellerini uzattı.

Bağcığı sıkıca çekerken ıslak dantel sol bileğini ısırdı. Sağ bileğine de aynı sertlikte davrandı, bağcığı acı verici bir şekilde tenine doğru sıktı ve kaymaması için salladı. İki bağcığı birbirine düğümleyerek onu, baskıyı hafifletmek için parmaklarını iki eliyle yumruk yapmaya zorladı.

"Polis," bağırdı arkasından bir ses. "Ellerini başının üzerine koy ve yüzüstü yere yat."

Nefesini içine çekti ve kendisini yakalayan adamın ötesine baktı. Yaklaşık on adım ötede başka bir adamın silüeti görünüyordu. Açıklığı kısa süre aydınlatan şimşek onun kimliğini ortaya çıkardı: Dedektif Dillon Gray.

Islak saçları kafa derisine yapışmıştı ve çelik yeleği de aynı derecede ıslak gömleğinin altında koyu bir gölge oluşturunuyordu. Ağzı açık kalmıştı. Gerçekten de onu kurtarmak için kabarmış, azgın nehri yüzerek geçti mi? Şok ve

Minnettarlık inançsızlıkla savaşıyordu. Ama hissettiği rahatlama, bir şeyi fark ettiğinde endişeye dönüştü; adamın *silahı yoktu*.

Buzadam parmaklarını beline soktuğu silahın etrafına doladı. Arkasındaki polis memurunun blöf yaptığını biliyor muydu?

Ashley onun karanlık gözlerine baktı. Artık soğuk ve ölü değillerdi. Bunun yerine, kutsal olmayan bir parıltıyla parladılar ve ağzı beklentiyle eğildi.

O biliyordu. Dillon'ın silahı olmadığını biliyordu. Dillon, Ashley'i kamyonun camından çıkarmaya çalışırken nehre düştüğünü görmüş olmalıydı.

"Ondan uzaklaş ve yere yat. Şimdi," diye tekrarladı dedektif, derin sesi otoriter ve kendinden emindi.

Buzadam'ın kalın boynundaki kas kordonu titreşerek ona saldırmak için kıvrılan bir yılanı hatırlattı.

Gözleriyle onu uyarmaya çalışarak dedektife bir bakış fırlattı. Ama çok karanlıktı. Muhtemelen onun gözlerini, kendi gözlerini görebildiğinden daha iyi göremiyordu.

Aklından iğrenç bir lanet geçti, bir lanet ki annesi Ashley'in bunu söylediğini duysaydı, Ashley kaç yaşında olursa olsun, bulabileceği en büyük, en kalın anahtarı arardı.

Dedektif iri yarı bir adamdı, uzun boylu ve kalın kaslıydı ama tıpkı Gibson ve Gibson ofis binasında gibi, karşısındaki haydut daha da iriydi. Daha büyük. Dillon daha önceki çatışmadan galip çıkmıştı ama elinde bir silahı ve kötü adamın dikkatini dağıtacak bir polis ekibi vardı.

Ashley'in önünde çömelen adam şu anda önemli olan tek avantaja sahipti. Bir silah. Bu açmazı sona erdirmek için küçük bir kurşun yeterliydi. Çelik yelek Dillon'ı korusa bile, kurşunun gücü muhtemelen onu sırt üstü yere düşürecek. Sonra silahlı adamın yapması gereken tek şey sakince Dillon'ın üzerine çıkıp onu başından vurmaktır.

Bir şeyler yapması gerekiyordu. Ama ne yapmalıydı? Aynı polis memuruna en son müdahale ettiğinde neredeyse ölmesine neden oluyordu.

Silahlı adam aniden döndü.

Sanki hamleyi bekliyormuş gibi, Dillon yana doğru hamle yaptı. Yoldan çekildi ve ayağa fırladı.

Bam, bam- Buzadam iki el ateş etti, namludan uyarı fişeği gibi alevler çıktı.

Dillon homurdandı ve yere düştü. Vücudu sarsıldı, sonra hareketsiz kaldı.

Ashley'in tırnakları bağı yumruklarının arkasını ısıırıyordu. Sessizce Dillon'ı hareket etmeye, kaçmaya çağırıdı ama Dillon yüzüstü yerde yatırıyordu; sersemlemişti ya da daha kötüsi.

Silahlı adam ona doğru yaklaştı.

Ashley çılgınca etrafına bakındı. Yapabileceğı *bir şey* olmalıydı. bir silah olarak kullanabilirdi. Ama buzyağmur hâlâ tepedeki ağır gölgelikten damlıyor ve rüzgâr dalları birbirine çarptırıyor olsa da, ulaşabileceğı bir yerde, yerde büyük bir dal bile yoktu.

Gök gürültüsü duyuldu. Açıklığı aydınlatan şimşek Dillon'ı da aydınlattı. Hâlâ hareket etmiyordu.

Oh, Tanrım, hayır.

Ashley ayağa fırladı. Hiç bağı yumruklarını silahlı adama doğru savurabilir ve Dillon'ı tekrar vurmada önce silahını elinden almaya çalışabilirdi. İleri atıldı.

Silahlı adam Dillon'ın yanında durdu ve silahını kaldırdı.

Ashley bağı ellerini bir sopa gibi geri çekerek ona doğru savurdu. Dillon aniden yana doğru sarsıldı ve Buz Adam'ın bacaklarına tekme atarak onu yere düşürdü. Ashley irkildi ve kaçmaya çalıştı. İki adam birbiriyle boğuştu, dövüşe kilitlendi.

Fırtına giderek şiddetleniyordu. Yağmur tabakaları ağaçlardaki boşluklardan üzerlerine yağıyordu. Ashley ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Tepelerinde kısa aralıklarla çakan şimşekler, tıpkı bir filmin her karesini gösteren bir projektör gibi, birkaç saniyede bir adamların hareketlerini ortaya çıkarıyordu.

İleri geri yuvarlandılar, homurdandılar, her biri diğetine üstünlük sağlamak için çabalarken büküldüler. İçlerinden biri kolunu kurtardı ve Yumruğunu büyük bir güçle diğ adamın çenesine indirdi. Gürültülü bir çatırtı açıklıkta yankılandı. Rakibi çığlık attı ve yüzünü tutarak yana düştü, sersemlemiş gibi başını salladı.

Galip ayağa kalktı. Ay ışığı elindeki silahın üzerinde parlıyordu. Ashley elini boğazına bastırdı. Yerde yatan kimdi?

Peki silahı kim tutuyordu? Tekrar çakan şimşek, ayakta duran adamın yüzünü ortaya çıkardı. Ashley'in omuzları rahatlayarak çöktü.

"Ben Dedektif Dillon Gray. Tutuklusunuz," diye derin nefesler arasında soludu. Efor sarf etmekten göğsü kabarmıştı ama silahı hiç bırakmamıştı.

"Adın ne senin?"

Diğ adam sanki kendine gelmeye çalışıyormuş gibi başını tekrar salladı. Çenesini ovuşturdu ve ayağa kalkarken Dillon'a ters ters baktı. O da

Önce sendeledi, sonra doğruldu, boyu Dillon'dan birkaç santim daha uzundu.

Gök gürledi, Ashley irkildi ama Dillon irkilmedi bile.

"Adın," diye tekrar sordu ama diğer adam sessiz kaldı.

"Bayan Parrish," dedi Dillon. "geçin. Bu beyefendinin etrafında geniş bir alan açın lütfen."

Onu kaçırان kişiden iyice uzaklaşarak, açıklığın diğer tarafına doğru aceleyle ilerledi. Buzadam'ın başı dönüyor, bir tüfeğin nişangâhı gibi her hareketini takip ediyordu. O ürpertici ölü gözlerdeki bakışı göremeyecek kadar karanlık olduğu için Tanrı'ya şükretti. Dillon'ın yanında durdu ama Dillon onu arkasından itti.

Diğer adama, "Yüzüstü yere yat," diye emretti.

Ashley, Dillon'ın geniş omuzlarının arkasından baktı. Onu kaçırان kişi işbirliği yapmıyordu. Yere inmek yerine ayaklarını iki yana açmıştı.

"Ah, kahretsin," dedi Dillon.

Ashley gömleğinin . "Onu... vuramaz mısın?"

"Kesinlikle isterdim ama patronum silahsız sivilleri vurmaktan hoşlanmıyor."

Buzadam sırtıttı, dişleri ay ışığında dişlerini gösteren bir kurt gibi parlıyordu.

"Bu yapmayacağım anlamına gelmez," diye uyardı Dillon onu. "Eğer tek bir adım atarsan, ateş ederim. Bir boks raundu için daha çok yorgunum ve donuyorum. Korumam gereken bir sivil olduğundan bahsetmiyorum bile. Beni zorlarsan ateş ederim. Yere yat. Hemen."

Adamın sırtışı soldu. Ashley adamın yüzündeki ifadeyi anlayacak kadar iyi göremiyordu ama omuzlarının sertleşmesine , dedektifi suçlamayı düşündüğüne bahse girebilirdi. Eğer bir silahı olsaydı, kötü adamın bir karar vermesini beklemezdi. Hemen şimdi ateş ederdi.

Bu adam zaten de saldırmıştı. Eğer bir daha olursa, bunu tekrar yapacağından hiç şüphesi yoktu.

"Kimsin sen?" Dillon tekrarladı. "Neden Bayan Parrish'in peşindesin?"

Ashley, "Bana canlı ihtiyacı olduğunu söyledi," dedi.

Dillon bunu bir an için sindirdi. "Hiç silah kullandın mı?" "Ben mi?" diye ciyakladı.

İçini çekti. "Sanırım bu bir hayır demek. Güvenliği yok. Tek yapman gereken doğrultmak ve sıkmak. Ben onu kelepçelerken silahımı doğrudan misafirimize doğrultmanı istiyorum. Hareket ederse tetiğe bas. Bunu yapabilir misin?"

"Bu pisliği vurmakta hiç zorlanmam. Ayakkabılarımı çaldı," dedi.

Sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi aēzı seēirdi. "Eēer bu silahı bu adama doērultmak zorunda , akımla o baēcıkları keserdim.

Ama seni kesme riskini almak istemiyorum. Ellerini kaldır, ben de özeyim."

Saē eliyle silahını sessiz ve ölmcl yabancıya , kadın ellerini adamın sol tarafında kavuşturdu.

oēunlukla hissederek baēcıkları kopardı ve kısa süre sonra ellerini aabileceēi kadar gevşedi.

"Yolun geri kalanını ben halledebilirim." Baēcıkları çözdü ve ormanın zeminine bıraktı. Aērıyan bileklerini ovuşturarak sorumlu adama ters ters baktı. Hava çok karanlık olduēu için bakışları muhtemelen boşa gitmişti ama yine de kendini daha iyi hissetmesini .

"Tamam, ben hazırım," dedi.

Dillon silahını diēer adama doērulturken, kemerindeki tutucudan bir dizi kelepçe çıkardı.

"Bayım, iřbirliēi yapmanızı şiddetle tavsiye ediyorum. Kelepeleri takarken kıpırdamadan yatarsanız vurulmayacaksınız. Ama bir şey yapmaya kalkarsanız, Bayan Parrish bu geceki kötü kullanımının karřılıēını size ödetmeye oldukça hevesli görünüyor."

Adam tereddüt etti, sonra dizlerinin çöktü ve kendini yere bıraktı. Başını yana eēmiř, kollarını arkasına koyarken ikisini de .

Dillon nefesinin altından usulca küfretti.

"Sorun ne?" Ashley fısıldadı. "Bu çok kolay oldu."

"Sence bir şeyler mi planlıyor?"

"Sanırım benimle tekrar dövüşmeyi planlıyor. Senin ateş etmeyeceēini varsayıyor." "Ama ateş edeceēim. Söz veriyorum."

Aēzı tekrar seēirdi. "Aslında, daha önce hiç silah kullanmadıēın için kullanmamanı tercih ederim," diye fısıldadı. "Tekrar vurulmak istemiyorum. Zaten yürüyen bir rēm. Blöf yapacaēız ama kendi hayatın tehlikede ateş etme. Tekrar ediyorum, ben onun yakınındayken ateş etme." Silahı diēer adama doērultarak ona uzattı.

Parmaklarını kabzanın etrafında sıktı. Beklediēinden daha aēırdı. Elleri aēırlıēın altında ezildi. Adam onun bileklerini kavradı ve silahı sabitledi.

" böyle." Silahı daha dengeli bir şekilde tutmasını sağladı. Kadın bu sefer silahı tuttuğunu belli etmek için başını salladı.

"Sadece son çare olarak ateş et," diye tekrar fısıldadı. "*Kendini* kurtarmak için." ", " diye onu temin etti. Ama *hiçbir şey* yapmamaya da niyeti yoktu. Iceman bir şey denedi. İş o noktaya gelirse ateş *edecekti* ama bunu Dillon'a söylemedi. *Onu* vuracağından çok endişeli görünüyordu. Bu biraz aşağılayıcıydı, gerçekten. On metre uzaktan nişan almak ve tetiği çekmek ne kadar zor olabilirdi ki?

Diğer adamın bacaklarından uzak durarak ilerledi. Aniden dizini adamın sırtının alt kısmına doğru indirdi. Aynı anda adamın kollarını kürek kemiklerinin arasına doğru bükte.

Buzadam alçak bir öfke kükremesi çıkardı. Her ne yapmayı planladıysa artık tartışmaya açık bir konuydu. Dillon onu daha kıpırdayamadan hale getirmişti. Ashley çok etkilenmişti.

Dillon kelepçeyi adamın iri bileklerinden birine geçirdi.

Gürültülü bir patlama ağaçların arasında yankılandı. Dillon kaskatı kesildi ve yana doğru düşerek acı dolu bir homurtuyla yere sertçe indi.

Kel kafalı bir adam elinde bir silahla ormandan koşarak çıktı. Buzadam yerden sıçradı, kelepçeler sol bileğinden sarkıyordu.

Ashley Baldy'ye nişan aldı ve tetiğe bastı. Silah elinde patladı ve sarsıldı. Kış üstü çamura düştü. *Lanet olsun.* Yana doğru döndü ve Baldy'nin mermisinin ısırığını her an hissetmeyi bekleyerek ayağa .

Ama Baldy'nin silahı artık yoktu. Iceman'deydi. Her nasılsa ateşi kel adamı vurmak yerine Buzadam'ı omzundan vurmuştu. Kan kolundan aşağı aktı ve gevşek parmaklarından damladı. Silahı almış olmalıydı. Çünkü Ashley'e ters ters baktı ve şimdi silahı tutan diğer elini kaldırmaya başladı.

Bu sefer geri düşmemek için bacaklarını destekledi ve tetiğe tekrar tekrar bastı. İki adam da bağırdı ve yere atladı. Ormana doğru koşmaya başladılar.

Bir kol beline dolandı ve silah elinden alındı.

Kendisini esir alan kişiye karşı sarsıldı ve silahı geri almak için onun kollarında dönmeye çalıştı.

"Benimle dövüşmeyi bırak." Dillon'ın sert emri kulağının dibinde yankılandı. Onun yerden kalktığını bile görmemişti.

Kadın rahatlamış bir nefes verdi ve çırpınmayı bıraktı. Adam onu bıraktı ve kadın yüzünü ona döndü. "Gerçekten iyiydim! İkisini de korkutup kaçırdım."

"Kurşunların açıklıkta sekerken hepimizi korkuttun. Sana ateş etmemeni söylemiştim."

"Rica ederim," diye homurdandı. Muhtemelen hayatını kurtardığı için adam en azından minnettar olabilirdi. Bakışları adamın göğsüne kaydı ve gömleğindeki iki kurşun deliğini görünce nefesi kesildi. "O adam seni vurdu." Ellerini kumaşın üzerinde gezdirerek altındaki yeleği hissetti. "O adam seni vurdu mu?"

Kurşunları yelek mi durdurdu? Diğer adam seni de vurdu mu? Sen iyi misin?" Parmaklarını adamın yanlarında ve sonra kollarında gezdirdi.

Nefesini çekti ve kadının ellerini üzerinden çekti. "Ben iyiyim." Gözleri büyüdü ve karanlık açıklıkta onun ötesine baktı. "Bir türlü , değil mi? Onları duyuyorum. Geri geliyorlar. Bu sefer *ikisinin* de silahı olduğuna dair ne kadar bahse girmek istersin?"

Elini tuttu ve onu arkasındaki ağaçlara doğru çekti.

Çıplak ayaklarından biri sert bir kayaya çarptı. Bir çığlık attı ve elini adamın elinden çekti. "Ayakkabılarım. Ayakkabılarıma ihtiyacım var. Geri döndüler."

."

Odun, sağ bacağının yanındaki ağaçta patladı ve sağır edici bir gümbürtü açıklıkta yankılandı.

Ashley koşmaya başladı ve Dillon'ı peşinde bıraktı.

Beşinci Bölüm

"Neden duruyoruz?" Ashley söylemeye çalıştı, ama bu daha çok gıcırdayan, sıkılmış dişlerinin arasından "wwwwhy are wwweee stoppppiinnng" gibi çıktı. Soğuk ve ıslak olmasaydı soğuk onu bu kadar rahatsız etmezdi. Ve engebeli arazide bu kadar uzun süre ve bu kadar sert koştuğu için böğründe bir dikiş vardı. Destek için en yakındaki ağaca tutundu ve derin nefesler alarak yan tarafındaki ağrıyı dindirmeye çalıştı.

Durmak kesinlikle umurunda değildi - soruyu sormasının nedeni bu değildi. Hâlâ aralıksız yağan yağmura rağmen, ormanın zemininde sıkı bir topun içine kıvrılıp ağrıyan kaslarını dinlendirmekten başka bir şey istemiyordu. Ama peşindekilere onları yakalama şansı vermek de istemiyordu.

Dillon ona kısa bir bakış atmaktan fazlasını yapmadı. Şarjörü silahtan çıkarıp kontrol etti, sonra klik sesi duyulana kadar tekrar taktı. Korumacı bir tavırla onun önünde durdu ve etraflarını saran karanlığa baktı. Karanlık, onları gizlemeye yardımcı olduğu için bu koşullar altında hoş karşılanabilirdi, ancak şimşek bir spot ışığı gibi tepelerinde yanıp sönmeye devam etti.

"Neden durduk?" diye tekrarladı, bu sefer dişleri takırdamadan tutarlı bir şekilde konuşabildiği için gururluydu. Islak saçlarını sabırsızca gözlerinden uzaklaştırdı.

"Neredeyse adanın sonuna geldik." Sesi alçak perdeden geliyordu. "Koşmaya devam edersek kendimizi nehirde buluruz. Geri dönüp sığınacak bir yer bulmalı ve direnmeliyiz." Ona baktı. "Ayrıca, ayakların kan içinde. Hâlâ koşabilmenin tek nedeni soğuğun seni uyuşturmuş olması."

Ayaklarından birini kaldırdı ve kanı görünce nefesi kesildi. Adam haklıydı. Acıyı hissetmemişti bile. Ama tabii ki, şimdi o bahsettiğine göre, ayakları zonklamaya başlamıştı.

"Tamam, ah. Ama önemli değil. Devam etmeliyiz. Gerçekten çok isterim Bugün vurulmamak için."

Gözlerinde eğlence parladı ve kaşlarını kaldırdı.

Yüzü sıcacık kızardı. "Evet, biliyorum. Kaç kere vuruldun, iki mi, üç mü? Bunun için *gerçekten* çok üzgünüm."

Bir kahkaha patlattı. "Bir tek sen değilsin." Sanki canı acıyormuş gibi dalgınca göğsünü ovuşturdu ve ağaçları tekrar taradı. Tatmin olmuş gibi görünerek silahını beline soktu, ardından gömleğini başının üzerinden çıkardı.

Ashley şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve ağzı aniden takdirle sulandı. Kurşun geçirmez yelek göğsünün büyük bir kısmını gizliyordu ama şişkin pazuları şimdi onun seyir zevki için sergileniyordu. O her zaman bir Kaslara ve altın tene bayılırdı ve Dillon'ın kolları yontulmuş bir sanat eseri gibiydi. Parmakları o pürüzsüz tenin üzerinde kayma arzusuyla kaşınıyordu, kollarından yukarı, geniş omuzlarının üzerinden geçip kalın, siyah saçlarına batmak için.

O güçlü kolların ona sarılması ne kadar iyi hissettirirdi.

Onu göğsüne mi bastıracaktı? Zırhlı olmadan vücudunun geri kalanı nasıl görünürdü? Hayal ettiği kadar baştan çıkarıcı olur muydu? Ya da daha iyi?

Bir yırtılma sesi tekrar gözlerini kırıştırmasına neden oldu. İçinde bulundukları koşullar göz önüne alındığında tamamen uygunsuz düşüncelere dalıp gitmişti. Odaklanamamasını yaralı ayaklarından kan kaybetmesine bağladı. Neyse ki Dillon onun dikkatinin dağıldığını fark etmemiş gibiydi. Çakısıyla gömleğinin şeritlerini kesmekle meşguldü.

"Dedektif Gray-" "Dillon."

"Dillon, burası çok soğuk. Ve hala yağmur yağıyor. Yoksa fark etmedin mi?" "Aslında fark ettim. Özellikle de dondurucu soğuktaki nehirde yüzdüğümde beri.

buraya gel."

Yüzünü buruşturdu. "Bunun için sana hiç teşekkür etmedim. Teşekkürler."

Gülümsedi. "İkimiz de biraz meşguldük. Bir sonraki sorunuza cevap vermek gerekirse, gömleğimi çıkarmamın ve şu anda parçalamamın nedeni bu şeritleri ayaklarınızı sarmak için kullanacak olmam." Bıçağını bir kenara bıraktı ve birkaç metre ötedeki devrilmiş bir ağaca el sallayarak oturmasını işaret etti.

Normalde yarı çürümüş, muhtemelen böcek istilasına uğramış ölü bir ağacın üzerine oturma teklifini reddederdi ama adam ayaklarındaki bahsettiğinden beri kesikler batıyor ve zonkluyordu. Minnetle yere çöktü.

Dillon harap olmuş gömleğinin kumaş şeritleriyle onun yanına çömeldi.

"Bayan Parrish-"

"Dedektif Gray?"

Gülümsedi. "Sana ilk adınla hitap etmem bir ipucu mu?"

"Senden hiçbir şey kaçmaz."

Sırıltışı hızla kaybolmadan önce genişledi. "Ashley, ayakların dışında iyi misin? Adaya ilk ulaştığımda çılgılık attığını duydum. O... O adam sana zarar verdi mi?"

Adamın niyetli bakışı ve sorusunun ardındaki açık anlam karşısında yüzü ısındı. Tecavüze uğrayıp uğramadığını öğrenmek istiyordu. yutkundu, bu gece ne kadar *şanslı* olduğunu şimdi fark ediyordu. Olan onca kötü şeye rağmen çok daha kötüsü de olabilirdi.

"Hayır," diye sessizce güvence verdi ona, "bana zarar vermedi. En azından senin kastettiğin şekilde değil. Yüzüme ters bir yumruk attı. İki kere. Ama başka bir şey yapmadı."

Kaşlarını çattı ve kadının yüzünü inceledi. Şimşek çaktı ve parmaklarını yanağında ve adamın ona vurduğu çenesinde gezdirdi. Dokunuşunun yumuşaklığına rağmen, parmaklarının altındaki çenesinden acı fişkırdı. Keskin bir nefes aldı.

Elini bıraktı. "Özür dilerim. Kırılan bir şey yok gibi görünüyor ama sabaha birkaç güzel morluğun olacağı kesin. Yanağın ve çenen şimdiden şişmeye başladı. Maalesef bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Ama ayaklarınızı sarabilirim."

"Şu anda ayaklarım için endişelenmiyorum," diye ısrar etti, sadece yarı yalan söylüyordu çünkü ağrıyan ayaklarının üzerinde durmamak çok iyi hissettiriyordu. "O adamlar her yerde olabilir. Tekrar harekete geçmeliyiz."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Güneş doğduğunda takip etmesi çok kolay olacak bir kan izi bırakıyorsun. Kanı durdurmak zorundayız."

Dudakları sessiz bir "oh" çekti ve adam elini uzattığında itaatkâr bir şekilde sol ayağını kaldırdı. Kendini azarlanmış bir çocuk gibi hissetti. Ya da bir polis tarafından ne yaptığını bildiği hatırlatılan bir sivil gibi.

Belli biliyordu, yoksa bugün birkaç kez ölmüş olurdu.

Adam kumaş şeritlerini ayağının etrafına sardığında içine çekti. Basınç bacaklarında keskin, batıcı ağrılara yol açtı.

"Dedektif... Dillon, beni nasıl buldunuz? Yani, neden bu gece evime ?"

"Arkadaşın Lauren Wilkes telefonla ulaşamayınca senin için endişelenmiş. Sanırım bu sabahki silahlı saldırı onu korkutmuş, o da dokuz-bir-bir'i aramış. Bunu yapması iyi oldu." Hareketleri

Sanki böyle bir şeyi daha önce defalarca yapmış gibi hızlı ve ekonomikti ve çok geçmeden her iki ayağı da sargılıydı.

"Evet, öyle. Ona daha sonra teşekkür etmem gerekecek. Bu adadan kurtulduğumuzu varsayarsak."

"Merak etme. Başaracağız." Doğruldu, silahını tekrar çıkardı ve yanında tuttu. "Ben buralarda büyüdüm. Cooper's Bluff'un her santimini bilirim. Muhtemelen geceyi bazı mağaralar var. Savunulabilir bir yer, muhtemelen adadaki tek yer. Ama buradan on dakikalık bir yürüyüş mesafesinde." Onun ayaklarına baktı. "Belki on beş. Sence başarabilir misin?"

Ağaçların arasından bir çırpınma sesi yankılandı, zayıftı ama kesinlikle yaklaşıyordu.

Savunulabilir pozisyon ona uğursuz geliyordu ama takip sesleri onu ayağa kaldırdı. Aniden gelen ateşli acı, haykırmamak için dişlerini sıkmasına neden oldu. Görünüşe göre kumaş ayaklarındaki kan dolaşımını yeniden ısıtmış ve ayaklarının eskisinden çok daha fazla zonklamasına neden olmuştu.

Ama bir kurşunun yapabileceklerinin yanında bu hiçbir şeydi.

"Yapabilirim," diye açıkladı, yapıp tam olarak emin değildi. Ama denemek zorundaydı.

Ona onaylayan bir bakış attı ve elini tutarak, sanki yolu gerçekten ezbere biliyormuş gibi emin adımlarla karanlıkta ona yol gösterdi. Artık daha seyrek olsa da şimşekler hâlâ çakıyordu. Ama ona yol göstermesi için parlak ışığa ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu.

Yaprakları ve dalları yolundan çekmeye dikkat ederek onu yakınında tuttu ve adımlarına rehberlik etti. İlk başta onun düşünceli davrandığını düşündü, ancak takip sesleri azaldıkça, yaptığı her şeyin kasıtlı olduğunu fark etti. Ormandan geçerken mümkün olduğunca az gürültü yapmasına yardım ediyordu.

Ayakları bir adım daha atamayacağından endişe edecek kadar zonklamaya başladığında, adam durdu.

"Buradayız," diye fısıldadı.

Üstlerindeki gökyüzü şimşeklerle aydınlanana kadar "buranın" neresi olduğundan emin değildi. Küçük bir tepe oluşturan bir kaya kümesinin önünde durdular. Ama adam onu büyük bir kayanın etrafından dolaştırdı ve daha önce görmediği bir şey gördü: bir mağaranın girişi.

Önce o girdi, silahını öne doğru uzattı. Azıcık ışık mağaranın karanlığını zar zor deliyordu. Ama şimşek açıklığa süzülerek mağaranın boş olduğunu gösteriyordu.

Orada ne olabileceğini düşününce ürperdi. Vahşi hayvanlar, diye düşündü. Muhtemelen böyle küçük bir adada ayı gibi bir şey olmazdı ama köşeye sıkıştıklarında ya da kuduz olduklarında tehlikeli olabilecek çok sayıda küçük hayvan olabilirdi. Ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu. En azından burada yağmur yağmıyordu. Bu da bir şeydi.

"Üşümüştün." Silahını belindeki kılıfına soktu ve çelik yeleğini ona sarmak istercesine çözmeye başladı.

Elini onun elinin üzerine koyarak onu durdurdu. "Hayır. Kendini sıcak tutmak için sahip olduğun tek şey bu. Zaten benim için gömleğinden vazgeçtin. Bana yeleğini vererek donarak ölmene izin vermeyeceğim."

Ellerini iki yanına indirdi ve başını salladı. "En azından burası kuru. Ateş yakardım ama silahlı adamlara işaret olur. Hadi gel. Otur da ısınmak için birbirimize sokulalım."

Zihninde canlanan görüntüler onu sıcacık hissettirdi.

"Uslu duracağıma söz veriyorum," diye ekledi, sanki kızın onun niyetleri hakkında endişelenebileceğini düşünmüş gibi.

Ashley . "Benden de aynı sözü vermemi bekleme." Güldü.

"Kendimi önceden uyarılmış sayıyorum."

Ona cevap niteliğinde bir sırıtma yaptı, uzak duvara doğru ilerledi ve zemin. Neyse ki topraktı, kaya değildi, bu da arkalarındaki sağlam duvardan *biraz* daha az sert olmasını sağlıyordu.

Onun yanına çöktü, silahını uzak tarafında tuttu, yakın oturdu ama dokunmadı. Kadın bıkkın bir nefes verdi. Donmak üzereydi. Şimdi neredeyse yabancı oldukları için endişelenmenin zamanı değildi. Adamın sert kalçası kendi kalçasına değene kadar yaklaştı. Kendini yeterince sıcak hissetmediği için adamın kolunu kaldırdı ve omuzlarına doladı.

Kıkırdadı ve onu daha yakına çekti. "Her zaman böyle utangaç mısın, yoksa ben bir sebepten dolayı özel miyim?"

Oh, o kesinlikle özeldi, ama *bunu* asla söylemiyordu.

"Normalde bir yabancıya sarılıp ama üşüyorum ve sen de bir fırın gibisin. Şu anda karşı koymak imkansız."

Tekrar güldü ve elini kolunda aşağı yukarı gezdirerek onu daha da ısıttı.

Mmkn olduğunca yakınlaşmak ve *gerçekten* ısınmak için kucağına sürünüp kollarını ona dolamak için ne kadar istekli olduğunu bilse şaşırmaz mıydı? Bu düşünce onu neredeyse kıkırdatacaktı ve o zaman ne kadar bitkin olması gerektiğini fark etti. O kıkırdayacak türden bir kız değildi.

Ve kesinlikle bir yabancının kucağına atlayacak türden bir kız da değildi.

"Bayan Parrish-Ashley, evinizde ne oldu?" Sanki dışarıdaki kimsenin onu duymayacağından emin olmak istercesine soruyu sessiz ve kısık bir sesle sordu.

Esnedi ve eliyle ağzını kapattı.

"Arkadaşım Lauren ile telefundaydım ve telefon kapandı. Sonrasında bildiğim tek şey, Iceman'ın koridorda koştuğu ve bana silah doğrulttuğuydu." "Iceman?"

"İlk adam, kamyonu kullanan. Beni arabadan çıkardı. ve beni kamyonetine bindirdi. Bir şekilde benim haberim olmadan arka tarafa park etmeyi başarmıştı."

"Ve ona Buzadam diyorsun çünkü?"

rperdi. "nk gözleri buz gibi. Soğuk ve l."

Kolunu hafifçe sıktı. "Onu tanımadın mı? Ya da diğer adamı?"

"Baldy? Hayır, ikisini de tanımadım. Dürüst olmak gerekirse, insanların neden birdenbire beni öldürmeye çalıştıkları hakkında hiçbir fikrim yok. Tanrı aşkına, ben bir mali mşavirim. Kimseye korku salmam."

"Katılmıyorum. Denetimler yapıyorsunuz, değil mi? Bu yüzden Gibson ve Gibson'daydınız. Çoğu insanın denetçilerden gözü korkar."

"IRS için , size katılırdım. Ancak bir şirketi denetlediğimde, bunun nedeni genellikle o şirketin beni işe almış olmasıdır. Raporlarıma ihtiyaçları var. bankaları kendilerine kredi vermeye ya da uygulamalarının yönetmeliklere ve vergi kanunlarına uygun olduğunu kanıtlamaya ikna etmek."

"Yani dışarıdan bir şirket tarafından işe alındığınız zamanlar *oluyor* mu? Ve denetlediğiniz şirket orada olmanızdan memnun değil mi?"

"Sanırım da bir bakış açısı. Evet."

"Denetiminiz sorunları ortaya çıkarırsa bir şirkete ne olur? En kötü durum."

"En kötü ihtimalle birileri hapse girer. Ama alıştığım hiçbir böyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Gerçekten hiçbir yolum yok

Bunu kesin olarak bilmenin bir yolu yok. Ben sadece bilgi verir ve giderim. Ben düşman ."

"Bulgularınız yüzünden hiç kredi kaybeden oldu mu? Ya da kovulan?"

Ağırlığını sert zemine doğru kaydırды ve bir esnemeyi bastırdı.

Dillon'ın sıcaklığı onu uyuşturmaya başlamıştı.

"Ashley?"

Gözlerini kırptırdı ve başladığını fark etti. "Özür dilerim. Ne sormuştunuz?"

"Tutarsızlıklar bulduğunuzda şirketler kredi kaybeder ya da çalışanlar işten çıkarılır."

Başını salladı. "Elbette. Bir denetimde her zaman tehlikede olan bir şey vardır. Ve bunun her zaman sonuçları vardır."

"O zaman bana öyle geliyor *ki*, en azından bazen, bazı insanlar için düşmansınız."

Denetçi olarak çalıştığı altı yıl boyunca yaptığı pek çok sözleşmeyi düşündü. "Dürüst olmak gerekirse, söyleyemem. Denetim sonuçlarını teslim ettiğimde görevim sona eriyor. Ben gittikten sonra ne olduğunu bile bilmiyorum. Bir sonraki sözleşmeye, bir sonraki müşteriye geçiyorum." Tekrar esnedi.

Kızın başını omzuna bastırdı. "Daha sonra konuşabiliriz. Biraz uyumaya çalış. Bir mağarada uyumak zorunda kaldığın için üzgünüm ama burada güvende olmalıyız. Ben Buzadam ve Keltoş'a göz kulak olurum."

Adamın sesindeki kahkahayı duydu ama nöbet tutma konusundaki alaycı hatırlatması gözlerini kırptırmasına ve tekrar mağara girişine doğru bakmasına neden oldu. Buzadam'ın orada olduğunu nasıl unutabilirdi ki?

onu arıyordu? Aklındaki amaç her neyse, ona canlı olarak ihtiyacı olduğu söyleniyordu ama onu omzundan vurduğuna göre bu sadık kalacağından pek emin değildi.

"Nöbet tutmana yardım edeceğim," diye fısıldadı. "O adamların bizi aradığını bilerek uyumamın imkânı yok. Kalacak yer konusunda ise endişelenme. İlk defa bir mağarada uyumayacağım."

* * *

"Daha önce bir mağarada mı yattın?" Dillon hem şaşırmış hem de hangi koşulların onu bir mağarada uyumak *istemeye* ittiğini merak . Ne zaman

Bu sabah onu muhafazakâr gri eteği ve ona uygun takım elbise ceketiyle gördüğünde, açık havada kamp biri gibi gelmemiştir ona. Ve daha önce kesiklerini sarması için bir ağacın çürümüş gövdesine oturmayı düşündüğünde gözlerindeki isteksizliği fark etmişti. Kirlenmek ya da bir iki böceğin üzerinde gezinme riskini göze almak muhtemelen denetçisinin hanesine olumlular yerine olumsuzlar olarak yazılacaktı.

Görünüşe göre sorusunun cevabını beklemesi gerekecekti. Nefesleri derinleşmiş ve eşitlenmişti. Çoktan uykuya dalmıştı. Gülümsemekten kendini alamadı. Nöbet tutmasına yardım edeceğini söyledikten sonra uyuyakaldığını fark etse muhtemelen dehşete düşerdi. Onun yardımını istediğinden değil. Tehlike karşısındaki cesareti bugün zaten onun ödünü koparmıştı. İki kere.

Tanıdığı çoğu kadın -tanıdığı çoğu *erkek*- kendileri de silahlı olmadıkça silahlı bir adama yaklaşılmazdı. Ashley bunu bir gün içinde iki kez yapmıştı, ikisinde de ona yardım etmeye çalışmıştı. Onun yardımına ihtiyacı yoktu ama Ashley bunu fark etmemişti. Adamın başının dertte olduğunu düşünmüş ve kendi güvenliğini hiç düşünmeden hemen olaya atlamıştı.

Bu tür bir cesaret nadirdi ama aynı zamanda tehlikeliydi de. Bazen birine yardım etmek için atlamak en iyi seçenek değildi ve bu daha çok onun yaralanmasına ya da ölmesine neden olabilirdi. Umarım bu dersi hiçbir zaman zor yoldan öğrenmek zorunda kalmazdı.

Onun yaptığı gibi.

Bu düşüncelerden uzak durdu. Bu anıların gömülü kalması ve tek arkadaşı bir şişe Jack Daniel's olduğunda dışarı çıkarılması daha iyiydi.

Sert kaya duvarına daha rahat yerleşti ve fırtınanın bir an önce dinmesini diledi. Adamları muhtemelen şu anda dışarıda yağmurun altında onu arıyorlardır çünkü son çağrısından sonra geri .

Cipini bulduklarında ve kamyonun nehrin bıraktığı derin çukurları gördüklerinde, ne olduğunun en azından bir kısmını anlayacaklardı. Sadece silahlı adamlar Ashley'le birlikte bu mağarada saklandıklarını fark etmeden önce anlamaları için dua ediyordu.

Cooper's Bluff'ta tek başına kalsaydı saklanmazdı. Saldırıya geçecek, takipçilerinin arkasından gizlice yaklaşacaktı. Ama endişelenmesi gereken masum bir sivil varken, bu bir seçenek değildi. Eğer ona bir şey olursa, Ashley kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacaktı. Bu, almak istediği bir risk değildi.

Uykusunda inledi ve ona karşı sarsıldı ve "Buzadam" gibi bir şey mırıldandı. Elini kolunda aşağı yukarı ovuşturarak onu yatıştırmaya çalıştı ama kadın dönüp durmaya devam etti. Bir kadını rahatlatmak konusunda kendini çaresiz ve paslanmış hissederek, tıpkı evdeki atlarına heyecanlandıklarında yaptığı gibi, ona saçma sapan sözler fısıldadı. Onun üzüntüsüne rağmen, kadın hemen sakinleşti ve onun yanında rahatladı. Ona bir at gibi davrandığını öğrenirse hiç de memnun olmayacağını hissediyordu.

Birkaç saat sonra, fırtına Cooper's Bluff üzerindeki baskısını nihayet bıraktı. Gök gürültüsü artık sadece ara sıra uzaktan geliyordu ve Şimşek çakmalarının yerini mağaraya süzülen güneş ışığının ilk huzmeleri almıştı. Artık ayrıntıları seçebiliyordu, örneğin Ashley'nin göğsüne yaslanmışken yüzüne düşen kıvrırcık kahverengi saçları gibi. Ancak şafağın gelişi kutlanacak bir şey değildi.

Çünkü Ashley'in yaralarındaki kan damlaları artık takipçileri tarafından görülebiliyordu.

Bu, korktuğu andı. Dün gece, kan izlerinin yerlerini belli etmesini önlemek için ayaklarını yeterince iyi sardığından emin olamayacak kadar karanlıktı. Her ne kadar herhangi bir dalı kırdığını düşünmese ve elinden geldiğince sert zeminde yürümelerini sağlasa da, nemli toprakta geçtiklerine dair bazı kanıtlar bırakmamak imkânsızdı. Mağarada kalmak artık güvenli bir seçenek değildi. Tekrar kaçarak şanslarını denemek zorundaydılar.

Onu nazikçe sarstı. "Ashley, ."

Uykusunda mırıldandı ve adamın koluna hafifçe vurdu. göre sabah insanı değildi.

Onu tekrar sarstı. ". Yapmamız gereken-"

Girişte gevşek bir kaya kaydı.

Silahlı bir adam mağaraya girerken Dillon Ashley'in önüne atladı.

Altıncı Bölüm

"Whoa, whoa, whoa." Chris Downing ellerini havaya kaldırdı, tabancası mağaranın çatısını gösteriyordu. "Becky Abrams için hâlâ kızgın değilsin, değil mi? O on ikinci sınıftaydı, dostum."

Dillon silahını indirdi. " olsun, Becky seninle yattı çünkü ilgilenmediğimi biliyordu."

"Ah." Chris sırttı ve silahını kılıfına soktu. "Görünüşe göre tek parça halindesin ama bayan arkadaşının bir doktora ihtiyacı olabilir. Ayaklarına ne oldu?"

Ashley yere yığılmıştı ama hâlâ başını koluna yaslamış, mışıl mışıl uyuyordu. Dillon sargılarındaki parlak kırmızı lekeleri görünce irkildi.

"Kesiklerin bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Adanın yarısını koşarak geçmek zorunda kaldık ve onun ayakkabısı yoktu." Chris'in yanından mağaranın girişine doğru baktı. "Yalnız mı geldin?"

"Randy ve Max benimle geldiler, ama bir izi takip ediyorlar. cahil şehir kaypaklarının yaptığı. Çamurda ilerleyen iki çift ayak izi, her yerde kırık dallar. Bu izi bırakan her kimse, izdihamdaki bir sığır sürüsü gibi ormanda koşmuş olmalı."

"İz bırakma konusunda endişelendiklerini sanmıyorum. Randy ve Max'in takip ettikleri adamların silahlı ve aşırı derecede tehlikeli."

"Kamyonu devrilmiş ağaca takılmış ve yolcu camı patlamış halde bulduğumuzda hepimiz bunu anlamıştık."

"Ne zaman rapor vermeleri gerekiyor?"

Saatini kontrol etti. "Yaklaşık altı dakika daha."

Dillon onların aramasını bekleyip beklememeyi ya da Ashley'i adadan çıkarabilmek için adamlarını geri çağırıp çağırmamayı tartıştı. Ayaklarına bakım yapılması gerekiyordu, hatta dikiş atılması bile gerekebilirdi. Ama peşindeki adamlar kaçarsa, tekrar peşine düşmeye karar verirlerse hâlâ tehlikede olacaktı. Ve bir dahaki sefere, bir arkadaşı polisi arayacak kadar şanslı olmayabilirdi.

Uykusunda mırıldandı ve pozisyon değiştirdi.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" Chris sordu. "Bayan Parrish'i kontrol etmek için dokuz-bir-bir çağrısına yanıt verdiğinizi biliyoruz, ancak rapor vermek için hiç aramadınız."

"Cipimi mi buldunuz?"

Başını salladı. "Little River Road'da bir aşağı bir yukarı arama yaptıktan sonra, arabanızı bulana kadar yan yolları aramaya başladık. Ceketinle birlikte nehir lastik izleri bulduk. Dün gece nehirde akıntı olduğu için Olimpik beyaz su raftingcileri denemeye cesaret edemezdi, yaptığınız gibi görünen şey hakkında yanılıyor olmam gerektiğinden oldukça eminim. Çünkü aklı başında olan hiç kimse o nehirde yüzmeye gitmezdi, hele o fırtınada. Bu bir intihar görevi olurdu."

"Görünüşe göre değil, çünkü hala buradayım."

Chris küfretti. "Yağmurla taşan bir nehrin ne kadar tehlikeli olabileceğini en iyi siz bilirsiniz."

"Yapma," diye homurdandı Dillon, yumrukları iki yanında sıkılmıştı. "Sakın oraya gitmeye cüret etme."

Burun buruna durdular, her biri diğerine bakıyordu. Sonunda Chris geri çekildi ve yatıştırıcı bir hareketle ellerini uzattı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Dillon tuttuğunu bile fark etmediği nefesini bıraktı. Chris'e başıyla onay verdi ve yumruklarını gevşetmeye zorladı.

Chris elini uzattı. Dillon elini sıktı ve Chris onu ayağa kaldırdı.

"Neden destek çağırmadın?" Chris sordu.

"Yapamadım. Cep telefonum çalışmıyordu. O kamyonu kullanan adamın cep telefonu karıştırıcısı olduğundan eminim."

"Cep telefonu karıştırıcısı mı? Boşlukları doldur patron," diye ısrar etti

Chris. "Bayan Parrish'in evine gittiğimde, bir adam onu bir kamyonete bindirip kaçtı. I

Onları takip ettim ve destek çağırmaya çalıştım ama çağrı . Sinyalin sıkıştığını düşündüm ama net bir sinyal almak için yeterince geriye düşme riskini göze alamazdım. Onları kaybedebilirdim. Onları köprüye kadar takip ettim ve aptal sürücü kendini suda buldu."

"Pencereyi kim vurdu?"

"Ben yaptım. Kamyon nehre uçmadan önce Bayan Parrish'i camdan dışarı çalıştım."

Chris kollarını kavuşturdu. "Ve sen de atlamanın iyi bir fikir olduğunu mu düşündün? Nehir dün gece tekneyle açılma riskini alamayacağımız kadar dalgalıydı ama sen yüzmeye gittin."

"Sana söyledim. Başka seçeneğim yoktu."

Chris'in kaşlarını çatarak verdiği yanıt, Dillon'a arkadaşının bu ifade hakkında ne düşündüğünü anlattı.

"Ne olursa olsun, adaya vardığımda onu kaçıran adam onu bağlıyordu. Bileklerinden birini kelepçelemeyi başardığımda başka bir adam ormandan çıktı ve beni indirdi. Gerisini az çok biliyorsunuz. Kaçtık ve mağaraya saklandık."

"Bana bu adamlardan bahset."

"İkinci adam için fazla bir şey söyleyemem, ona iyi bakamadım. Ama ilki, Bayan Parrish'i kaçıran, sert, soğukkanlı, tehlikeli ve görevine odaklanmış biriydi."

"Siz ikiniz hâlâ hayatta olduğunuza göre çok fazla odaklanmamış olmalı."

Dillon başını salladı. "Bizi öldürmeye çalışmıyordu ya da en azından onu öldürmeye çalışmıyordu. Bunu onun evinde de yapabilirdi. Dün geceki amacı onu kaçırmaktı."

"Neden olduğuna dair
bir ipucu var mı?"

"Henüz yok."

"Bayan Parrish'in bir gün içinde iki farklı silahlı saldırıya karışmış olması size de tesadüf gibi gelmiyor mu?"

"Dün gecedan beri başka bir şey düşünmedim. Bir bağlantı olmalı. Ya öyle ya da dünyanın geçmiş en şanssız muhasebecisi."

"Ben şahsen kötü şans umuyorum," diye araya girdi kadınsı bir ses. "Kötünün iyisi gibi görünüyor."

Dillon ve Chris döndüklerinde Ashley'in oturduğunu ve saçlarını yüzünden gördüler.

Chris ona doğru yaklaştı ve elini uzattı. "Unuttuysan diye söylüyorum, ben Chris. Dün sabah Gibson ve Gibson'da tanışmıştık."

"Hatırlıyorum. Seni tekrar gördüğüme diyeceğim ama yalan söylemiş olurum. Alınma ama." Onun elini sıktı.

Güldü. "Alınmadım."

Girişe yakın bir yerden gelen bir ses, Chris silahını çekerken Dillon'ın Ashley'nin önünde korumacı bir şekilde durmasına neden oldu.

"Polis," diye bir ses . Saniyeler sonra Max ve Randy görüş alanına girdiler. Chris silahını kılıfına soktu.

"Onları bulamadınız," dedi Dillon, sesinde ağır bir hayal kırıklığı vardı.

"Hayır. Görünüşe göre adanın doğu tarafında bir tekneleri varmış. topluluk iskelesi. Gece ya da belki bu sabah erken saatlerde biz buraya gelmeden önce ayrılmış olmalılar. Tekne motoru sesi duymadık."

Dillon, Max ve Randy'yi Ashley ile tanıştırdı. "Destiny oldukça küçük bir kasaba, bu yüzden polis memurlarımız birçok rolü yerine getiriyor. Max, Randy ve Chris -benim gibi- dedektif ve gerektiğinde SWAT. Dün de ofiste çekim yapıyorlardı."

Ashley el salladı ve küçük bir gülümseme sundu.

Dillon onun yüzündeki hafif utanç kızarıklığını ve gözlerinin özlemle girişe doğru kayışını fark etti. Nedenini bildiğine dair oldukça iyi bir fikri vardı.

"Tekneyi nereye bağladınız?" diye sordu Max'e, polis teknesini kastederek.

"Adanın arka tarafında, yaklaşık yüz metre batıda, eski izci kamp alanının yanında."

"Siz önden gidin. Bayan Parrish ve ben birkaç dakika içinde görüşeceğiz. Ona bir soru sormam gerekiyor."

Adamlar dışarı çıktı ve Dillon Ashley'nin yanına çömeldi. "Yürüyebilir misin?"

Başını salladı ve kendini yukarı itmeye başladı. Ama ağırlığını ayaklarının üzerine verdiği anda nefesi kesildi ve geriye düştü.

Dillon onu yakaladı ve kollarının arasına alarak göğsüne . "Ben de öyle düşünmüştüm. İlk iş olarak seni bir doktora götüreceğiz." Onu mağaranın dışına taşıdı ve çalıların yanındaki bir kayanın üzerine bıraktı.

Başını kaldırıp baktı, gözleri sorguluyordu. "Bir tekneye gideceğimizi sanıyordum."

"Geceyi bir mağarada uyuyarak geçirdikten sonra mesanenizin benimki gibi acı çekebileceğini düşündüm. Ve önce kısa bir mola vermeden bir teknede dolaşmak isteyeceğini düşünmedim. Bu çalılar sana biraz mahremiyet sağlayacaktır."

Yüzü pembenin açık bir tonuna döndü. "Haklısın. Teşekkür ederim."

Onunla göz hizasında eğildi. "Seni tutmamı ister misin? Bakmayacağıma söz veriyorum."

Başını ileri geri salladı, yüzü kırmızının daha koyu bir tonuna dönüştü. "Hayır, teşekkür . Bir şekilde halledeceğim. Bana sadece birkaç dakika verin. Lütfen."

". Çok uzakta olmayacağım. Bana ihtiyacın olursa seslen." Onu izledi Çalıların arkasına doğru topallayarak ilerledi, her adım atışında yüzü bir acı maskesine dönüşüyordu. Yüzüstü düşmeyeceğinden emin olduğunda, ona söz verdiği mahremiyeti sağlamak ve doğanın çağrısına kendisi cevap vermek için aceleyle uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra Ashley'i kayanın üzerinde otururken buldu, yüzü hâlâ pembenin hoş bir tonuyla kızarmıştı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Kadın başını salladı ve adam onu tekrar kollarının arasına aldı.

Tekneye vardıklarında Chris onlara meraklı bir bakış attı ama bir şey söylemedi. Dillon Ashley'i iskele tarafındaki ön koltuğa, Chris'in dümendeki pozisyonundan birkaç metre uzağa oturturken, o ve Randy iskele ve sancak tarafları boyunca uzanan banklardaki yerlerini aldılar. Max teknenin arkasındaki bağlama halatını çözdü ve Chris de tekneyi nehre .

Ashley'nin merakla teknenin ortasında duran balıkçı oltalarına baktığını fark eden Dillon, "Destiny sakinleri, küçük polis güçlerinin bazı büyük şehirlerdeki gibi süslü bir sürat teknesine ihtiyacı olduğunu düşünmüyor. Bu eski balıkçı teknesi hızlı ya da süslü olmayabilir ama sağlam ve genel olarak ihtiyaçlarımızı karşılıyor."

"Anlaşılabilir, ama neden oltalar?"

Chris yarım döndü ve sırtıttı. "Onlar benim. Acil durumlar için hazırlıklı olmayı severim."

"Balıkçılıkta acil durum diye bir şey var mı?"

"Tabii ki. Balığın ne zaman ısıracağını asla bilemezsin." Tekneyi nehrin yukarısına doğru çevirdi, cam gibi pürüzsüz yüzey dün geceki çalkantılı, öfkeli ölüm tuzağına hiç benzemiyordu.

"Muhasebecinin aklından geçenleri görebiliyorum," diye alay etti Dillon. "Chris'in teknenin kullanımı ve yakıt için departmana ödeme yapıp yapmadığını merak ediyorsun."

"bir şey yapmıyordum." "Elbette yapıyordun."

Chris tekneyi nehirdeki bir kıvrımın etrafından dolaştırırken gözlerini kısıtı ve ön tarafa döndü.

Fırtınanın verdiği hasar Dillon'ın beklediğinden çok daha kötüydü. Beyaz huş ve meşe ağaçları mücadeleyi bırakmış ve kıyı boyunca birçok yerde yatmışlardı, kırılan dallar suda sürükleniyor ve çok az Akıntı etraflarında girdaplar oluşturdu.

Güçlü bir motorun kükreyerek çıkardığı gırtlaktan gelen ses Dillon'ın dönüp bakmasına neden oldu.

"Dikkat et," diye bağırdı Ashley. Chris'e doğru hamle ve onu teknenin zeminine düşürdü, tam o sırada bir el silah sesi duyuldu. Pilot koltuğunun önündeki ön cam, tam Chris'in kafasının olduğu yerde bir örümcek ağına dönüştü.

Saniyeler önce.

Ashley'e şok içinde göz kırptı.

"Onu yerde tut," diye emretti Dillon. Chris hemen Ashley'i vücuduyla sardı.

Dillon nehrin diğer tarafındaki sürat teknesinden kendilerine nişan alan silahlı adama üç el ateş etti. Hızla onlara doğru geliyordu. Direksiyonda Baldy vardı. Buz Adam onun yanındaydı.

Polis botuna ateş ediyorlar.

Dillon, Max'le birlikte sürat teknesine birkaç el daha ateş ederken, "Dümeni tut Randy," diye emretti.

Randy eğildi ve tekneyi yönlendirmek için Chris ve Ashley'in etrafından dolaştı.

Sürat teknesi hızlandı.

Dillon küfretti. "Şu şeyi hareket ettirin! Max, koruma ateşi aç. Ben Baldy'yi indirmeye çalışacağım."

Max tetiği çekti ama silah boştu. Silahı yere fırlattı. "Chris, silah!"

Chris tabancasını Max'e fırlattı, o da yakaladı ve geri peş peşe ateş etti.

Buz Adam sürat teknesinin zeminine atlayarak sürücüyü savunmasız bıraktı. "Baldy kim?" Max bağırdı.

Dillon silahını sabitledi ve çok dikkatli bir atış yaptı. *Bum!*

"O tarih oldu," diye Dillon.

Baldy dümenin üzerine yığıldı ve sürat teknesi iskele tarafına doğru sertçe döndü, dümen tutacak biri olmadan kontrolden çıktı. Vücudu kayarak

ve motor boğuldu, sonra durdu. Tekne kendi dümen suyunda zıpladı ve akıntıda sürüklenmeye başladı.

"Ateşi kesin," diye emretti Dillon. "Randy, tekneyi getir. Max, tetikte ol."

Max dizlerinin üzerinde durmuş, silahını sürat teknesinin yan tarafına doğrultmuş, diğer nişancının tekrar ortaya çıkmasını bekliyordu.

Dillon hâlâ Ashley'i koruyan Chris'e baktı. "İkiniz de iyi misiniz?"

Ashley'nin iri gözlü bakışları Chris'in omzunun altından dışarı fırladı. Dillon'a belli belirsiz bir baş selamı verdi.

"Bayan Parrish sağ olsun, kafamı ," diye cevap verdi Chris, sesi çiğ geliyordu.

Dillon silahını daha sıkı tuttu ve sürat teknesine odaklandı. Randy motoru kapattı ve balıkçı teknesinin yan tarafa doğru sürüklenmesine izin verdi.

Max ve Dillon silahlarını teknenin zeminine doğrulttular. Boş.

Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, sonra ikisi de tekneye atladı. "Hangi cehenneme gitti bu?" Max sordu. Aceleyle sürücünün yanına gitti. ve nabız için boynunu yokladı, sonra başını salladı.

Dillon nehrin pürüzsüz, karanlık yüzeyine baktı. "Tahminimce suya girdi ve yüzerek kıyıya çıktı." Yavaş ve hantal bir canavar olan polis botuna baktı. "Arama yapmaya başlayın. Eyalet polisine bir helikopter göndermelerini ve buraya başka bir bot göndermelerini söyleyin. Ormanda bir tetikçi olabileceğini bildiklerinden emin olun. Buraya bir yerde durmaları ve yolun geri kalanını yürümeleri gerekecek. Blount County adli tabibi benimle Cooper's Bluff Köprüsü'nde buluşsun, ya da ondan geriye ne kaldıysa. Kayıp nişancımız için de arama bülteni çıkar."

Max'e, Cades Cove'dan Rockford'a ve komşu ilçelere kadar ilçedeki tüm kolluk kuvvetlerine gönderilecek olan uyanık olun duyurusu için hızlı ve ayrıntılı bir açıklama yaptı. "Max, Ridge County'deki Bitterwood Polis Departmanı'ndan Şef Massey'i de özel olarak ara. Bitterwood yeterince küçük ve polisten kaçmaya çalışan yaya bir silahlı adama hitap edecek kadar yakın."

Max başını salladı ve cep telefonunu aldı.

Dillon tekrar polis botuna atladı. Chris'e "Onu şimdi yakaladım," dedi.

Chris yoldan çekilir çekilmez, Dillon Ashley'i tekrar kucağına aldı ve onunla birlikte sürat teknesine doğru koştu. Onu yere yatırdı. "Uzan. Sakın kalkma. Buz Adam hâlâ ."

Cevap vermedi. Birkaç metre ötede cansız yatan Baldy'ye bakmakla meşguldü.

"Ona bakma. Gözlerini kapat."

Gözlerini sıkıca kapattı.

"Chris, buraya gel. Bizimle geliyorsun," diye Dillon.

Chris, Randy ile birlikte polis botunun dümeninde duruyordu. Randy'ye şaşkın bir bakış attıktan sonra aceleyle sürat teknesine gitti ve bindi.

"Ne yapıyorsun?" Chris sordu.

"Tetikçinin ana hedefini buradan çıkarmak. Cooper's Bluff'a giden köprüye geri döndüğümüzde, teknede kalıp

Adli tabip ölü arkadaşımızı buradan alacak. Ben de Bayan Parrish'i tıbbi yardım alması için kasabaya geri götüreceğim."

Max cep telefonunu kaldırdı. "Eyalet polisi yolda. Şef Massey de ihtiyacınız olursa takviye göndermeyi teklif etti."

"Bildiğim iyi oldu. Teşekkürler, Max. Diğer tekneye geri dönün. Siz kıyıya çıkın ve eyalet polisi kadar ormanda saklanın. Eğer adamımız yakınlarda kuru silah saklıyorsa, tekrar ateş etmeye başlayacaktır. Başladığında sizi nehrin ortasında görmek istemiyorum."

Max bariz bir hayal kırıklığıyla kaşlarını çatı. "Beklememize gerek yok. Eğer tetikçi o ormandaysa, Randy ve ben onu bulabiliriz."

"Destek için bekleyin. Bu bir emirdir."

Max başıyla onayladı ve Randy'ye katıldı.

Dillon motoru yeniden çalıştırdı ve sürat teknesini köprüye doğru geri çevirdi.

* * *

DILLON, Ashley'i Destiny'nin tek katlı ofisine taşıdığında

Polis Departmanı, tüm polis karakolunun düzenini anlamak için sadece başını hızlıca yeterli oldu. Solunda tek cinsiyetli bir banyo var. On beş ucuz Dikdörtgen şeklindeki odanın ortasında üç sıra halinde dizilmiş laminat masalar. Sağ tarafta bir kapının yanında bir atıştırma makinesi ve küçük bir mutfak var.

Polis Şefi, William Thornton. Ve arka duvar boyunca, tabandan tavana demir parmaklıkları olan, şu anda boş olan iki hücre.

Bilgisayarları ve telefonları kaldırın, birkaç kovboy şapkası serpin ve burası eski bir TV Western'inin ortamı olabilir.

"Yürüyebileceğime eminim," fısıldadı, masalarında çalışan bir avuç polis memurunun yanından geçerken kollarında kendini aptal gibi hissediyordu.

"Bu yapman gerektiği anlamına gelmez." İlk hücreye ulaştığında, yakındaki masa sandalyelerinden birini ayağıyla tutup sürükledi, sonra Ashley'i dikkatlice oturttu. "Bana bir saniye ver."

Duvara gömülü küçük bir dolabın geçip kilidini açtı ve büyük pirinç bir anahtar çıkardı.

İlk hücrenin kilidini açmak için anahtarı kullanıp kapıyı açmasını Ashley şaşkınlıkla izledi.

Onu izlerken yakaladı ve kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Hangi olduğumuzun farkındasınız, değil mi? Hücrelerde elektronik kilitleriniz yok mu?"

Gülümsedi ve anahtarı havaya fırlatarak kolayca yakaladı. "Belediye meclisi, polis departmanı için ucuz, kullanılmış bir balıkçı teknesinden fazlasını onaylamaz. Gerçekten de pahalı bir tekneyi onaylayacaklarını düşünüyor musun? elektronik kilit sistemi var mı?"

Omuz silkti ve hücreye baktı. "Lütfen beni oraya kilitlemeyi söyleyin."

"Korunmaya ihtiyacın var. Seni mantıklı, değil mi?" "Ben eve gidiyorum."

Sandalyesinden fırladı ama hemen geri düştü.

Ayaklarına ağırlı saplanınca oturmaya başladı.

Dillon onun önünde çömeldi ve elini kendi elinin içine aldı. "Bu gerçekten kötü bir şakaydı. Seni kilitlemeyeceğime söz veriyorum. Ancak, hücredeki karyola ayakların bu haldeyken en rahat yer. Ben Doktor Brookes'u çağırırken sen de uzanıp ayaklarını yükseltebilirsin diye düşündüm. Hâlâ ev ziyaretleri yapıyor ve en yakın hastane buradan çok uzakta."

Kararsızlık içinde dudağını ısırdı. "Kapıyı kilitlemeyeceğine söz verir misin?" Kalbini çaprazladı. "Scout'un onuru."

"Tamam o zaman. Ayaklarımı uzatmak kulağa hoş geliyor. Sanırım beni bir kez daha taşıyacaksın."

Elini sıktı ve . "Güven bana. Seni taşımak bir yük değil."

Kız bu yorum hakkında fazla düşünmeden adam onu kucakladı. Adamın bunu kulağa geldiği gibi, sanki onunla flört ediyormuş gibi söylediğini düşünemiyordu. Çünkü bir yağmur fırtınasında kaldıktan, bütün geceyi bir mağarada geçirdikten ve yüzünü bile yıkayamadan aynı çamurlu, kirli kıyafetleri giydikten sonra, onunla ilgili uzaktan bile çekici olabilecek hiçbir şey yoktu.

Ayaklarını bir yastığa ve üzerine bir battaniye çekti. "Hemen döneceğim."

"Bekle, lütfen. Kullanabileceğim bir telefonun var mı? Lauren'ın aradığını söylemiştin. Dün gece dokuz-bir-bir çünkü benim için endişelenmiş. Ona iyi olduğumu söylemeliyim. Tercihen o ailemi arayıp onları endişelendirmeden ve onlar da topluca Destiny'ye gelip işime karışmadan önce."

Sırıttı. "Büyük, meraklı bir aile, ha?"

"İnanamayacağın kadar."

"Telefonum nehrin dibinde bir yerde, ama size bir tane getireceğim.

Bana bir dakika verin."

Bu sırada masada oturan genç bir kadın polise doğru yöneldi.

Ashley utangaç bir şekilde parmaklarıyla saçlarını taradı. Dillon masanın kenarına tünemişti ve birkaç memur onunla konuşmak için yanına gelmişti. Gömleksiz, kurşuna dayanıklı yelege, buruşuk elbise pantolonu ve botlarından başka bir şey giymemiş olmasına rağmen yine de harika görünüyordu. Ashley birden sıcak bir duş, temiz giysiler ve makyaj çantasını özler oldu.

Lauren şimdi onu görebilseydi, Ashley'i Dillon'a şehvet duymakla suçlardı ve muhtemelen haklı da olurdu. Uzun boylu, esmer ve yakışıklıya ağzının suyu akarak bakmak yerine endişelenmesi gereken bir sürü başka şey vardı.

Yirmi dört saatten daha kısa bir süredir hayatının bir parçası olan yakışıklı adam. Büyük olasılıkla, ayaklarının bakımı sonra ifadesini alacak ve onu kendi yoluna gönderecekti. Muhtemelen onu bir daha hiç görmeyecekti, Tabii bir şüpheliyi yakalayıp ona tanıklık etmesi falan gerekmiyorsa. Kesin olan bir şey vardı ki, elinden geldiğince çabuk Destiny yolunu dikiz aynasında geride bırakacak ve bir daha asla bu yoldan geçmeyecekti.

Dedektif Dillon Gray ne kadar seksi olursa olsun.

Dillon bir cep telefonu getirdi ve Ashley'nin hızlı bir arama yapmasına izin vererek arkadaşına her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdi. Her zamanki gibi, Lauren'ın melodramatik çizgisi Ashley'nin istediğinden çok daha uzun sürmesine neden oldu.

Dillon bekliyordu. Ama en azından Lauren henüz ailesini aramamıştı ve Ashley yine onu gezisini kısa kesmekten vazgeçirebildi. Telefonu kapattı ve Dillon'a geri verdi.

"Teşekkür ederim."

"Felaket önlendi mi?" diye alay etti. "Zar zor."

Ekip odasına doğru eliyle işaret etti. Daha önce konuştuğu kadın polis oraya yöneldi. Aynı anda odanın diğer ucundaki ana kapı açıldı ve Dedektif Chris Downing içeri girdi.

Kadın polis hücreye girdiğinde Dillon, "Ashley Parrish," dedi, "bu Memur Donna Waters."

Donna, Ashley'nin elini sıkarak, "Memnun oldum," dedi.

"Donna evine gidecek ve sana bir çanta hazırlayacak, böylece Temiz kıyafetler giy. Neye ihtiyacınız olduğunu konuşmanız için sizi burada bırakacağım. Ben hâlâ Doktor Brookes'un yerini bulmaya çalışıyorum."

Masalardan birine yöneldi ve telefonu aldı. Chris yanında durdu ve Dillon numarayı çevirirken onunla konuştu.

"Yani," dedi Donna, Ashley'nin dikkatini kendisine çekerek. "Görünüşe göre peşindeki kişiyi yakalayana kadar bizim tutsağımız olacaksın."

Ashley şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Dillon... Yani, Dedektif Gray beni buraya kilitlemeyeceğini söyledi. Scout'un onuru."

Donna bir kahkaha patlattı. "Dillon asla bir izci olmadı. Bu konuda bana güvenin. Dürüst olmak gerekirse, seni kendi güvenliğin için burada tutacağını düşünmüştüm. Belki de başka planları vardır." Gömleğinin ön cebinden küçük bir not defteri ve kalem çıkardı. "Şimdi bana evinizden tam olarak ne istediğinizi söyleyin, ben de seve seve getireyim. Adresi zaten aldım. Bir adres göremediğim için Cüzdan yanınızda, sanırım anahtarlarınız yanınızda değil. Bir yerlerde yedek var mı?"

"Ev sahibimde anahtar var. Evimden birkaç kilometre ötede oturuyor, Mr. Hartley."

"Onu tanıyorum. Sorun değil. Önce orada duracağım. Şimdi, en kötü ihtimalle, birkaç gün eve gidemeyeceğinizi varsayarsak, neye ihtiyacınız var?"

* * *

DILLON telefonu kapattı ve Chris'e sinirli bir bakış fırlattı. "Doktor Brookes cep telefonuna cevap vermiyor. Asistanı muhtemelen menzilin dışında olduğunu söyledi.

dağ eteklerinde bir hastaya bakıyormuş. Ve Donna'nın bana söylediğine göre Destiny'nin her yerinde ağaçlar ve elektrik hatları var. Onu hastaneye götürmek saatler sürer."

Chris sırtıttı. "Beklemesi için bir neden yok." Dillon'ın omzuna vurdu. "Kendi doktorumuz varken olmaz." Hücreye doğru yöneldi. Dillon, "Chris, kışını buraya getir," diye emretti ama Chris onu duymazdan geldi. ve aceleyle hücreye girdi.

Dillon bir felaketi önlemek umuduyla onun peşinden gitti.

"Bayan Parrish, sizi tekrar görmek ne güzel," dedi Chris. "Görünüşe bakılırsa fırtına ve diğer şeyler yüzünden yakınlarda sadece bir doktor var. Sana iyi bak."

Dillon hücrenin içine doğru yürüdü ve Chris'e öldürücü bir bakış fırlattı. Chris, Dillon'a doğru el sallayarak, "Ve işte burada," diye duyurdu.

Donna sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi öksürdü.

Ashley gözlerini şaşkınlıktan kocaman açarak Dillon'a baktı. "Sen doktor musun?"

"Hayır," dedi Dillon.

"Evet," dedi Donna ve Chris aynı anda.

"şunu," diye emretti Dillon. "Bayan Parrish, tıp fakültesine gittim, ama öyle-"

Chris, "Ben çantanı getireyim," dedi. "Jeep'te olduğunu varsayıyorum. Onsuz hiçbir yere gitmezsin." Dillon'ın ulaşamayacağı bir yerde durarak hücreden aceleyle çıktı.

"Şimdi her şey anlam kazandı," dedi Ashley. "Dün gece kesiklerimi sararken ne yaptığını biliyor gibiydin."

Gözlerini kapadı ve sabır için dua etti.

Donna güldü. "Doktorlukta kesinlikle iyi. Eğitimini Nashville'de aldı."

Gözlerini tekrar açtı ve ona ters ters baktı, ama bu bir işe yaramadı.

"Gerçekten mi?" Ashley sordu. "Orası benim yer. TSU'ya mı gittin? Ben oradan mezun oldum."

"bakarsanız, evet, Tennessee Eyalet Üniversitesi'ne gittim. Ben olmadığımı anlatmaya çalışıyorum-"

"Onur derecesiyle mezun oldu," diye tekrar söze girdi Donna.

"İşte " Chris elinde küçük siyah bir spor çantasıyla koşarak hücreye girdi. Karyolanın yanına koydu. "Devam edin, Dr. Gray. Ayaklarınızı düzeltin." Dillon hücre kapısını işaret etti. "Dışarı. de dışarı. Hemen."

Donna Ashley'nin elini okşadı. "Merak etme. İhtiyacın olan şeyi alıp hemen döneceğim."

O ve Chris aceleyle hücreden çıktılar, anlaşılan geri çekilmenin iyi bir fikir olduğuna karar vermişlerdi.

Dillon ters ters baktı, sonra hücrenin dışından sandalyeyi sürükleyerek getirdi ve karyolanın önüne yerleştirdi. Yerine oturdu ve bir şey söylemeden önce öfkesini bastırmaya çalıştı. Ashley tamamen şaşkın görünüyordu, onu suçlayamazdı.

"Dedektif-" "Dillon."

"Doğru, özür dilerim. Bütün bunlar da ? oluyor? Sen gerçekten doktor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, öyle değil. Bu Chris ve Donna'nın şaka fikriydi. Ne yazık ki Chris bir haklıydı. Şu anda etrafta seninle ilgilenebilecek kimse yok. Seni Maryville'deki Blount Memorial'a götürmek zorundayım. Normalde bu kırk dakikalık bir yolculuk olurdu ama fırtına hasarı yüzünden muhtemelen üç saate yakın sürer. Şimdi mi gitmek istersin yoksa Donna'nın temiz kıyafetlerle dönmesini mi beklersin? Şefin ofisindeki banyoda duş var. Eminim bir sakıncası olmaz-"

Elini onun elinin üzerine koydu. Farkındalık onu şaşırtarak içine doğru fırladı. Ona baktı.

"Dillon," dedi. "Ayaklarım acıyor. Hem de çok. Bana yardım için yapabileceğin bir şey varsa, gerçekten minnettar olurum. Ayaklarım zonklarken üç saat boyunca araba kullanma fikrinden hoşlanmıyorum, eğer şu anda daha iyi hissetmemi sağlayabilirsen.

Arkadaşların tam olarak ne hakkında alay ediyorlardı? Gerçekten mezun olmadın mı? TSU'dan erken mi ayrıldın?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Mezun oldum. Ama Tennessee Üniversitesi'ni bıraktım. Lisansüstü eğitimim için oraya gittim."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Sonunda resmi bir kağıt parçasına sahip olup olmaman umurumda değil. Dört yıldan fazla eğitim aldın. Eminim birkaç dikiş ve taze bandajla başa çıkabilirsin. İçinde ne var?

Çantayı mı? Umarım Advil'den daha güçlü bir şey vardır." Uzandı ve çantayı aldı.

Dillon onu durdurmak için sandalyesinden kalktı, ama o bunu yapamadan kadın çantanın açmıştı bile. Gözleri dehşet içinde açılmıştı.

"Veteriner misin?"

Ekip odasının dışında bir yerde Chris kahkahalarla inliyordu.

Dillon alnını ellerinin arasına aldı ve sabırlı olması için dua etti. Kadın kahkahalarının sesi başını tekrar yukarı kaldırmasına neden oldu.

Ashley'nin gözleri eğlenceyle dans etti. "Oh, ama. Chris o çantayla buraya girip sana *doktor diyerek* şov yaptığı anda veterinerlik okuduğunu anladım. Ayrıca, ben TSU'ya gittim. Orada veterinerlik hazırlık programı olduğunun farkındayım."

Başını iki yana salladı. "Bana daha önce haber verebilirdin."

"Çok eğleniyordum. Peki ne yapıyorsun, sokak köpeklerine ve kedilerine bakmak için çantanı mı taşıyorsun?"

"Daha çok atlar gibi."

Kaşları kalktı. "Atlar. Harika." Çantanın içine baktı. "Bana öyle geliyor ki, birkaç dikiş dikmek için ihtiyaç duyabileceğin her şeye sahipsin. ve beni . Herhangi bir at sakinleştiricisi almayı reddediyorum, bu yüzden bana bulabileceğiniz en güçlü insan ilacını vermeniz gerekecek. ya da bir şişe viski bul da önce ben sarhoş ."

Çantayı ona doğru sürükledi ve küçük bir kavanoz çıkardı. "Kokuya aldırma zsan, bu uyuşturucu kremin mucizeler yaratacağına söz veriyorum. Ben dikiş atarken hiçbir şey hissetmeyeceksin."

"Muhtemelen şu anda koktuğumdan daha kötü kokuyor olamaz. Hadi yapalım şu işi."

* * *

LANET OLASI TAZILAR.

Aptal köpekler olmasaydı Luther'a bir şey olmazdı. Yerel köylüler onu aramaktan vazgeçene kadar ormanda gizlenebilirdi. O zaman Parrish'i nereye götürdüğünü öğrenmek için dedektifin peşine düşecekti. Ama biri aramaya katılması için eyalet polisini aramıştı, ve muhtemelen aynı meraklı dedektif olan takip köpeklerini gönderdi. Şimdi de böyle durumlar için sakladığı arabalardan biriyle şehirden kaçmak zorunda kalmıştı.

Acil bir durumdu, bu da işi bitirmenin ve Hicktown, Tennessee'yi dikiz aynasına koymanın çok daha uzun süreceği anlamına geliyordu.

Kimsenin onu takip etmediğinden emin olmak için aynayı tekrar kontrol etti. Arabaya koyduğu acil durum çantasındaki yanan telefonu kullanmadan önce. Omzu incindiği için telefonu koltuğun üzerinde tutmak zorunda kaldı ve hoparlör işlevi. Araba ve düğmelere basabilmesinin tek yolu buydu, çünkü sağ kolunu canı acımadan kaldıramıyordu.

Ashley Parrish bunun bedelini ağır ödeyecekti.

Telefon çalar çalmaz "Benim," dedi. "Johnson öldü ve eyalet polisi beni arıyor. Birkaç saatliğine şehir dışında saklanmam gerekiyor."

"mı söyleyeyim? Hayır, yatamazsın. Bunu *şimdi* yapmalısın."

Telefonda parmaklarını sıktı. Çok az insan onunla bu şekilde konuşur ve bunu anlatacak kadar yaşardı. Başka biri olsaydı, bunun için dilini keserdi. "Eğer şimdi geri dönersem, her şey biter. İkimiz de her şeyi kaybederiz. İstedğin bu mu?"

"Hayır, hayır, elbette değil. Sadece , kaygılıyım. Fazla zamanımız yok. Ben... üzgünüm."

Muhtemelen bunu söylemek onu öldürmüştür. Sırıtmaktan kendini alamadı.

"Bu planlarımızda küçük bir aksaklık. Yarın bu saatlerde Ashley Parrishi tam olarak istediğimiz yere getirmiş olacağım." Yavaşladı ve aradığı çakıllı yola saptı. İnişli çıkışlı yol omzuna keskin bir ağrı sapladı. Keskin bir nefes aldı, sonra yavaşça bıraktı. "Gitmem gerek."

"Onu alır almaz beni ara." Onun yanıt vermesini beklemeden telefonu kapattı.

Direksiyonu o kadar sert sıktı ki avucunu ısırdı. Onun emirlerinden ve saygısızlığından alabileceği kadarını almıştı. Parasını aldıktan sonra, belki de ona kendisi gibi erkeklerle nasıl başa çıkılacağı konusunda değerli bir ders vermek için zaman ayıracaktı.

Dikiz aynasına tekrar baktı. Ama bu sefer bakmadı. yola baktı. Arka koltukta ağzı bağlı bir şekilde oturan ve korku dolu gözlerle kendisine bakan misafirine baktı -Dr. Brookes.

Yedinci Bölüm

Polis şefinin yönetici banyosunda duş almak inanılmaz derecede garip bir deneyim olmuştı. Dillon, Ashley'nin ayaklarını plastik çöp torbasına sarmıştı. sargıları kuru tutmak için torbalar. Sonra biri oturması, diğeri de ayaklarını uzatması için iki sandalye getirmişti; bu da yıkanmasını zor ve zaman alıcı bir süreç haline getirmişti. Ama sonunda yeniden temiz hissetmek için tüm bu zahmete değmişti.

Şimdi Dillon, Chris ve Şef Thornton'la birlikte, görünüşe bakılırsa konferans odası olarak da kullanılan şefin ofisinde otururken, bol eşofmanlarının içinde kendini garip ve özensiz hissediyordu. Bu kıyafetler annesinin geçen hafta yirmi sekizinci yaş günü için gönderdiği bir hediye idi. Onları daha önce hiç giymemişti, giymeyi de hiç planlamamıştı ama Donna'dan bandajların üzerine pantolonunu geçirememeye ihtimaline karşı onları almasını istemişti. Elbette, giyebildiği tek kıyafet onlardı ve onlara sahip olduğu için minnettardı. Annesine daha sonra -çok sonra, endişelenmek için çok geç olduğunda- eşofmanların ona verdiği en iyi hediye olduğunu söylemeyi unutmamalıydı.

Keşke annesi ona o eşofmanlarla birlikte biraz granola bar gönderseydi, şimdi sıcak ve rahat olurdu ve midesi şu anda omurgasında bir delik açmazdı. Saat öğlene yaklaşıyordu ve henüz bir şey yememişti. Diğer tüm ağrı ve sızıları geçene kadar bunun bir önemi yoktu. Birdenbire neredeyse tek odaklanabildiği şey ne kadar aç olduğu oldu. Keşke şu anda evde olabilseydi ve kardeşlerinin tüm arkadaşlarına övünerek anlattığı o meşhur kahvaltılarında birini hazırlayabilseydi.

Yemek pişirmek, gerçekten takdir ettiği birkaç aile geleneğinden biriydi.

"Bayan Parrish?"

Ashley başını kaldırıp polis şefine baktı ve kendisi yumurta, pastırma ve waffle hayalleri kurarken onunla konuşuyor olduğunu fark ederek üzüldü.

"Evet, efendim?"

Gözlerinin kenarları kırışmış, ona babasını ve gülümsemesinin her zaman gözlerine ulaştığını hatırlatmıştı. Dillon'ın babasını hiç sevmediği izlenimini edinmişti.

üstünü çok fazla önemsiyordu, ama onu çekici bulmaktan başka bir şey yapmamıştı.

"Yorgun ve aç olmalısınız," dedi. "Ve belli ki soruşturmalara ilgili tüm bu konuşmalarla seni sıkıyoruz. Dedektif Gray, seni kaçırın adamı yakalayana ve eve dönmenin güvenli olduğundan emin olana kadar seni evinde misafir etmeye gönüllü oldu."

Ashley sandalyesinde doğruldu. Dillon'ın yüzündeki sert ifadeden, *gönüllü* olmanın doğru bir tanımlama olmayabileceğini anladı. Rahat giysiler ve sıcak kahvaltı hayalleri kurarken neleri kaçırmıştı?

"Şef, sanırım bir yanlış anlaşılma var," dedi. "Ben Destiny'de yaşamıyorum. Sadece buradaki görevim süresince kiradayım. Kira kontratım iki gün içinde bitiyor - Hayır, aslında yarın bitiyor. Dedektif Gray'e ya da bir başkasına yük olmak istemiyorum. Geri kalan eşyalarımı almak için evime kadar bana eşlik ederseniz sevinirim ama bunun dışında tek yapmam gereken arabama atlayıp Nashville'deki daireme geri dönmek."

"Arabayı nasıl kullanacaksın?" Dillon sordu. "Yoksa yürüyecek misin?"

Ayakları ayakkabılarına sığmayacak kadar şiştiği için giymek kaldığı ev terliklerini yüzü ateş gibi kızardı. Dillon bir yerlerde yıkanmayı başarmıştı ve yine mükemmel ütülenmiş takım elbiselerinden birini giymiş, gülünç derecede yakışıklı ve dinlenmiş görünüyordu. Diğer dedektifler de -Chris, Max, Randy- yıkanmayı ve üstlerini değiştirmeyi başarmışlardı, aynı zamanda. Onlara bakmak ona ne kadar kötü durumda hatırlattı. Araba kullanmak endişelerinin en küçüğüydü. Dillon bu konuda haklıydı.

"Araba kullanma kısmını düşünmemiştim. Beni havaalanına için bir taksi tutacağım. Arabamı almak için daha sonra geri gelebilirim."

"En yakın havaalanı Knoxville'de," diye araya girdi Chris. "Destiny'den Knoxville'e kadar taksiyle mi?"

Ellerini masanın altında yumruk yaptı. "Henüz her şeyi çözdüğümü söylemedim. Diyorum ki, burada kalmam için bir neden yok. Burada kalmak ."

Dillon kollarını dizlerine dayadı. "Bu kasabadan gitmeye can attığımı biliyorum ve olanlardan sonra seni kesinlikle suçlayamam. Ama bunu iyice düşündüğünü sanmıyorum. Son yirmi dört saat içinde üç farklı kişi seni öldürmeye ya da kaçırmaya çalıştı. Bunu yapmak için çok fazla zahmete, riske ve masrafa girdiler. Bu işin arkasında kim varsa, sen gidersen Nashville'e haydutlarını göndermeyeceğini sana düşündüren nedir?"

Sertçe yutkundu. "Dürüst olmak gerekirse, bu ihtimali hiç düşünmemiştim."

"İsterseniz Nashville'e gidebilirsiniz," diye araya girdi şef. "Sizi kesinlikle durduramayız ve herhangi bir sorunla karşılaşmadığınızdan emin olmak için memurlarımdan birinin size eşlik etmesini sağlarım - sizi büyük bir taksi ücretinden kurtarmaktan bahsetmiyorum bile. Ama Dedektif Gray'e katılıyorum. İhtimaller tüm bunların arkasında tek bir kişinin, güçlü bir kişinin olduğunu gösteriyor. Sen eve gittin diye duracaklarını sanmıyorum. Nashville'de geri dönersen tehlikeye girebilecek bir ailen var mı?"

"Ah, hayır. Aslında ailem... başka bir yerden." "Erkek arkadaş, iş arkadaşları, arkadaşlar?" diye devam etti şef.

Bakışları Dillon'a kaydı. "Erkek arkadaşım yok, ama tabii ki evde değer verdiğim insanlar var. Gerçekten tehlikede olacaklarını , değil mi? Eğer geri dönersem?"

"Olabilirler, evet. Destiny gibi küçük bir kasabanın avantajlarından biri de herkesin herkesin işini bilmesidir. Burada, Dedektif Gray'in gözetiminde, evinizde olduğunuzdan çok daha güvende olacağınıza inanıyorum. Soruları yanıtlamak ve devam eden süreçte yardımcı olmak için burada olmanız soruşturmalar bize oldukça yardımcı oluyor. En azından birkaç gün kalmayı düşünürseniz çok memnun oluruz."

Alt dudağını çiğnedi. "Eyalet polisi hâlâ Iceman'i arıyor mu?"

Kaşları çatıldı. "Buzadam mı?"

"Tetikçiye böyle diyor," dedi Dillon.

Şef gülümsedi. "Tamam, o zaman hayır, onu bulamadılar. Hâlâ arıyorlar ve en iyi iki iz sürücüm de onlarla birlikte. Onu eninde sonunda bulacağız. Ama bu biraz zaman alacak. Bu arada, en iyi memurlarımdan birinin gözetiminde güvenle saklandığınızı bilmek beni çok daha iyi hissettiriyor."

Dillon şefe şaşkın bir bakış attı, sanki şefin onu en iyi memurlarından biri olarak gördüğünü fark etmemiş gibiydi.

Şef, Dillon ve Chris onu izleyip cevabını beklerken, tüm argümanları birdenbire aptalca ve bencilce göründü. Stanley Gibson ve diğer yedi kişi dün ölmüştü. Eğer biri onun peşinde olduğu için ölmüşlerse, o zaman onlara ve ailelerine katillerini bulmalarına elinden geldiğince yardım etmeyi borçluydu.

"Pekâlâ. Ben kalacağım."

* * *

Dillon cipini uzun, tozlu bir toprak yola çevirdiğinde güneş gökyüzünde öğlen saatini haber veriyordu. Ashley onun yaşadığı yerin kasabanın arkasında olmamasına şaşırılmıştı. Onun karakola daha yakın bir yerde yaşamak istemesini beklerdi. Yine de, Destiny ne kadar küçük olursa olsun, belki de Yakınlık göreceliydi.

Cep telefonunun vızıltısını duydu ve adam telefona bakmadan uzanıp bir tuşa bastı.

"Sizi kimin aramaya çalıştığını görmeniz gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Evimdeki güvenlik sistemi. Hareket sensörleri cipimin bağlantı yoluna dönmesiyle tetiklendi. Misafirim gelmesini haber vermek için otomatik olarak mesaj atıyor. Hatta bana bir resim bile gönderiyor." Telefonu çıkardı ve havaya kaldırdı.

Ekranında, direksiyonda kendisinin, yanında da kadının oturduğu çarpıcı netlikte bir görüntüsü vardı.

"Etkileyici," dedi.

"Komşumun çitinden kaçıp benim arazime girdiklerinde bana mesaj olarak gönderilen başıboş inek resimleri kadar etkileyici değil." Sırıttı. "Ama neyse ki sensör bundan çok daha küçük bir şey için tetiklenecek şekilde ayarlanmamış. Arazide çevre kameraları da var, burası için fazla abartılı. Ama benim işimde güvenlik her zaman aklımda. Ve dikkatsiz olmaktansa çok dikkatli olmayı tercih ederim."

Başını salladı, tüm kalbiyle aynı fikirdeydi.

Jeep son tepeyi aşp da Dillon'ın evi görüldüğünde Ashley'in ağzı açık kaldı. Bir tarafta, görebildiği kadar uzanan dönümlerce yeşil çimen, arkalarında Dumanlı Dağlar'ın fonunda otlayan küçük at gruplarıyla doluydu. Diğer tarafta, hasada hazır, iki metre boyundaki kuru mısır sapları bir tepenin üzerinde sıra sıra dizilmişti. Her yer bembeyaz ahşap çitlerle çevriliydi. Ve tam ortada, yolun sonunda, iki katlı, sevgiyle korunmuş bir çiftlik evinin arkasına yerleştirilmiş beyaz badanalı fıçı tahtası binalar topluluğu vardı.

"Dikkat et, sinek yakalayacaksın," diye alay etti Dillon.

"Bu muhteşem ev, bu arazi, bu *atlar*, hepsi senin mi?" "Babamın büyükbabasının büyükbabasından, altı Griler'in nesilleri. Babam bakımıyla uğraşmak istemedi ve çiftliği bana verdi. Annemle birlikte buradan çok uzak olmayan daha küçük bir çiftliğe taşındılar." Onun Mirasına duyduğu gurur ve sevgi ses tonunda ve gözlerindeki ışıltıda açıkça görülüyordu.

Cipi evin yanına park etti ve atladı. Omzundan sarkan spor çantasıyla arabanın etrafında döndü, kapıyı açtı ve onu kollarına aldı. Onu kucağına alması kolaylıkla bir rutin haline gelmişti. Ama özellikle şimdi, yelek olmadan ve ikisini ayıran sadece bir elbise gömleği varken, ona sarılmak, onun sıcaklığını hissetmek, kollarını boynuna dolayabilmek tam bir cennetti.

Muhtemelen neden ona baktığını merak ederek aşağıya baktığı için, sessizliği doldurmak için acele etti. "Kaç tane at var?"

"Otuz iki. Bu kadar çok olmasını hiç planlamamıştım. Boomerang ve üç kısırakla başladım. Doğal olarak, bundan doğan bazı taylar oldu. Ama çoğunlukla Harmony Haven bir kurtarma çiftliği."

"Bumerang mı?"

"Bir aygır. Düdükle eğitildi. Gidebildiği kadar hızlı dörtnala gidebilir ve ıslık çaldığımda geri döner ve hemen geri gelir, tıpkı bir bumerang."

Gülümsedi. "Buranın bir kurtarma çiftliği olduğunu mu söylemiştiniz?"

"Kötü muamele görmüş ya da artık onlara bakamayacak durumda olan insanlardan atlar alıyoruz. Hayvanları rehabilite ettikten sonra sahiplendirme oranımız yaklaşık yüzde altmış. Ama bazıları çok travma geçirmiş ya da çok yara almış oluyor.

onları isteyecek kimse yok. Onlar bizim daimi sakinlerimiz." Geniş ön basamakları koşar adımlarla çıkarak verandaya .

"Sürekli 'biz' ve 'bizim' diyorsun. Burada başka biri de mi yaşıyor? Ailenizden başka biri mi?" Adam kapı tokmağını çevirirken ön kapıdaki büyük cam ovallige baktı ve başka kiminle tanışmak üzere olduğunu merak etti.

"Evde yalnız yaşıyorum ama çiftlik müdürüm ve yarım düzine Çiftlik işçileri arkadaki yatakhane de yaşıyor. Merak etmeyin. Bir sürü mahremiyetin olacak. Eve pek gelmiyorlar. Dediğim gibi, annem ve

Babam yolun yukarısında yaşıyor, buraya yarım saat uzaklıkta. Ama şu anda eyalet dışındalar, Montana'daki kardeşimi ziyaret ediyorlar."

Onu içeri taşıdı, spor çantasını yere bıraktı ve adaçayı yeşili yumuşak bir kanepeye oturttu. Yerler rustik meşe rengindeydi ve odanın arkasındaki merdiven cilalı meşe tırabzan ve parlak beyaz ahşap millerle çerçevelenmişti. Ana oda genişti ama odanın ortasındaki devasa bordo halı mekânı yumuşatıyor ve ev gibi hissettiriyordu.

"Ana süit alt katta, şu arkadaki kapı," dedi omzunun üzerinden işaret ederek. "Çarşafı değiştirceğim ve bazı eşyalarımı Eşyalarını üst kattaki odalardan birine götür. Alt katta topallayarak dolaşmak senin için çok daha kolay olacak. Kendi banyosu var, bu da işini kolaylaştıracak."

"Odanı benim için terk etmenden nefret ediyorum ama gerçekten . Şu anda merdivenlerle başa çıkabileceğimden emin değilim."

"Sen-"

Midesi guruldamak için o anı seçti. Yüksek sesle. Yüzü sıcacık kızardı.

Dudakları, midesine inen bir yumruk gibi olan şehvetli bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Tanrım, adam çok seksiydi.

"Ben de tam aç olup olmadığını soracaktım," diye alay etti. "Ama sanırım cevabımı aldım. Üniversiteye gittiğim günden beri, on iki yılı aşkın kendim için yemek yapıyorum. Sanırım yiyecek iyi bir şeyler hazırlayabilirim. Ne yemek istersin?"

"Çatalımı batırdığımda kaçmayan her şey."

Güldü. "O kadar açsın ha? Daha önce bir şeyler söylemeliydin. Kasabada yiyecek bir şeyler bulabilirdik. Çorba ve sandviçler hızlıdır, bu yüzden uzun süre beklemek zorunda kalmazsın. Olur mu?"

"Kulağa harika geliyor. Teşekkürler."

Spor çantasını aldı ve ayağa kalktı. "Chris soruşturma hakkında beyin fırtınası yapmak için birazdan uğrayabileceğini söyledi. Genelde kapıyı açık bırakırım ama olanlardan sonra evi sıkı sıkıya kapalı tutuyorum. Eğer onu ön kapıda görürseniz, anahtarını kullanması için seslenin."

"Tamam."

Kalın meşe sehpadan bir uzaktan kumanda aldı ve onu onun yanında. "Eğer televizyon izlemek istiyorsan, üstteki düğmeye tıkla. Televizyon diğer kanepenin arkasındaki masadan çık."

"Kulağa sahip olunması gereken bir lüks gibi geliyor."

Ona alaycı bir bakış attı. "Elektronik ekipman bir lüks değildir. Bir ihtiyaçtır. Özellikle de futbol sezonunda."

Kadın gözlerini devirdi ve adam yine sıırttı. Neyse ki onu yakalayıp kanepeye çekmenin yararlarını tartıştığını fark edemeden spor çantasını bırakmak için yatak odasına yöneldi. Bir kız yirmi dört saat içinde şehvetten deliye dönmeden ancak bu kadar çok kalp eriten gülümsemeye dayanabilirdi.

Aile odasına, kadının mutfak olduğunu tahmin ettiği yere doğru yöneldi. Ama bu kez bakışlarını o yıkıcı gülümseme yerine dikkatle onun gözlerinde tuttu.

* * *

DILLON mutfağa ulaştı ve odanın ortasındaki masanın sandalyelerinden birine çöktü. Öğle yemeğini hazırlamadan önce bir dakika, sadece bir dakika dinlenmesi gerekiyordu. Ashley ona bir kez daha gülümserse ne olacağını bilmiyordu. Duş alıp o kıyafetlerle dışarı çıktığından beri Mükemmel poposunun hatlarına göre şekillenen eşofman altı. bir dedektif olarak işe yaramazdı. Tek düşünebildiği onu kucağına almak ve yatağa götürmesi için yalvarana kadar öpmekti.

Titrek bir nefes aldı, bir şeye odaklanmaya çalıştı, diğer odadaki fazlasıyla çekici kadın dışında herhangi bir şeye. Thornton onun Ashley'i evinde tutma konusundaki isteksizliğini anlamamıştı. Ne de olsa, her zaman Çılgın bir kolluk görevlisi ya da bir davanın tanığı bir yere ihtiyaç duyduğunda, Dillon her zaman evini teklif ederdi. Kasabadaki tek otel tam bir felaketti. Ve Dillon'ın çiftlik evi çok büyüktü, sadece yirmi Kasabanın birkaç dakika dışındaydı ve güvenlik kameraları yoldan gelen araçları eve ulaşmadan çok önce fark ediyordu. Fakat Ashley'nin burada olmasının konsantrasyonunu bozacağını biliyordu. Ne yazık ki bunu Thornton'a itiraf etmek istememiş, bu yüzden de onu eve getirmeyi istemeye istemeye kabul etmişti.

Derin bir nefes daha aldıktan sonra, seksi küçük oyalayıcıya yiyecek bir şeyler hazırlamak için sandalyeden kalktı. Ondan sonra da ofisi arayıp ve Griffin ile adamlarının şüpheli bir şey olup olmadığına dikkat istedi. Buzadam, Dillon'a, Griffin ve adamlarına

Yukarı. Ve Ashley'nin burada olduğunu anlarsa, birkaç güvenlik kamerası onu hedefinin peşinden gitmekten alıkoyamazdı.

* * *

ASHLEY gözlerini kırıştırdı ve açtı. Kendini toparlaması bir an aldı. Dillon'ın aile odasındaki kanepede yatıyordu, etrafına kraliyet mavisi bir yorgan sarılmıştı ve yumuşak bir yastık başını destekliyordu. Güneş ön taraftaki geniş pencerelerden kayboluyordu ve kapıdaki cam oval de güneş batmaya başladıkça siyaha dönüyordu. Hatırladığı son şey, jambonlu ve peynirli sandviç için Dillon'a teşekkür ettiği ve sebze çorbası. Uyuyakalmış olmalı ve yemek saati uyudu.

Derin sesler evin arka taraflarından bir yerden ona doğru geliyordu. Dillon'ın sesini tanıdı ve diğer sesin Chris olması gerektiğini anladı. Onun gelişine kadar uyuduğuna göre çok yorgun olmalıydı.

Doğrulup etrafında döndü. Yatak kapısı o kadar da uzakta değildi ve Dillon, şu anda şiddetle ihtiyaç duyduğu bağlantılı bir banyo olduğundan bahsetmişti. Kendisini banyoya taşıması için ona seslenmek hiç hoşuna gitmeyen bir utançtı, özellikle de Chris o da buradaydı. Elbette onun yardımını olmadan kendi başına topallayabilirdi.

Destek için önce kanepenin kolunu, sonra da kanepenin arkasını kullanarak yavaşça ve acı çekerek ayağa kalktı. Ayakları hassaslaşmış, morarmıştı ama ateşli yanık gitmişti. Dillon'ın kesiklerine sürdüğü merhem şimdiden büyük bir fark yaratmıştı.

Mesanesinin istediğinden çok daha uzun sürdü ama banyoya tek girmeyi başardı. Artık sakat olmadığı için gülünç derecede mutlu bir şekilde havayı yumrukladı ve hızla ihtiyaçlarını giderdi. Topallayarak yatağın üzerindeki spor çantasına gitti ve içeri karıştırdı. Elbette Donna'nın listesindeki her şeyi almıştı; giysiler, makyaj malzemeleri ve hatta dizüstü bilgisayar. Ashley bir saç fırçası ve biraz makyaj malzemesi aldı ve Donna'ya ve işlerini riske atan adamlara minnettarlığını ifade etmenin bir yolunu bulmayı aklına not etti.

Dün hem ofis binasında hem de daha sonra Cooper's Bluff'ta onu kurtarmak için can verdi.

Birkaç dakika sonra, saçları taranmış ve yüzüne biraz makyaj yapılmış halde kendini yepyeni bir kadın gibi hissediyordu. Dizüstü bilgisayar çantasının askısını

Başını omzunun üzerinden sarkıttı. Sonra dikkatlice daha önce merdivenin altında gördüğü koridora doğru ilerledi.

Sesleri takip ederek kendini büyük bir odanın kapısında buldu. Evin sağ arka köşesindeydi. Duvarların ikisinde tavandan tabana kitap rafları sıralanmıştı. Üçüncü duvarda bir dizi küçük televizyon ekranı vardı ve bu ekranlarda ön taraftaki yolun ve evin çeşitli açılardan çekilmiş fotoğraflarının gösterildiğini fark etti.

Muhtemelen Dillon'ın ona bahsettiği şu süslü güvenlik sistemiydi. Son duvar, dağların üzerinden batan güneşin inanılmaz manzarasına sahip bir pencere sırasıydı. Havada küçük beyaz sis bulutları yükseliyordu. O dağlar boyunca. Küçük bir kızken aynı sise bakıp babasına dağların yanıyor olup olmadığını sorduğunu hatırlıyordu. Babası gülmüş ve ona hayır demişti, sis iklimden kaynaklanan doğal bir olaydı ve insanların dağlara Smokies demesinin nedeni buydu.

"Merhaba," diye seslendi bir erkek sesi.

Bakışlarını pencereden görünen pitoresk manzaradan ayırdı. Görünüşe göre konuşan Chris'ti, çünkü ona dostça bir el salladı. Odanın ortasındaki kiraz ağacından devasa masanın iki yanında oturan iki adam da ona gülümsedi. Onlar SWAT ekibindendi.

Dün Dillon ve Chris'le birlikte memurlar, onları adada kurtaran Max ve Randy ile aynı kişiler.

Chris'in el sallamasına karşılık verdi ve topallayarak odaya girdi. "Dillon nerede?" diye sordu.

"Tam arkanda."

Bu kadar yakından gelen derin ses karşısında şaşkınlıkla döndü. Bu hareket baldırlarında keskin, ateşli bir acıya yol açtı ve düşmeye başladı.

"Whoa, whoa, seni yakaladım." kollarının arasına aldı ve göğsüne doğru kaldırdı. "İyi misin? Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Ben, uh, hayır. Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Ve kesinlikle beni tekrar taşımama gerek yok."

"Benim için fark etmez." Göz kırptı.

Yüzü sıcaktan kızarmıştı. "ve biraz çalışmam gerektiğini düşündüm." Dizüstü bilgisayar çantasını okşadı. "Sesler duydum ve onları buraya kadar takip ettim."

Bakışları kızın saçlarında ve yüzünde yumuşak bir okşayışla gezindi. "Görünüşe göre sen de yatak odasına girmiş ve biraz ," dedi.

alay etti, sesi sadece onun duyabileceği bir fısıltı gibiydi. " olsun, sen zaten çok güzeldin. Ama şimdi daha da güzel görünüyorsun."

Gözlerini kırptırdı, ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Kararın nedir? Artık hepimizin burada olduğunu biliyorsun, kalmak ister misin yoksa aile odasına geri mi dönersin? Dava dosyalarını gözden geçiriyor ve beyin fırtınası yapıyoruz."

"Sakıncası yoksa kalmayı tercih ederim. Yolunuza çıkmam. Ve bana sormak istediğiniz bir şey olursa, hemen burada olacağım."

"Bana uyar." Masaya doğru yürüdü ve onu yavaşça yastıklı sandalyelerden birine oturttu, sonra yanına oturdu.

Dizüstü bilgisayarını masanın üzerine koydu ve açtı. Ama sessizlik onu tekrar yukarı bakmaya zorladı. Üç çift göz onu izliyordu. Onu izlemeyen tek kişi Dillon'dı, o da masanın üzerine serpiştirilmiş klasörlerden birini sessizce okuyordu.

"Merhaba," dedi. "Bana aldırmayın. Mr. için raporumu bitirmem gerekiyor. Gibson'ın bankası. Ben burada sessizce oturacağım."

Chris bir kase krakeri masanın üzerinden ona doğru kaydırды. "Aç mısın?" "Yiyebilirim. Teşekkürler." Ağzına bir çubuk kraker attı.

"Bir içkiye ihtiyacın olacak," dedi Max. en genci gibi görünüyordu, muhtemelen okuldan yeni çıkmıştı. Köşeli yüzü ve siyah saçları, biraz Cherokee olup olmadığını merak etmesine neden oldu. "Su? Tatlı çay? Bira?" diye sordu.

"Cidden, kimsenin beni beklemesine gerek yok. Ben iyiyim."

Dillon başını kaldırdı ve adamlarının ona yeni fark etmiş gibi kaşlarını çattı. "Yapacak işlerimiz var çocuklar. Max, ona bir içki getirebilirsin, sonra da acele edip buraya dön."

Max hevesle başını salladı ve odadan dışarı çıktı.

Ashley onunla tanıştığından beri ilk kez Dillon'ın sinirli görüldüğünü fark etti. İşlerine karıştığı için sinirlenmiş olmalıydı. Ona belirsiz bir gülümseme verdi ve daha fazla müdahale etmemeye kararlı bir şekilde bilgisayar ekranına odaklandı.

Max bir bardak suyla döndüğünde ona teşekkür etti. Max başını salladı ve yerine dönmeden önce ona utangaç bir gülümseme verdi. Etrafındaki konuşmalar tekrar başladı ve o da raporunun son sonuçlarını yazmaya konsantre olabilmek için bunları duymazdan geldi. Raporu büyük ölçüde bitirdiği için uzun sürmedi.

İnternete erişmek için bilgisayarındaki Wi-Fi hotspot özelliğini kullanarak raporu bankaya e-posta ile gönderdi ve bir kopyasını da Ron Gibson'a gönderdi. Fakir

Adam muhtemelen oğlunu kaybettiği için yas tutuyordu ve şu anda raporu umursamıyordu ama daha sonra umursayacaktı. Ve bunu yaptığında da Şirketinin sağlam olduğu ve endişe edilecek bir durum olmadığı sonucuna vardığını biliyordu. Hâlâ istiyorsa o banka kredisini alabilecekti. Lauren'a bir e-posta daha göndererek eve gitmeden önce birkaç gün daha gecikeceğini bildirdi ve Ashley'nin ailesini endişelendirmeyeceğine dair verdiği sözü hatırlattı.

Bilgisayarını kapattıktan sonra dizüstü bilgisayar çantasına geri koydu ve masanın etrafına baktı. Max ve Randy'nin gittiğini ve kendisinin bunu fark etmediğini fark etmek onu şok etmişti. Chris, Max'in daha önce oturduğu, Dillon'ın yanındaki sandalyeye kaymıştı. İkisi de alçak sesle konuşuyorlardı. Dillon bir deftere notlar yazarken birbirlerine sesleniyorlardı.

Chris saatine baktı ve sandalyesini geriye itti. "Sanırım yarın sabah erkenden ofiste görüşürüz. Yoksa ofisten mi çalışıyorsun? Burada mı?"

Dillon, "Bu Ashley'e bağlı," dedi.

"İstediğin buysa, seninle ofise gelmemde bir sakınca yok." İki adam da şaşkınlıkla ona baktı.

Dillon gülümsedi ve ayağa kalktı. "Hâlâ dizüstü bilgisayarına gömülü olduğunu sanıyordum. Raporunu bitirdin mi?"

"Evet. Sonunda. Siz ikinizden ne haber? Herhangi bir gelişme var mı?"

"Biraz. Birkaç dakika içinde sana yetişirim. Chris'in arkasından kapıyı kilitleyeceğim."

"Aslında, beni Bayan Parrish ile bir dakika yalnız bırakabilir misiniz?" Chris sordu.

Dillon'ın kaşları kalktı ama başıyla onayladı ve kapıya yöneldi. "Verandada ."

"Teşekkürler." Chris, Ashley'e dönmeden önce Dillon'ın botlarının parke zeminde çıkardığı seslerin azalmasını bekledi. Onun sandalyesine geçti ve yanındaki koltuğa oturdu.

Adam hemen bir şey söylemeyince, kadın ona takıldı: "Dur tahmin edeyim. Vergi tavsiyesi istiyorsun, değil mi? Bu her zaman olur. İnsanlar benim mali müşavir olduğumu duyunca vergilerinden tasarruf edebileceklerini düşünüyorlar."

Bakışları düşünceli bir hal aldı.

"Bu bir şakaydı," dedi.

"Evet, biliyorum. Ama de. Belki bana biraz para kazandırabilirsin. Bunu daha sonra konuşmamız gerekecek."

Omuz silkti. "Elbette, değil. Şimdi benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Yanakları hafifçe kızardı ve ellerine baktı. "Ben, ah, aslında sana teşekkür etmek istiyordum." Koyu renk gözleri onunkilere dikildi. "Bu sabah teknede hayatımı kurtardın. Buzadam dediğin o adamı herkesten önce gördün. Eğer beni yakalamasaydın, ölmüş olacaktım. Kurşun teknenin ön camını delip geçti, tam da durduğum yere. Teşekkür etmek pek yeterli değil ama yine de teşekkür ederim."

"Şaka mı yapıyorsun? Size ve tüm SWAT ekibine teşekkür borçlu olan benim. Dün hayatlarınızı riske atıp Gibson ve Gibson'a gitmeseydiniz, şu anda ölmüş ya da en azından Iceman'in esiri olmuş olurdu. Ve beni uzun süre hayatta tutmak istediği konusunda kendimi kandırmıyorum, yani her halükarda hayatımı kurtardınız. Teşekkür ederim."

Sandalyesinde biraz daha dik oturur gibi oldu. "O zaman sanırım eşitiz. Birbirimizi kurtardık. Ama yine de sana bir minnet borcum var. Bir şeye ihtiyacın olursa, ben buradayım. Tamam mı? Sadece söyle. Ciddiyim."

Elini onun masanın üzerinde duran elinin üzerine koydu. "Şu anda ihtiyacım olan tek şey bir arkadaş."

Sırıttı. "İşte bunu yapabilirim. Yarın görüşürüz, dostum." Ashley kapıya ulaştığında ona seslendi. "Hey, Chris?" Döndü. "Evet?"

"Çikolata sever misin?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Kim istemiyor? Neden?"

"Sadece merak ettim. İyi geceler. Yarın görüşürüz."

Başını salladı ve kapıdan çıktı.

Ashley esnedi. Son yirmi dört saat ona yetişmeye çalışıyordu. Uzun bir uyku çekmiş olmasına rağmen aniden bitkin düşmüştü.

"Dur tahmin edeyim. Akşam yemeği için ayakta kalamayacak kadar uykulusun ve Davayla ilgili güncelleme, değil mi?" Dillon, Ashley'nin kütüphane olarak düşündüğü odanın girişinde durdu, ses tonu alaycıydı.

"Aslında, evet. Çok meşgulüm ve hiç aç değilim. Belki yarın ofiste bana dava hakkında bilgi verebilirsin?"

"Sorun değil."

Dizüstü bilgisayar çantasını tekrar boynuna ve omzuna geçirdi ve ağrıyan ayaklarının üzerindeki baskıdan irkilerek ayağa kalktı. Birdenbire Dillon'ın kollarındaydı ve onu eve doğru taşıyordu.

"Artık gerçekten yürüyebiliyorum, biliyorsun. Her yere taşımak zorunda değilsin."

"Bu bana seni tutmak için bir bahane veriyor," diye alay etti.

"Gerçekten umurumda değil." "Benim için de sakıncası yok," diye nefes aldı.

Ona şaşkın bir bakış fırlattı, sonra kaşlarını çattı ve onu ana yatak odasına götürerek yavaşça yatağa yatırdı.

O kaş çatmanın anlamı neydi?

"Çok erken değilse yedi gibi gitmek istiyorum," dedi. "Hiç de değil.

Ben erken kalkarım. Hazır olacağım."

Pencerelere baktı ve yine kaşlarını çattı. Odanın etrafında bir tur attı, pencerelerin kilitlerini kontrol etti ve ağır perdeleri kapattı.

"Çiftliğinizin adı Dillon, bu da nesilden nesile aktarılan bir isim miydi?"

Yavaşça başını hayır anlamında salladı.

"Güzel bir isim, Harmony Haven. Bu ismi nasıl ?"

Taş gibi durdu, ağzı sıkı bir çizgiye dönüştü. Sessizlik uzadı, garipleşti, hava tanımlanamaz bir duyguyla doldu. Acı mı? Pişmanlık mı? Kızgınlık mı? Sonra cevap vermeden çıktı ve kapıyı sert bir tıkırtıyla arkasından kapattı.

Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah Dillon işini bitirdiğinde güneş daha yeni doğmuştu. Dillon'a kendisinin ve adamlarının tehlikenin farkında olduklarını ve Buzadam'ın bir şekilde buraya düşmesi durumunda tetikte olacaklarını söyledi.

Evini ve çalışanlarını güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yaptığından emin olan Dillon, kirli botlarını evin arka tarafındaki çamurluğa bıraktı, lavaboda elini yüzünü yıkadı ve mutfağa yöneldi. Sıcak çikolata kokusuyla dondu kaldı ve Ashley Parrish'in gülümseyen gözlerinin içine baktı.

Evden çıktığından beri geçen iki saat içinde mutfağı bir fırına dönüşmüştü. Ve bundan sorumlu olan kişi, bir kot pantolon, kabarık pembe tavşan terlikleri ve sevimli bir "Kiss the Cook" önlüğüyle kaosun ortasında duruyor, sanki ona bağırmasını bekliyormuş gibi temkinli bir şekilde onu izliyordu.

İçini çekti ve kapıyı kilitledi. Dün gece için ona bir özür borçluydu ama Harmony konusunu onunla tartışmaya hiç niyeti yoktu. Asla. Geçici olarak buradaydı. Bunu açıkça belirtmişti. Ve Harmony'nin anısını birkaç gün içinde gidecek olan biriyle paylaşmayacaktı.

Bu güzel, cesur, zeki kadının kısa süre sonra hayatından çıkacağını hatırlayınca içine dolan beklenmedik üzüntü, onu itiraf etmek istediğinden çok daha fazla rahatsız etti.

Elindeki karıştırma kabını tezgâhın üzerine bıraktı ve alt dudağını ısırdı. "Mutfağınızı dağıttığım ve kilerdeki malzemelerinizi kullandığım için üzgünseniz özür dilerim. Ama etmeyeceğinizi umuyordum. Yemek yapmayı çok severim ve polis departmanındaki herkese benim için yaptıkları ve yapmaya devam ettikleri her şey için teşekkür etmek için özel bir şeyler yapmayı düşündüm. Bu sabah seni bulamadım ve bulamayacağını düşündüm..." Omuzları çöktü. "Kızgınsın. Beklemeli ve izin istemeliydim."

Üç uzun adımda ona ulaştı ve elini çenesinin altına koyarak nazıkçe onu kendisine bakmaya zorladı. "Kızgın değilim."

Viski rengi gözleri onunkileri aradı. "Sen değil misin?"

"Azıcık bile değil. Ben sadece... şaşırdım." Masanın ortasındaki tabaklara yığılmış kek, çörek ve kurabiyelere baktı. "Beş yaşındaki çocuklar için bir parti veriyoruz da ben mi unuttum?"

Onu hafifçe itti. "Saçmalama. Yetişkinler de kurabiye ve kekleri sever. Ve bunların hepsi abur cubur değil." Aceleyle bir tabak kara ekmeğin yanına gitti ve onu havaya kaldırdı. "Biraz kepek ekmeği yaptım. Denemek istersen hem sağlıklı hem de tadı güzel."

Masada ona katıldı ama çikolatalı kurabiyelerden birini tercih ederek kepekli ekmeği es geçti. Bir ısırık aldı ve sıcak, yapışkan çikolata ve kurabiye karışımı tat tomurcukları üzerinde dans ederken gözlerini kapattı.

"Beğendin mi?" Sesi endişeli geliyordu.

Gözlerini açtı. "Gelmiş en iyi kurabiye. . Ofisteki çocuklar bunun için çıldırarak."

Sırıttı ve ellerini birbirine vurdu. "Şükürler olsun. Bir an için yeteneğimi kaybettiğimi düşündüm."

Sıkı çalışmasının başkalarını mutlu edecek olmasından dolayı yüzünde beliren saf mutluluk, pişman olacağını bildiği bir şeyi yapmayı düşünmesine yetecek kadar uzun bir an için dünyasını altüst etti. Ama kendine engel olamadı.

Eğildi ve onu öptü. Yumuşak dudaklarının tadı çikolata ve bal gibiydi, durması gerektiğini bildiği halde devam etmesine neden olan baş döndürücü bir kombinasyondur -özellikle de öpücüğü alır almaz şaşkın bir tavşan gibi donup kaldığı için dudakları onunkilere dokundu.

Hayal kırıklığı içinde kıvrıldı ama öpücüğü kesip geri çekildi. Kadın kollarını onun boynuna doladı. "Sakin şimdi durayım deme."

Cesareti karşısında yaşadığı şok, kızın saçlarını eğilmesini sağlamasıyla kahkahaya dönüştü. Kollarını onun beline doladı ve göz hizasına gelene kadar yukarı kaldırdı.

"Talepkâr küçük şey, değil ?" diye fısıldadı ağzı onunkiyle buluşmadan önce. Adam onu kollarının arasına alarak döndü, masanın üstüne yaslamak niyetindeydi ama kadın bacaklarını kaldırıp adamın kalçalarına dolayarak onu tekrar şaşırttı.

İçini beyaz bir sıcaklık kapladı ve boğazının altından inledi.

Yumuşak dudakları altında, karşı koyamayacağı bir davetle açıldı.

Tüm kasaba kuşatma altındaydı ve onları kurtarmak için tek umutları oydu.

İkisi de durmaya niyetli görünmüyordu. Öpüşme ve pantolonu rahatsız edici bir şekilde daraldı. Adam, kızın bütün kurabiyelerini ve keklerini masanın üzerinden itmeyi ciddi ciddi düşündüğünü fark ettiğinde Tam o onunla sevişirken, sonunda öpüşmeyi kesmek için gücünü topladı.

Ashley ona sarıldı, göz kapakları yarı kapalı, şişmiş dudaklarından nefes nefese, her nefes yumuşak, dolgun göğüslerini göğsüne doğru iterek onu daha da çok istemesine neden oldu.

"Durmaliyız," diye fısıldadı, eğilip kızın küçük, şımarık burnunun ucunu öperken bile. Sonra yanağına geçti ve yumuşak tenine bulaşmış küçük çikolata lekesini yaladı.

Boğazının arkasından inledi ve gözlerini kapattı, koluna yaslandı ve başını onun gezinen ağzına doğru çevirdi. Yaşama sevinci ve onu tutup güvende tutması için ona duyduğu güven onu hayrete düşürmüştü. Onu hemen şimdi yatak odasına götürse ne yapardı? Onu hoş karşılar mıydı? Yoksa akli başına gelir ve onu durdurur muydu?

Mutfak kemerine doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha.

Hayır, kes . O ne yapıyordu? Ashley Parrish'i çok iyi tanımıyor olabilirdi ama onun tek gecelik bir kadın olduğuna inanmıyordu. Bu da Ashley Parrish'in yasak bölge olduğu anlamına geliyordu.

Geri çekilip onu kendisinden uzaklaştırmak neredeyse onu öldürüyordu.

Soru sorarcasına ona baktı, gözleri o kadar güven doluydu ki bakışlarıyla buluşmak acı veriyordu. Bir kez daha ona bir açıklama borçluydu. Ama bir kez daha, bu katlanabileceğinden çok daha fazlaydı.

"Tüm o kekleri ve kurabiyeleri ofise taşımamıza yardımcı olması için birkaç kutu alacağım." Bu inanılmaz derecede zayıf bahaneyle aceleyle mutfaktan çıktı ve arkasını döndüğünde kızın gözlerindeki acıyı görmediğine kendini ikna etmeye çalıştı.

* * *

DILLON, duş alıp iş için üstünü değiştirdikten sonra Ashley'nin nasıl davranmasını beklediğinden tam olarak emin değildi. Ama paylaştıkları o sarsıcı öpücükten sonra ona daha farklı bakması, hatta doğru dürüst bir açıklama yapmadan öpücüğü aniden bitirdiği için kızması gerekirdi. O

Sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmasını beklemiyordu. Ama o öyle yaptı, ofise kadar mutlu bir şekilde gevezelik etti.

Görünüşe göre fırıncılık onu geveze bir Cathy yapmıştı. Belki de muhasebeci yerine fırıncı olmalıydı, çünkü tariflerden bahsetmek onu başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde canlandırıyordu. Ellerini sallayarak çok sevimli görünüyordu, pişirmek için doğru sıcaklığı tartışırken gözleri parlıyordu mükemmel muzlu fındıklı ekmek. Ve lanet ki onu tekrar öpmek istemiyordu.

Onu tekrar öperek kendini aptal durumuna düşürmemeyi başarmıştı ama ofise geldikten üç saat sonra onu getirdiğinden o kadar da emin değildi daha iyi bir fikir olabilirdi. Mini mutfığa unlu mamul kutularını koyduğu andan itibaren herkes kurabiyelere, keklere ve ekmeklere ulaşmak için onu itip kakmıştı. Ve Ashley'nin ev yapımı karışımlarının cennetini bir kez tattıklarında, o bir anda ünlü olmuştu.

Onu masadan masaya dolaştırmışlar, sırlarını sormuşlar ve en kötü suçlulardan bazılarını onu rahat bırakıp işlerinin başına dönmelerini emretmek zorunda kalana kadar yemek tariflerinden bahsetmişlerdi. Şef, onu görmek için ofisinden .

ve Ashley ile kısa bir sohbetten sonra onu ofisine götürmüştü. Bu kırk beş dakikadan fazla bir süre önceydi ve hâlâ . Şef onunla ne hakkında konuşuyordu? Mükemmel brownie nasıl ?

Chris sandalyesini Dillon'ın masasına doğru yuvarladı. "Birini öldürecek kadar kızgın görünüyorsun. Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Bakışlarını şefin kapalı kapısından uzaklaştırdı ve önündeki görüşme raporuna odaklanmaya çalıştı.

Gibson ve Gibson'ın vurulmasından kurtulanların röportajları. Röportajları zaten birkaç kez okumuştı ama gözden kaçırdığı bir şey olup olmadığını görmek için tekrar okuyordu.

"Hiçbir şey, ha?" Chris alay etti. "Sanırım hiçbir şeyin şu anda evinizde yaşayan çok şımarık küçük bir esmerle bir ilgisi yoktur?"

"Senden istediğim Todd Dunlop'un geçmişiyle ilgili raporu tamamladın mı?"

Chris kıkırdadı ve sandalyesini masasına doğru yuvarladı. Bir dakika sonra geri döndü ve kalın bir dosya klasörünü masanın üzerine bıraktı.

Dillon'ın okuduğu röportaj. "Sana vermeden önce tekrar gözden ama madem bu kadar merak ediyorsun, al bakalım."

Dillon dosyayı çevirip açtı. "Bana önemli noktaları ver."

Chris ayaklarını masanın kenarına ve ellerini başının arkasında kavuşturarak arkasına yaslandı. "Todd Dunlop, elli beş yaşında. Evli, iki oğlu ve bir kızı olan üç yetişkin çocuk babası. Girişimci, üniversiteden yeni mezun olur olmaz Dunlop Enterprises'ı kurdu; bu şirket, depo kiralamaya gücü yetmeyen küçük işletmeler için nakliye ve depolama sağlayan bir lojistik şirketi idi. Beş yıldan kısa bir süre içinde şirket yılda elli milyondan fazla gelir getirmeye başladı.

Dunlop büyüdü, çeşitlendi ve bundan beş yıl sonra Amerika'nın en yeni milyarderi oldu. Sonra, bilinmeyen bir nedenle, iki gün önce çıldırdı ve Gibson ve Gibson'a girip hareket eden her şeye ateş etti. Sekizini öldürdü, üçünü yaraladı. Ve ikimizin de bildiği gibi, Ashley Parrish'i ofiste av peşinde koşan bir avcı gibi takip etti.

buck."

Dillon dosyada kalan sayfaları karıştırdı. "Her şeyi olan bir adam neden her şeyi bir kenara atar ve cinayet işlemeye başlar?

Adli tabibin toksin testi temiz çıktı. Sarhoş ya da kafası güzel değilmiş.

Öyleyse ne oluyor? Bu raporda yazandan daha fazlası olmalı." Sayfa yığınının masasına geri fırlattı. "Daha derine inmeliyiz.

Peki ya dul kadın ve çocukları? Avrupa döndüler mi?"

"Karısının avukatına beş mesaj bıraktım. Döner dönmez araması gerekiyordu ama aramadı."

"Sevdiklerinin neden silahlı saldırıya uğradığını öğrenmek için tatillerini kısa kesmek istemiyorlarsa, yakın ve sevgi dolu bir aile gibi görünmüyorlar. Bu nedenle, en azından cenazeyi gömmek için alıp almayacaklarını sormuşlardır diye düşünürsünüz."

Chris omuz silkti. "Zengin insanlar diğer insanlardan farklıdır."

"Hayır, değil. Zenginliklerinin ve mallarının arkasına saklanabilirler ama özlerinde herkes gibidirler. Hepimiz gibi sever ve nefret ederler. O aileden biri babası hakkında bir şeyler biliyor olmalıydı. Orada her zaman birileri patlamadan önce işaretler vardır. Aileyi daha fazla zorlamalıyız, onları bir görüşme için buraya getirmeliyiz."

Şefin ofisinin kapısı açıldı. Şef, Ashley'le birlikte dışarı çıktı.

Onu yanağından öptü ve gözlerini sildi. "Ne... Şef...

ağlıyor mu?" Dillon sordu.

Chris başını salladı. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. oluyor?"
"Hiçbir fikrim yok."

Şef Ashley'in elini tuttu ve onunla alçak sesle konuştu. Ashley başını salladı ve gülümsedi. Dillon'ın ne konuştukları hakkında en ufak bir fikri yoktu ama kararlıydı. Tam ön kapı açılırken sandalyesini geriye itti.

Federal ajan olduğunu haykıran koyu renk takım elbiseli bir adam içeri girdi ve para olduğunu haykıran parlak turuncu takım elbiseli bir kadın için kapıyı açık tuttu. Soluk kızıl saçları griye boyanmıştı ve kulaklarından, boğazından ve parmaklarından elmaslar damlıyordu.

"Şeftali rengi ipek takım elbiseli kadının kim olduğuna inanamayacaksınız," dedi Chris.

"Kim o?"

Chris, Dillon'ın masasının üzerine bıraktığı dosyayı aldı ve arkasına doğru çevirdi. Bir resim çıkardı ve üstüne yapıştırdı. "Bu Todd Dunlop'un karısının resmi. Tanıdık geldi mi?"

Fotoğraf yıllar önce çekilmişti ama benzerlikte hata yoktu. "Patricia Dunlop. Dul kadın sonunda geldi. Bir federal ajanla ne var?"

"Onun bir federal olduğunu düşündüren nedir?" Chris sordu.

"Ucuz takım elbise, beyaz gömlek, siyah kravat. Sıradan bir polis olmak için fazla güzel. Onu kahvaltıda yeriz."

"Bence yanılıyorsunuz. Bence onun avukatı," dedi Chris.

"Elli dolar mı?"

" sende."

Dillon ve Chris odanın diğer ucuna doğru gitmeye başladılar. Aynı anda kadın döndü ve Ashley'i işaret etti.

"İşte " dedi zehir damlayan bir sesle. Takım elbiseli peşinde bırakarak Ashley'e doğru yürüdü. Tam onun önünde durdu. "Şirketimizi mahveden ve kocamı öldüren kadın bu." Yumruğunu geri çekti ve Ashley'in suratının ortasına bir yumruk indirdi.

* * *

ASHLEY buz torbasını zonklayan yanağına tuttu ve odanın diğer tarafında şefle tartışan kadına dikkatle baktı.

"İyi olduğuna emin misin?" Dillon onun sandalyesinin önünde çömelerek sordu.

"İyi göreceli bir şey sanırım. En azından dişleri kırılmamış." Dillon'ın ağzı ince bir çizgi halinde gerildi. "Onu saldırıdan tutuklamama izin verin. Size yaptıkları yüzünden hapse atılmayı hak ediyor."

Buz torbasını indirdi ve masanın üstüne koydu. "Hayır. Öyle değil. Kocasını daha yeni kaybetti. Ne yapmış olursa olsun, bu herkes gibi onun için de bir şok. Tüm dünyası yıkıldı."

"O bir milyarder. Dünyasının yıkıldığını pek sanmıyorum ama ne demek istediğini anlıyorum." Derin bir iç çekti. "Pekâlâ. Onu tutuklamayacağım. Şimdilik. Ama fikrini değiştirirsen bana haber ver."

"Yapmayacağım."

Gülümsedi. "Evet. Tahmin etmiştim. Bu arada, Cruella de Vil ortaya çıkmadan önce, şefin ofisinde bu kadar uzun süre ne yapıyordun?"

"Vergiler."

"Vergi mi?"

Başını salladı ve buz torbasını aldı. "Ona bazı şeylerden bahsettim kaçırdığı kesintiler. Geçmiş beyannamelerini düzeltirse muhtemelen on bin dolar kadarını geri alacaktır." Acıyı dindirmek umuduyla buzu yanağına bastırdı.

Dillon sırtıttı. "Bunun parayla ilgili olduğunu bilmeliydim. Şefi ağlatacak tek şey bu." Kadının alnına bir öpücük kondurdu ve ayağa kalktı. "Bakalım bu pisliğin dibini bulabilecek miyim? Ben dönene kadar Chris sana göz kulak olur."

Dillon uzaklaşıp odanın diğer tarafındaki şefe katılırken Ashley beklenmedik öpücük karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Chris sandalyesini yanına çektiğinde bakışlarını Dillon'dan ayırdı.

"Merak etme. Hepimiz senin arkadayız. Polisler sokak kedileri gibidir; onları bir kez beslersen seni sonsuza dek severler." Yakınına eğildi, yüz ifadesi bir kez olsun ciddileşti. "Ama Dillon'a dikkat et. O benim için kendi kardeşlerimden bile daha iyi bir kardeş, bu da onu herkesten daha iyi tanıdığım anlamına geliyor, belki annesi hariç."

Buz torbasını tekrar indirdi. "Anlamıyorum. Ona dikkat et derken ne demek istiyorsun?"

"Şanssız vakalara bayılıyor, bu da sizi neredeyse karşı konulmaz kılıyor. Ama bir şeye bağlanmasını beklemeyin. O

korkunç bir kayıp yaşadı ve kendini suçluyor. İçinde bir enkaz var. Sadece söylüyorum, sana nasıl baktığını gördüm. Ve ne kadar masum olursa olsun, başkalarının önünde öpüştüğü kadın sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Eğer onu cesaretlendirirsen, sonunda sadece incinirsin. O da öyle."

Ashley tam Dillon'la bir ilişki sürdürmek gibi bir niyeti olmadığını söyleyip itiraz edecekti ki bir kargaşa her ikisinin de odanın önüne doğru bakmasına neden oldu. Patricia Dunlop Ashley'e bir bakış fırlattıktan sonra ön kapıdan dışarı çıktı. Onunla birlikte içeri giren adam, o çıkarken belirgin bir şekilde rahatlamış görünüyordu.

Dillon yabancınn etrafında toplanmış olan küçük gruptan ayrıılıp Ashley'e döndü. Ashley'nin önünde durduğunda gözlerinin kenarlarındaki küçük çizgiler içindeki gerginliği ele veriyordu.

"Ashley, şefin ofisine gelmen gerekiyor."

Buz torbasını tekrar yere koydu. "Tamam ama neden? oluyor?" "Evet, dököl dostum," dedi Chris onun yanındaki koltuğundan.

"Bayan Dunlop'la birlikte gelen takım elbiseli adam Özel Ajan Jason Kent. Kendisi FBI'dan ve bir dizi zimmete para geçirme olayını araştırıyor. Sizi tutuklamak için burada."

Dokuzuncu Bölüm

Ashley başını salladı ve odaya baktı. Şef Thornton'ın ofisinde şef, Chris, Dillon ve FBI ajanıyla birlikte oturuyordu. Ama sanki hiç bitmeyecek korkunç bir kâbusun ortasındaymış gibi hissediyordu.

"Anlamıyorum," dedi. "Beni hiç çalışmadığım şirketlerden milyonlarca dolar çalmakla suçluyorsunuz."

Özel Ajan Kent getirdiği evrak çantasını havaya kaldırdı. "Burada sizin yaptığınızı söyleyen kapsamlı raporlar var. Bu şirketler üzerinde yapılan denetimlerin her yerinde adınız geçiyor."

"Ama bu mümkün değil. başka bir Ashley Parrish olabilir mi? Bu o olmalı. Beni başka biriyle karıştırıyorsunuz."

Bir Sosyal Güvenlik numarası söyledi. "Bu, denetçinin, verdiği hizmetler için kendisine çek yazdıklarında her şirkete verdiği numara. Tanıdık geldi mi?"

Ellerini kucağında yumruk yaptı. "Evet, benim ama bu bir şey ifade etmiyor. Birisi kimliğimi çalmış olmalı."

"Ve bir yıldan uzun bir süre boyunca sizin adınızla denetimler mi yaptınız? İnsanlar genellikle kredi kartlarını çalmak ve insanların banka hesaplarına girmek için kimlik çalarlar. Tipik bir kimlik hırsız sahte bir denetim yapamaz ve dürüst olmak gerekirse, bu kulağa gülünç derecede zorlama geliyor."

Dillon sandalyesinde öne doğru eğildi. "Belki, belki de değil. Denetçinin milyonlarca doları zimmetine geçirebildiğini söylemişsiniz. Bu, denetim becerileri olan birinin Bayan Parrish'in kimliğini çalmak için çalışması için büyük bir havuç."

Kent'in keskin bakışları lazer güdümlü bir füze gibi Dillon'a odaklandı. "Birkaç dakika önce öpüştüğünüz Bayan Parrish'ten mi bahsediyoruz? Bu konuda tarafsız olduğunuzu pek sanmıyorum."

Dillon'ın çenesi sertleşti. "Alnına bir öpücük kondurmak öpücük sayılmaz. Ayrıca buraya zimmete para geçirme davasının kurbanlarından biriyle geldiğin için tarafsız olduğunu iddia edebileceğini de sanmıyorum."

Bu kez kızgın bakma sırası FBI ajanına gelmişti. Kaşlarını indirdi ve gözlerini Dillon'a dikti. "Bayan Dunlop bu soruşturma kapsamında sorguladığım pek çok tanıktan biri. Vurulma haberi Knoxville'deki ofisimize ulaştığında ve cinayeti işleyenlerden birinin

Hayatta kalanlar Ashley Parrish olarak listelenmişti. Bayan Dunlop'u aradım. Bayan Parrish'i tutuklayabilmem için bana buraya kadar eşlik edip edemeyeceğini sordum. Ve tabii ki kocasının ölümü için başsağlığı diledim."

"Kocasını tetikçi, değil mi? Sekiz kişiyi öldüren ve Bayan Parrish'i öldürmeye çalışan aynı adamdan mı bahsediyoruz?" Dillon homurdandı.

"Daha da önemlisi, Dedektif. Vurulma olayının arkasında bir neden bulabildiniz mi?" Durdu ve Dillon'ı izledi. "Yüz ifadenizden cevabınızın hayır olduğunu tahmin ediyorum. Dunlop'un mali imparatorluğunu da yok eden beş milyon dolar nasıl bir neden olabilir?

Sebebi? Bay Dunlop kağıt üzerinde bir milyarder olabilirdi, ancak şirketi zor ekonomik dönemlerden geçiyordu ve ciddi şekilde borçlanmıştı. Şirketin hesaplarından kaybolan beş milyon dolar

-Bayan Parrish'in denetiminden sonra şirketin likiditesi tükendi. Maaşları ödeyemediler ve geçen hafta iflas başvurusunda bulunmak zorunda kaldılar. Bay Dunlop'un Gibson ve Gibson'daki cinayetinden birkaç gün önce. Dul eşinin kocasının ölümünden Bayan Parrish'i suçlamasına şaşmamalı."

Oda sessizleşti ve tüm gözler Ashley'e odaklandı.

Ellerini çaresiz bir hareketle havaya kaldırdı. "Ama ben Dunlop Girişimcilik için hiç çalışmadım. Ve Bayan Dunlop'u daha önce hiç görmedim."

Kent takım elbisesinin ceketine uzandı ve cebinden bir resim çıkardı. "Bu sizin resminiz mi, Bayan Parrish?"

İş kıyafeti içinde kameraya gülümserken çekilmiş siyah-beyaz fotoğrafına baktı. "Evet," diye fısıldadı. "Ama ben o fotoğrafı hiç görmedim. daha önce."

"Gerçekten mi?" Şefin masasına bıraktı. "Şirketinizin web sitesinin ana sayfasında yer aldığı için buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Bakışlarını fotoğraftan tekrar ajana çevirdi. "Ne?" "Kendi adınıza bir LLC kurdunuz, doğru mu?"

"Şey, evet. Serbest meslek sahibiyim, bu yüzden kendimi limited şirket olarak mantıklı. Tabii ki ben-"

"Peki bir web siteniz var mı?" Bir URL'yi tıkırdattı.

Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Benim bir web sitem yok. Buna hiç ihtiyacım olmadı. Vakalarımın çoğu diğer müşterilerden gelen yönlendirmeler."

"Elimde son on iki ay içinde denetim yaptığınız altı farklı şirketten imzalı yeminli ifadeler var. Her birinde yüzlerce Siz denetimlerinizi yaptıktan hemen sonra hesaplarından binlerce dolar çalındı. Bana bunun bir tesadüf olduğunu mu söylüyorsun?"

Odaya göz gezdirdi ama artık kimse gözlerinin içine bakmıyordu. Boğazındaki kalın yumruya karşı yutkundu. "Bana inanmak zorundasınız. Bu toplantının başında şirketlerin hiçbirini duymadım. Web sitem yok. O resmi daha önce hiç görmedim. Ben... Bir denetçinin şirket hesaplarına erişimi olduğunu düşünüyorsanız, bir denetçinin ne yaptığına dair en ufak bir fikrinizin olmaması dışında başka ne söyleyebilirim bilmiyorum. Bir şirketi denetlediğimde nadiren bir oturum açma kimliği bile alıyorum. Onlar Bana çıktıları, beyanları, şirketin mali kayıtlarını sağlıyor, ben de bunları inceliyorum. Hepsi bu kadar. bile onlardan zimmetime para geçiremem."

"Katılıyorum, bu yüzden bu dava beni uzun süre şaşırttı. Sonunda teoriyi buldum.

zimmetinize şirketler. Hesaplara erişimi olan bir çalışan, belki de kötü yönetime ya da suiistimale dair kanıt bulduğunuz için şantaj yaptığınız biri. Denetiminizde bunu rapor etmek yerine, çalışana karşı kanıtları kullanarak şirketi size vermesini sağladınız. fonlar."

Şef yumruğunu masasına vurarak, "Çok fazla varsayım duyuyorum," dedi. "Ama henüz Bayan Parrish aleyhinde tek bir kanıt bile görmedim."

"Evrak çantam kanıtlarla dolu, ama bunu için kolaylaştıracam." Hepsi ona odaklanana kadar her birine tek tek baktı. "Gibson ve Gibson'dakinden başka bir silahlı saldırı daha oldu. Bayan Parrish'in de karıştığı bir çatışma, doğru mu?"

Şef, Kent'e dönmeden önce Dillon'a şaşkın bir bakış fırlattı. "Evet, . Ateş birini öldürdük ama henüz kimliğini tespit edemedik. Diğeri hala serbest."

"Belki bu konuda size yardımcı olabilirim." Kent cebinden başka bir resim çıkardı ve masanın üzerine koymadan önce görmeleri için havaya kaldırdı.

Ashley, tanıma duygusu içine çarptığında keskin bir nefes aldı. "Baldy," diye fısıldadı.

"Adı ne?" Dillon sordu.

"Keith Johnson. Bayan Parrish'in denetlediği şirketlerden birinde çalışıyordu. Şirketin hesaplarına doğrudan erişimi vardı. Tahminimce kadın onu kârdan mahrum bıraktı ve o da intikam almaya gitti ya da belki de kadını kendi payını vermeye zorlamak istedi. Mantıklı, çünkü onu öldürmeye çalışmadı. Sadece onu kaçırmaya çalıştı."

Şef Ashley'e baktı, sonra gözlerini kaçırdı.

"Yemin ederim, o adamı Cooper's Bluff'taki o geceden önce hiç görmedim," dedi Ashley, kendisine bakmasını umarak Dillon'ı izlerken.

Ama bakmadı. Onun yerine masanın üzerindeki resme baktı. Kent başka bir resim kaldırdı.

Ashley, Buz Adam'ın soğuk ve ölü gözlerine bakarken elini boğazına götürdü.

"Bu adam Luther Kennedy. İkinci tetikçiniz olduğuna bahse girerim." Dillon'a baktı, o da başıyla onayladı.

"Luther yukarı bir haydut, geçmişinde hiç suçlanmamış biri. Ama nedense Todd Dunlop ona güvenirdi. Onun sağ .

Bay Dunlop'un güvenliğini ve bir dizi diğer görevini üstlendi.

hesaplarına erişimi var. Dunlop Enterprises'in hesaplarından para bir avuç insandan biri. Bay Dunlop'un aracısı olduğunu düşünüyoruz.

şirketi denetleyen kadının evrakları. Ashley Parrish." "Dillon, "Luther'in kiralık olduğu açık," dedi.

Hesaplara erişen ve denetçiyle birlikte çalışan kişinin o olduğuna emin misiniz? Bir avuç insanın parayı dışarıya aktarmış olabileceğinden bahsettiniz."

"Evet, ama sadece bir tanesinin nedeni vardı. Bu bir avuç insan arasında Dunlop'un karısı, kızı ve iki oğlu da vardır ve hepsi de Todd Dunlop'un parasını çalmaya çalışmak için hiçbir nedeni olmayan zengin ve şımartılmış bir yaşam sürmektedir. Ama Luther, Dunlop ona çok güvenmesine rağmen, sadece bir

ılımlı bir maaş. Mali sorunları ve kötü kredisi vardı ve sonlara doğru, Todd Dunlop öfkelenmeden önce, tanıklar Luther ve Todd'un çok tartıştığını söyledi. Hatta bir tanık Luther'in Todd'dan borç istediğini ve reddedildiğini söyledi. On yıl boyunca onun ayak yaptıktan sonra, bu canını yakmış olmalı. Kabul edelim. Erişimi ve nedeni olan tek kişi Luther Kennedy."

Özel Ajan Kent, Buz Adam'ın resmini şefin masasında giderek büyüyen resim üzerine bıraktı. "Bakın, Destiny küçük bir kasaba.

birkaç bin sakini var. Anladığım kadarıyla Knoxville'de olduğu gibi karmaşık vakalarla pek sık karşılaşmıyorsunuz. Ve benim yaptığım gibi noktaları birleştirmemeniz de gayet anlaşılır. Sizin burada, taşrada kaynaklarınız ya da deneyiminiz yok ama benim var. Ve ben zaten ayak işlerini yaptım. Buraya seni ikna etmeye gelmedim. Bayan Parrish'i gözaltına almak için buradayım."

Bu kez tüm gözler Ajan Kent'e odaklanmıştı ve bakışları dostça değildi.

Boğazını temizledi, yüzü hafifçe kızardı. "Öyle demek istemedim. Yeteneklerini eleştirmeye çalışmıyordum."

Şef sandalyesinde doğruldu ve gülümsedi. "Tabii ki hayır. Bunu hiç düşünmeyin. Bu ofisin federallerle her zaman örnek bir ilişkisi olmuştur ve eminim ki uzun süredir devam eden işbirliği geleneğimizi tehlikeye atacak bir şeyi kasten yapmazsınız. Her şeye baştan başlamaya ne dersin? Geldiğinde kimse sana kahve ikram etmedi, değil mi? Hoşuna gitti mi? Siyah mı?"

Kent sandalyesine yaslandı, rahatlamış görünüyordu. "Aslında biraz krema ve şeker harika olur. Teşekkür ederim, Şef Thornton. Bu konudaki anlayışınız için minnettarım."

"Elbette, . Sizi atlatmaya ya da görmezden gelmeye çalışacak . Chris, git Ajan Kent'e kahve getir. Çabuk olsun."

Chris ofisten çıkma hevesiyle neredeyse sandalyesini deviriyordu. Aceleyle dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Ajan Kent, neden o çantayı masamın üzerine koymuyorsunuz? Gibson ve Gibson'ın vurulması ve Cooper's Bluff fiyaskosunu kutumdan temizlememe yardımcı olacak bir bilginiz varsa, ben buna varım. Elinde ne varsa göster."

Kent Ashley'e baktı. "Şüphelinin tüm bu bilgilere sahip olmaması gerektiğini düşünüyorum."

"Doğru, ne düşünüyordum ki? Biz bilirsin. Büyük şehirde işlerin nasıl yürüdüğüne alışık değiliz."

Ashley sesinde bir gerginlik sezdi ve Kent'in de bunu anlayıp anlamadığını merak etti.

"Dedektif Gray," dedi şef, "Bayan Parrish'i buradan çıkarın lütfen. Ve eğer tatile çıkmadan önce sizi göremezsem, annenize selamlarımı iletin."

Dillon ayağa fırladı ve Ashley'nin kolundan tutarak onu da ayağa kaldırdı. "Yapacağım, Şef. Tanıştığımıza memnun oldum, Özel Ajan Kent."

"Ben de memnun oldum."

Ashley'nin ağzı açık kaldı. Bunun inanamıyordu. Dillon'a baktı ama onu kapıya doğru çekerken taş suratlı ve sessizdi.

Kapı açıldı ve Chris elinde bir fincan kahveyle orada durdu. Ashley'e bakmadan aceleyle içeri girmeden önce Dillon'a hafifçe başını salladı.

Dillon kapıyı arkalarından çekip kapattı ve kulağının yanına eğildi. "Acele et, muhtemelen sadece birkaç dakikamız var."

"Ne? Ne demek istiyorsun?" Onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışırken tökezledi. Ayakları çok daha iyi olmasına rağmen hâlâ ağrıyordu.

Hemen yavaşladı ve kızın kolunu bıraktı. Onu kapıya doğru çekerken parmakları onunkilere dolandı.

Ashley şaşkınlıkla etrafına bakındı. Ekip odasındaki herkesin sırtı ona dönüktü, sanki bilerek ona bakmaktan kaçınıyorlardı. Yanakları kızardı ve midesi sert, soğuk bir düğüm haline geldi.

"Ben şefin ofisindeyken ne oldu? Chris herkese hırsız olduğumu mu söyledi? Şimdi hepsi benden nefret ediyor."

Dillon kapıda durdu ve memur arkadaşlarına baktı. Şefin ofisindeki kâbus başladığından beri ilk kez gülümsedi. "Hayır, senden nefret etmiyorlar. Size dayanışmalarını gösteriyorlar. Görmezden geliyorlar."

Kaşlarını çattı. "Kör bir göz mü?"

Sırtışı genişledi. "Evet. Ve şimdi daha önce planlamadığım tatilime başlamam gerekiyor."

"Anlamıyorum. Sen neden bahsediyorsun?"

"Özel Ajan Kent'iüzereyiz."

Onuncu Bölüm

Ashley, Dillon'ın yatağında otururken, o da kütüphanesinden aldığı klasörleri kendisinininkine çok benzeyen bir spor çantasına tıktırdı, ama onunki kamuflaj yeşiliydi.

"Şef Thornton'ın bunu onayladığından kesinlikle emin misin?" Ashley sordu. "İşini kaybetmeni falan istemem."

Kadının önünde durakladı. "Şefin federallerle işbirliği yapma konusunda uzun bir geleneği olduğunu söylediğini hatırlıyor musun? İnan bana, federallerle *hiç* işbirliği yapmadı. O eski kafalı, onların müdahalesine içerliyor. şimdiye kadar onlarla hiç sorun yaşamadım." Döndü ve şifonyerinin bir başka çekmecesini açtı.

"Yani bir tür şifre mi konuşuyordu? Birini görmezden gelmekten, kaçmasına izin vermekten ve senin tatile bahsederken, sana benimle birlikte kaçmanı ve beni saklamanı mı söylüyordu?"

"Hemen hemen."

"Ama bu yasadışı değil mi?"

"Yasanın ruhunu ihlal ediyor ama lafzını değil. Ajan Kent seni hiç tutuklamadı. Size ya da bir başkasına mahkeme celbi ya da arama emri. Yani teknik olarak tek yaptığımız bir konuşma yapmaktı. Şimdi tatildeyim ve seni de yanımda götürdüm. Luther Kennedy'yi yakalayana kadar hayatı tehlikede olan bir soruşturmanın tanığıydın.

Böylece şef daha sonra senin sadece koruyucu gözaltında olduğunu iddia edebilir." "Bana riskli geliyor. Bir denetimde bunu deli gibi kırmızı bayrakla işaretlerdim."

Güldü. "Evet, muhtemelen ben de öyle yapardım."

İnce bir battaniyeyi spor çantasının içine soktu ve fermuarını kapattı.

"Dillon? Neden bana yardım ediyorsun? O adamın benim hakkımda söylediği onca şey. Eğer benim başıma gelmeseydi, bunları başkası için söyleseydi, ona inanırdım. Neden bana yardım ediyorsun ve şef neden bana yardım ediyor?"

Onun yanındaki yatağa uzandı ve şiltenin zıplamasına neden oldu. "Dürüst olmak gerekirse, şef muhtemelen daha çok Kent'in Biz taşralıları her şeyden çok sever. Şehirliilerin buraya gelip yavaş konuştuğumuz için aptalmışız gibi davranmasından hoşlanmıyor.

ve şehirde sadece bir kırmızı ışık var. Soruşturmasını koruyor. şeyden daha fazla. Chris ve diğerlerini neler olup bittiğini tam olarak anlamaya zorlayacak, FBI'ı ortaya çıkarmayı ve yerel polisleri kanıtlamayı umacak.

hödükler federalleri soruşturabilir."

"Sanırım bu bana körü körüne inanmaktan biraz daha mantıklı, çünkü daha yeni tanıştık. Peki ya sen? Destiny polislerinin federal polisler kadar iyi müfettişler olduğunu kanıtlamak için mi bana yardım ? Ben olsam dürüstlüğünüzü takdir ediyorum."

"Dürüstlüğüm mü?" Bakışları onunkilerden uzaklaştı ve ön pencereye doğru baktı, ama Ashley onun dışarıda bir şey gördüğünü sanmıyordu. Bakışları daha çok içe dönüktü, sanki bir şey hatırlıyormuş gibiydi. Ya da birini.

"Dürüst olmak gerekirse, neler olduğunu, neyin ortasında olduğunu bilmiyorum," dedi sonunda, sesi alçak ve durgundu. "İçgüdülerim sana güvenmemi, masum olduğunu söylüyor. Ama kanıtlar aksini söylüyor. Şu anda emin olduğum tek şey korunmaya ihtiyacın olduğu. Seni bir katile teslim etmeyeceğim.

Güvende olacağınızdan emin olana kadar kimseyle görüşmeyeceksiniz. Buradan çıkacağız ve her şey çözülene kadar ortalıkta görünmeyeceğiz. Luther gözaltına alınıp soruşturma sona erdiğinde, eğer kanıtlar suçlu olduğunu gösterirse, seni kendim bir hücreye koyacağım." Bakışları tekrar onunkilere kaydı. "Bu nasıl dürüstlük?"

Boğazındaki yumruya karşı yutkundu. "Sanırım bunu ben istedim, değil mi?"

Elini kızın çenesinin altına koydu ve başını yukarı kaldırdı.

"Eğer masumsanız, korkacak bir şeyiniz yok, ne benden ne de kanundan. Tamam mı?"

Onun elini . "Tamam."

Kaşlarını çattı ve başka bir şey ekleyecekmiş gibi baktı, ancak bir telsiz sesi odayı doldurdu.

"John Wayne ve Daisy Duke, bu Billy the Kid. İçeri gelin. Tamam."

Gözlerini devirdi ve şifonyerinin üstünden anteni olan küçük siyah bir telefon görünümlü cihazı aldı. Ashley'e telsizi hatırlattı- Kardeşleriyle birlikte çocukken oynadıkları telsizler... Ama Dillon'ın elindeki cihaz çok daha sofistike görünüyordu.

"Ben John Wayne," dedi Dillon. "Tamam."

"Rosco P. Coltrane inanamayacağınız kadar sinirli. Ve görüldüğünden daha zeki. Patron Hogg Dodge'dan çıkmanızı tavsiye ediyor."

"On dört, *Billy Bob*."

"Ah, olumsuz. Bu Billy the Kid. Burada Billy Bob yok. Tahminen kaçmak için en fazla on beş dakikanız var."

Dillon küfretti. "Anladım. Teşekkürler. Tamam."

Telsizi spor çantasının yan fermuarlı gözüne soktu. "Chris miydi o?"

Ashley sordu.

"Evet."

"Ve sen bunu anladın mı?"

"Evet. Özel Ajan Kent'in seni sakladığımı anladığını ve buna çok kızdığını söyledi. Şu anda yolda. On beş dakika içinde burada olur. Şef Thornton, Kent gelmeden buradan gitmemizi söyledi." antayı omzunun üzerinden attı ve yatağın ayakucundan onun çantasını aldı.

"Yani ben Daisy Duke müyüm?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sadece sen istersen." Kadın sırtttı. "Kesinlikle."

* * *

"ATLAR MI? Kaçışımızı atlarla mı yapacağız?" Dillon ve çiftlik müdürü Griffin, Dillon'ın aygırını ve kısırağını eyerlerken, o ödün aldığı bir çift bot giyiyordu. Görünüşe göre Dillon'la birlikte o lanet şeylere gerçekten binecekleri beklentisi içindeydi.

Dillon dizini kısırağın yan tarafına bastırarak onu nefes almaya zorladı, böylece eyeri daha sıkı bağlayabilecekti. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Şey, evet. Arabanızı kulübenin arkasına çektiğinizde, arazinizin arka tarafında kimsenin bilmediği özel bir yola gideceğimizi düşündüm."

"Hayır, burada gizli bir yol yok. Ve Blount County'deki herkes parlak kırmızı cipimi biliyor. Oraya vardığında polis karakolunun önüne park edilmiş olduğu için Kent'in görmesi riskini göze alamayız. Çok bariz."

"Ata binmek değil mi?"

"Gittiğimiz yerde değil." Gözlerini ona dikti. "Daha önce ata bindin, değil mi?"

"Tabii. On beş yaşındayken."

"Bisiklete binmek gibi bir şey hanımefendi," diye seslendi Griffin. "Nasıl olduğunu hatırlayacaksınız."

Dillon sanki Griffin bilgece bir öğüt vermiş gibi başını salladı. "Ayrıca, Gracie eski bir iz kısırağıdır. Önünde takip edebileceği bir at olduğu sürece size sorun çıkarmayacaktır."

Ashley'nin spor çantasını selenin arkasına sabitlemeyi bitirdi ve arkasını döndü. " ihtiyacın var mı?" Eğildi ve ellerini kavuşturdu. "Yoksa ayakların çok mu ağrıyor? Seni kaldırabilirim."

Ashley sertleşti. "Kendi başıma binebilirim, teşekkür ederim." Çizmesini üzengeye geçirdi, eyerin boynuzunu kavradı ve kendini yukarı kaldırdı. Sağ bacağını kısırağın sırtına doğru salladı ve hızlı, yumuşak bir hareketle yavaşça eyere yerleşti.

Dillon'ın kaşları kalktı. "On beş yaşından beri ata binmediğini söylediğini ."

"Söylemedim. Ama yürümeye başladığımdan beri eyer üzerinde olduğumu ve annemin şöminesinde o kadar çok binicilik kupası olduğunu söylemeyi ihmal etmiş olabilirim ki, eve girdiğinizde sahte altın boya sizi neredeyse kör ediyor."

Adamın gülmesini ya da kendisini zil takip oynamakla suçlamasını bekliyordu. Ama onun yerine ifadesi ciddileşti.

"Annenin şöminesi, ha? Bir düşünsene." Griffin'in eyerlemeyi bitirdiği, Dillon'ın ona Boomerang adını verdiğini söylediği doru renkli aygıra doğru yürüdü. Ashley'e kendini bir amatör gibi hissettirerek ata zarif ve ustaca bindi.

"Güzel form," diye isteksizce iltifat etti. Adam başıyla onayladı.

Çift yönlü telsiz yine çatırdadı. "Billy the Kid, John Wayne'i arıyor. Tamam."

Griffin'in yaşlı, buruşuk yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü. "Bu Chris mi?"

"Onunla dalga geçiyorum," diye mırıldandı Dillon. Telsizi kaldırdı. "Devam et, Billy. Tamam."

"Annie Oakley, Rosco P. Coltrane'in size geldiğini gördü, iki dakika uzaklıkta."

Dillon'ın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Annie Oakley tanıdığım biri mi?"

"Onu her gün görüyorsunuz, Bay Wayne."

". Annie'ye uyarı için teşekkür ettiğimi söyle. Tamam." Dillon telsizi önündeki eyerin boynuzuna astığı bir tutucuya soktu.

"Annie kim?" Ashley sordu.

"Sanırım Memur Donna Waters. Her gün gördüğüm tek kadın o. Griffin?"

"Evet, biliyorum patron. İkinizi de hiç görmedim."

"Biri etrafa bakarsa cipimi açıklamam zor olur. Sadece gerçeği söyle, nereye gittiğimizi bilmediğini. Çünkü bilmiyorsun."

Griffin başıyla onayladı ve ahırın arka tarafındaki, evden uzağa bakan sürgülü kapılara doğru koştu. Uzun, ağır kapılardan birini kaydırarak açtı ve ortaya nefes kesici bir dağ manzarası çıktı. Ama ahır o dağlardan ayıran Dağlar koyu yeşil, açık bir . ", " diye ısrar

etti Dillon. "Gidelim."

Ashley bineğini Dillon'ınkinin yanına itti. "Ama yok. O tarafa gidersek Ajan Kent bizi görecektir."

"İşte bu yüzden o tarafa gitmiyoruz." Sağ taraftaki kapıyı işaret etti. Dönüm dönüm uzun mısır sapları öğleden sonra esintisinde dalgalanıyordu. Ağzı bir sırtışla yukarı kıvrıldı. "Bakalım o binicilik ödülleri dürüstçe kazandın mı kazanmadın mı? Ayak uydurmaya çalış."

Topuklarını Boomerang'ın yanına ve aygır dörtmala havalandı. Ashley göz kırpmaktan fazlasını yapamadan mısır tarlasında kayboldu.

" et. etmek mi? Sana yetiştirmeyi göstereceğim." Bineğine tekme attı ve peşinden gitti.

* * *

LUTHER, Harmony Haven'ın yukarısındaki dağların kayalık çıkıntısındaki pozisyonunu ayarladı ve dürbününü FBI ajanına doğru çevirdi

Aşağıda. Özel Ajan Jason Kent, Luther'ın yanında bir çapak olmuştu.

ay oldu. Ajanın değişiklik olsun diye bu kadar zorlandığını görmek güzeldi.

Kent, Dedektif Gray ve Ashley Parrish'in birkaç dakika önce bulundukları evin arkasındaki ahırın önünde başka bir adamla konuşurken ellerini havaya kaldırdı, belli ki kızgın ve sinirliydi. Döndü ve evin yan tarafına park ettiği arabasına doğru yürüdü. Gaza bastığında tekerleklerinden bir toz bulutu yükseldi ve arabasını geri geri sürmeye başladı.

gelmişti. FBI ajanı etrafına daha dikkatli bakamayacak kadar aptaldı. Eğer baksaydı, Gray'in kırmızı cipinin yoldan görünmeyen müştemilat binalarından birinin arkasına park edilmiş olduğunu fark ederdi. Kent, Gray ve Parrish'in at sırtında kaçmış olabileceklerini düşünmemişti bile.

Ama Luther "in böyle bir sıkıntısı yoktu.

Onları ahırın arkasından çıkıp mısır tarlasına doğru koşarken görmüştü. Ve bulunduğu noktadan aynı tarlanın dört köşesini görebiliyordu. Şimdi tek yapması gereken beklemektir.

Birkaç dakika sonra kuzeydoğu köşesinde iki at ve binicisi dalgalanan kurumuş sapların arasından çıkarak hızla çam ağaçlarına doğru ilerlemeye başladılar. Luther elindeki tüfeği okşadı. Buradan atış yapmak zordu; mesafe, rüzgâr, sıcaklık, her an ürkebilecek ya da yana kayabilecek atların öngörülemezliği gibi pek çok değişken vardı. Iskalarsa, avına onları takip ettiğini belli edecekti. Gray'i öldürmek onu zerre kadar rahatsız etmeyecek olsa da, Gray Parrish'e atış kadar yakın at sürüyordu. riske değmeyeceğine karar verdi. Parrish'e canlı ihtiyacı vardı.

En azından bir süreliğine.

Ağrıyan omzunu ovuşturdu. Yaşlı Doktor Brookes'un En iyi işini kafasına silah dayayarak yapmıştı. Ama en azından kolunu tekrar kullanabiliyordu ve doktor ağrısını dindirmek için ona ağrı kesici vermişti. Kurşun sadece sıyırmıştı, bu yüzden tek ihtiyacı olan dikiş ve dezenfektan olmuştu. Yine de canı çok yanmıştı. Parrish bunun bedelini ödeyecekti.

Arkadaşının

plan bittiğinde, Parrish tamamen onun olacaktı. Kendi etinden payını alacaktı.

Ve *sonra* onu öldürecekti.

On Birinci Bölüm

Dillon kulübenin kapısını kilitledi ve spor çantalarını kanepenin ucundaki ahşap zemine bıraktı; sehpa dışında küçük alandaki tek mobilya buydu.

Ashley yavaş bir daire çizerek döndü, hevesizliği ağzının gerilmesinden ve omuzlarının çökmesinden belliydi. "Burası senin kamaran mı?"

"Hayır. Bir arkadaşşıma ait. Nadiren kullanıyor ve av sezonunda kullanmak istersem diye yedek anahtarın nerede olduğunu söyledi."

"Bu gece burada mı kalacağız?"

"Bu Rosco P. Coltrane'e ve burada olduğumuzu anlayıp anlamayacağına bağlı." Radyoyu küçük mutfak oturma odasından ayıran barın üzerine koydu.

kulübenin ana odası. "Eğer kalırsak kanepede katlanıp oldukça rahat bir yatağa dönüşüyor. Şuradaki kapının arkasında da duşlu bir banyo var. Ama hepsi bu kadar."

Kanepeye oturdu. "Şimdi ne yapacağız?"

"Atların eyerlerini çözeceğim ve otlayabilmeleri için onları iplere bağlayacağım. Ondan sonra kafa kafaya verip davayı tartışabiliriz diye düşünüyorum. Chris'i arayacağım ve Kent'in sana karşı ne düşündüğü konusunda bana daha fazla ayrıntı verip veremeyeceğini soracağım. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Sanırım. Atlarla ilgili yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Ben hallederim. Sadece birkaç dakikamı alır. Kapıyı arkamdan kilitle."

* * *

ASHLEY ayaklarını kaldırdı ve kanepeye bağdaş kurarak oturdu, Dillon'ın önlerindeki sehpa yaydığı kâğıt ve klasör yığınının bakıyordu. Dillon onun yanında oturmuş, listeler yapıyor, sorularla onu sıkıştırıyordu.

Onun bacaklarına baktı. "İyi misin? Ayakların acıyor mu? Onlara daha fazla merhem ve taze bandaj koyabilirim."

". Sadece pozisyon değiştiriyorum."

Başını eğdi ve yeni bitirdiği iki sütunlu listelerden birini inceledi. "Bana anlattıklarına bakılırsa, senin de

Kentin bahsettiği bu üç denetimin yapıldığı sırada tamamen farklı eyaletlerdeydiler. Chris'e otel kayıtlarını kontrol etmesini söyleyeceğim. tarihler."

"Bu iyi bir şey, değil mi? Bu bana bir mazeret sağlamaz mı?"

Kalemine vurdu. "Olabilir. Fiziksel olarak şirketine gitmeden birini uzak mesafeden denetleyebilir misiniz?"

"Evet, teoride. Hoş karşılanmaz, tavsiye edilmez. Ve ben kesinlikle hiç yapmadım."

"Ama yapılabilir."

Omuzları çöktü. "Evet. Olabilir."

"O halde bu dolandırıcılığa karışmadığınıza dair elimizde hâlâ bir kanıt yok." Chris'le daha önce telefonda yaptığı konuşma sırasında yazdığı şirketlerin listesini eline aldı. "Sizin gibi davranan kişinin zimmetine para geçirmediği pek çok şirkette denetim yapmış olması ilginç."

"Bu neden ilginç? Bu sadece denetimlerin sonuç vermediğini gösteriyor. Sahte Ashley Parrish'in birilerine şantaj yapmak için kullanabileceği tutarsızlıklar, değil mi? Tabii Özel Ajan Kent'in olanlar hakkında söylediklerine inanırsak."

"Doğru." Klasörlerden birini karıştırdı ve kaşlarını çattı. Bir diğerini kendisine doğru çekti ve her birinden birkaç sayfayı karşılaştırdı.

Ashley öne doğru eğildi. "Başka bir şey mi buldun?" "Daha çok yeni sorulara yol açacak bir şey."

Koltuk minderlerine yaslandı. "Harika. Daha fazla soru. Devam edin. Sor."

Yüzünü ona döndü ve bir kolunu kanepenin arkasına dayadı. "Sanırım bu konuda yanlış yapıyoruz. Kimin suçlu olduğunu bulmaya çalışmak yerine senin masum olduğunu kanıtlamaya odaklanıyoruz. Masum olduğunu varsayalım ve oradan devam edelim."

"Tanrım. Teşekkürler."

Gülümsedi. "Eğer bu bir plansa, ki öyle olduğunu varsayıyoruz, ve birisi Kimliğinizi çalıp kendilerini gerçek bir denetçi olarak tanıtıyorlar. Ortaya çıkan tek kırmızı bayrak, denetimler tamamlandıktan sonra paranın kaybolması. Ne tür bir insan, kimsenin şikayet etmediği bir denetimin sahtesini yapabilir?"

Ashley bariz sonuç dank edince gözlerini kırıştırdı. "Gerçek bir denetçi, bir mali müşavir olmalı ya da en azından böyle bir eğitim almış olmalı."

"Katılıyorum." Masadan bir defter ve kalem aldı ve yeni bir listeye başladı. İlk maddede "Denetçi veya denetçi olarak eğitilmiş" yazıyordu.

"Kötü adamımız ayrıca Sosyal Güvenlik numaranızı ve adınıza inandırıcı görünen bir web sitesi hazırlayacak kadar kişisel bilginizi de biliyor. Bana Kent'in o web sitesinden geldiğini söylediği resimden bahset. Daha önce hiç görmediğinize emin misiniz?"

"Oldukça eminim. Yani, artık ailemin yakınında yaşamıyorum. Çok sık fotoğraf çektiğim de söylenemez."

"Ailen nerede?" "Sweetwater."

"Tennessee, Chattanooga'nın hemen dışında mı?" "İşte orası."

"Ailenin beklenmedik bir anda gelmesini engelleyecek kadar uzak, ama gerektiğinde eve gidemeyeceğin kadar da değil?"

"Beni anlamak bu kadar kolay mı?"

"Hayır." Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Bana çok benziyorsun. Ben de aynı şeyi yaptım. Liseden mezun olduğum gün evden ayrıldım ve Ailemle arama biraz mesafe koymak için üniversiteye gittim. Asla geri dönmeyi düşünmedim."

"Ama sen yaptın. Veteriner olacaktın, değil mi? Ne oldu?"

Gülümsemesi soldu. "Hayat oldu. Davaya geri dönelim. Bence kimliğinizi çalan kişinin sizi çok iyi tanıdığını varsaymak mantıklı - siz hiçbir şey düşünmeden fotoğrafınızı çekebilecek kadar iyi, kişisel belgelerinize erişebilecek ve böylece Sosyal Güvenlik numaranızı ve diğer kişisel bilgilerinizi bulabilecek biri, denetçi olarak eğitilmiş biri." Listesine bir madde daha ekledi.

"Ayrıca kendi başına bir denetçi olarak çok başarılı olmadığından şüpheleniyorum, aksi takdirde müşteri kazanmak için itibarınızı ve kimliğinizi kullanmaya çalışmazlardı. Daha önce de tartıştığımız gibi, bu kişinin gerçekleştirdiği denetimlerin çoğu FBI'da herhangi bir kırmızı bayrak uyandırmadı ve zimmete para geçirmenin habercisi değildi. Bu bana bir denetçi olarak hayatını kazanmaya çalışan ancak kendi itibarıyla müşteri bulmayı başaramayan biri gibi geliyor. Yani kapıdan içeri adım atmak için sizin itibarınızı kullandılar. Zimmete para geçirme daha sonra ortaya çıktı." Listesine bir giriş daha yaptı.

"Bu kişi sizin kimliğinizi kullanarak denetimleri uzaktan gerçekleştirmiş. Bu da bana sahte web sitesi olayını aşmanın bir yolu gibi geliyor."

Ashley kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Sizin adınızı ve resminizi kullanırlarsa, daha sonra sizi sulayamazlar ya da işler kötü giderse sizi sulayamazlar. Kendilerini gizlemek için sizin resminizi kullandılar. Ama bunu yaparak, kendilerini senin resmini kullanmak zorunda bıraktılar.

uzak mesafeden denetliyor, bu yüzden müşterilerinin hiçbiri onları görmedi."

"Peki ya Bayan Dunlop? Gya denetçiyi görmüş ve beni göstererek denetimde çalışan kişinin ben olduğumu söylemiş."

Başını iki yana salladı. "Bu ifadeye katıldığımdan emin değilim. Bayan Dunlop'un tek söylediği, kocasını öldüren kadının siz olduğunuzdu. Sizi şahsen grdğni hiç söylemedi. Belki Kent bu konuda aceleci davrandı ve kocasının ölümünden sizi sorumlu tutan kederli bir dula çok fazla itibar etti. Bir tanığın, teşhis ettiği kişinin gerçekten suçlu olduğuna inandiğında gerçeği çarpıtması ilk kez olmuyor."

"Bu biraz korkutucu bir düşünce."

"Polislerin yalnızca görgü tanıklarının ifadelerine gvenmemesinin birçok nedeninden biri de budur. Yalan söylemek için bir nedeni olmasa bile, bir tanık, ifadesi tamamen yanlış olsa bile, genellikle ifadesine gerçekten inanır. Görgü tanıklarının ifadeleri herkesin bildiği gibi yanlıştır. İnsan doğası gereği, özellikle de o kişinin başka resimlerini gördükten sonra, bir yüzü daha sonra kesin bir kimlik tespiti yapacak kadar iyi hatırlayamaz."

Hazırladığı listeyi ona uzattı. "Hayatınızda ya da geçmişte tanıştığınız, hatta belki de arkadaşınız olduğunu düşündüğünüz, tüm bu kriterlere uyan biri var mı? Müşterinin ne olduğunu bilen biri

Aynı müşterilere yaklaşmamaları için aldığınız hesaplar?

Herhangi bir zamanda nerede olacağınızı bilen biri? Gvenebileceğiniz biri?"

Ashley'in midesinin çukuruna hastalıklı bir his yerleşti. "Aman Tanrım."

Dillon gözlerini kısmıştı. "Elinde bir şüpheli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başını salladı ve defteri adama geri uzattı. "Beni bu kadar iyi tanıyan aklıma gelen tek bir kişi var. Ben muhasebe okumaya başladıktan sonra o da üniversitede muhasebe okudu. Ona ne kadar yardım etmeye çalışsam da sonuna kadar mücadele etti, zar zor geçti. Ve daha sonra, benim

şirket kalktı, o hala ilk müşterisini almak için mücadele ediyordu." Elini boğazına bastırdı. "Bir buçuk yıl önce yeni bir başlangıca ihtiyacı olduğunu söyleyerek taşındı. Ve birdenbire beni arayıp İşler yoluna giriyor. Artık müşteriler ediniyor ve nihayet denetçi olarak iyi bir yaşam sürüyor. Şaşırdım ama onun adına mutlu oldum. Ve eskiden asla karşılayamayacağı seyahatlere ve gemi yolculuklarına çıkmaya başladı. geçmiş."

Dillon onun eline uzandı. "Ashley, kim o?"

Sertçe yutkundu ve gözlerini sıkarak kapattı. "Anaokulundan beri en iyi arkadaşım, kaçırıldığım gece seni arayan kadın. Lauren Wilkes."

* * *

En yakın arkadaşının Ashley'e karşı böylesine korkunç bir sahtekârlık teorisi, uyumasını neredeyse imkânsız hale getirmeye yetiyordu. Ama şaşırtıcı bir şekilde, onu uyanık tutan Lauren'ın olası ihanetine dair düşünceler değildi.

Dillon'la aynı yatağı paylaşıyor olmasıydı.

Onunla yatmak garip olmalıydı çünkü birbirlerini sadece birkaç gündür tanıyorlardı. Ve garipti, ama tamamen farklı bir nedenden dolayı. Garipti çünkü yanlış hissettirmesi gerekirdi ama tamamen... *doğru hissettiriyordu*. Ve eğer Ashley onun kendisine olan ilgisini hoş karşılayacağından emin olsaydı, şu anda onun kollarında olurdu.

Umutsuzca onu istiyordu. Ona uzanmak ve onu kaydırmak istedi. Parmaklarını onun teninde gezdirmek, dokunuşunun altında kaslarının gevşediğini hissetmek istiyordu. yüzünün büyüleyici açılarını keşfetmek, vücudunu keşfederken kirli sakalının tenini hafifçe aşındırdığını hissetmek istiyordu. Ve şu anda her şeyden çok, onu içinde hissetmek, onu sevmek ve en azından bir süreliğine tüm sıkıntılarını unutturmak istiyordu.

Teni ısındı ve ona uzanmamak için parmaklarını birbirine kenetlemekten acı duydu. Onun nesi vardı? Bir erkeğin dokunuşunu hiç bu kadar arzulamamıştı. Dillon'da onu bu kadar... kontrolden çıkmış hissettiren şey neydi? Belki de ihtiyacı olan şey soğuk bir duştu. Her şey bu işkenceden daha iyi olurdu.

Yorganı ters çevirdi ve ayağa kalkmaya başladı.

Dillon'ın güçlü kolu hemen beline dolanarak onu hapsetti ve tekrar aşağı itti. Adam onun üzerinde yükselip üzerine eğilirken yatak alçaldı. İnce perdelerin arasından süzülen ay ışığı, belden yukarısı çıplak olan görkemli vücudunu fazlasıyla ortaya çıkarmış ve ona uzanmamak için tırnaklarını avuçlarına geçirmesine neden olmuştu.

" oldu? Dışarıda bir şey mi duydun?" Onu rahatsız eden şeyi dinlemek istercesine yüzünü pencereye doğru çevirdi.

"Hayır," diye fısıldadı. "Hiçbir şey duymadım. Ben... uyuyamadım." Sanki kendi isteğiymiş gibi, elleri yukarı uzandı ve adamın çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezindi.

Nefesini içine çekti ama geri çekilmedi.

Kendisine bir hazine, merakını giderecek büyümlü bir an bahşedilmiş gibi hissederek keşfine devam etti. Aç parmaklarını boynunun yanından aşağıya, göğsünün sert hatlarına, daha da aşağıya, dokunuşunun altında zıplayan karın kaslarının gerginliğine doğru kaydıldı. Tereddüt etti, bakışları kilitlendi, bekledi, ellerini daha aşağıya doğru hareket ettirirse ne yapacağını merak etti.

"Şimdi durma," diye fısıldadı, sesi her zamankinden daha düzensiz, daha derindi. Bu üç kelime, bastırılmış bir hayal kırıklığı ve duygu selinin kilidini açan anahtardı. Ashley yine tereddüt etmedi. Ellerini kaydıldı Yatarken giydiği kot pantolonun bel bandına kadar indi, sonra bu engeli aşamayınca hayal kırıklığı içinde inledi. En üstteki düğmeyi kopardı ama elleri o kadar titriyordu ki bir türlü çözemedi.

Dillon güldü ve arkasına yaslandı, düğme ve fermuarı hızla hallederken kalçaları onunkileri yakaladı. Yana doğru yuvarlandı ve pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarmak için kalçalarını kaldırdı. Ashley onu takip etti, hevesli parmakları ödülleri arıyordu.

Kadın ellerini ona doladığında keskin bir nefes çekti. "Ashley, bekle, o kadar hızlı değil. Bir sürü şeyimiz var-" Kadının ağzı kapandığında yataktan kalktı.

Elleri saçlarına dolandı ve ürperdi

onun altında.

Adamın ne kadar mükemmel olduğuna, ne kadar ateşli ve sert olduğuna inanamıyordu. Uyanık yatarken tıpkı onun kendisini düşündüğü gibi onu düşünüyor olmalıydı.

Ona doyamıyor gibi görünüyordu - kokusuna, sıcaklığına, lezzetli tuzlu tadı. Adam tekrar ürperdi ve kadın onun yaklaştığını hissedebiliyordu.

Birdenbire eğildi ve kollarını onunkilerin altına sardı ve onu üzerinden çekti. Kadın hayal kırıklığı içinde küfretti ve tekrar ona uzandı.

Acı dolu bir kahkaha attı ve elini çekti, sonra yuvarlanıp altına hapsetti. Kadının bileklerini siper gibi kavradı ve başının üzerine doğru çekti.

"Eğer durmazsan," dedi sesi kısık bir şekilde, "kendimi azgın bir ergen gibi rezil edeceğim. Yavaş. Yavaşla."

"Ama ben istiyorum-"

"Ben de öyle. Ama son olsun istiyorum. Bunun senin için de iyi olmasını istiyorum."

Uzanıp tişörtünü başının üzerinden çıkardı, ardından kot pantolonunu ve külotunu da çıplak kalana kadar ustalıkla çıkardı. Sonra onu vücuduyla sardı ve ağzı açık bir şekilde dudaklarını dudaklarıyla yakaladı, doyumsuz öpücüğü ayak parmaklarına kadar hissetti.

Dilinin her dokunuşu, karnına doğru bir sıcaklık dalgası gönderdi. Onun için o kadar hazırdı ki, onu hemen almazsa ölebileceğini düşündü. Tam bunu yapmasını talep etmek üzereydi ki, adam aşağı kaydı. Göğüs uçlarını ağızına almadan önce tek uyarısı göğüslerine değen kirli sakallarıydı.

Kadın haykırdı ve adamın altında debelendi ama adam kadının duyularına saldırırken acımasızdı. Her iki göğsünü de, kadın zevk-acıdan sızlayana kadar dikkatle okşadı. Ve sonra sıcak nefesi boynuna değene kadar eğildi.

"Benim sıram," diye nefes aldı.

Onun karanlık vaadiyle ürperdi ve sonra adam vücudundan aşağı kaydı ve ağzını onun tam merkezine sabitledi. Anında doruğa ulaştı, vücudundaki her sinir ucunda alevlenen bir zevk patlaması, omurgasını yataktan aşağı eğdi. Durması için yalvarana kadar ağzı ve diliyle onu keşfetmeye ve ona tapmaya devam etti.

önce onu bir, iki kez öptü. Eğilip bir şeye uzanırken yatak gıcırdadı ve zıpladı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. "Bana geri dön. İstiyorum-" "İstediğimin yarısı kadar bile değil, inan bana. Ama seni korumak zorundayım."

Başını kaldırdı ve adamın cüzdanını aldığını gördü. Ay ışığı adamın elindeki folyo paketin üzerinde ve kadın başını yastığa bıraktı. Neyse ki içlerinden biri durup korunmayı düşünmüştü. Umursamayacak kadar kendinden geçmişti.

Kalbi daha doruk noktasından yavaşlamadan geri dönmüştü, terden kayganlaşmış teni onunkine doğru kayarken, başka bir dünyayı sarsan, ıslak öpücük için ağzını tekrar hapsetti. Adamın boyu kalçasına sürtündü ve kadın ona karşı inledi. Kadın adamın dilini emdi ve adam inledi.

Aralarına uzandı ve kendini onun girişine yerleştirdi ve sonra kendini yavaşça onun içine itti, onu gerdi, doldurdu, ta ki kadın ona karşı inleyene ve dizlerini yukarı çekene kadar, onu içine çekmek için çaresizce.

Tekrar geri çekildi, sonra daha derine itti, geri çekildi, sonra daha da derine, her hareketi o kadar enfes, o kadar lezzetliydi ki, işkencenin en tatlı şekliydi.

"Bana ne yapıyorsun, Dillon," diye soluk soluğa bağırdı.

"Bence... tam ..." diye homurdandı, nefesi kesik kesik geliyordu, defalarca içine girerken. "Beni... yakıyorsun."

Yüzünü onun saçlarına gömdü ve ağzı boynunun yan tarafına günahkâr şeyler yaptı. İnanılmaz bir şekilde, onu daha da yükseğe çıkardı, her sinir ucu birleştikleri yere odaklandı.

Doruk noktasının ilk çırpınışları karnının derinliklerinde başladı. Kadın adama karşı gerildi ve adam ağzını onunkinin üzerine kapattı, açgözlülükle, iniltilerini yutarak içine o kadar derinden pompaladı ki kadın haykırdı ve etrafında patladı. Tekrar itti, bir, iki kez, kendi doruk noktası onu ele geçirirken tüm vücudu ona karşı sertleşti.

Adam onun üzerine yığıldı ve onu yatağa sıkıştırdı. Ama kadın aldırmadı. Orada sonsuza dek uzuvları birbirine dolanmış bir şekilde yatabilirlerdi ve o asla hareket etmek istemezdi - nefes alamaması dışında.

"Dillon, nefesimi tutamıyorum." "Ben

de öyle. Beni yordun."

"Dillon!"

Güldü ve kendini ön kollarının üzerine itti. Ona uykulu bir öpücük verdikten sonra sırt üstü uzandı. "Bu..."

"İnanılmaz mı?"

"İnanılmaz. Ateşli. Akıllara

durgunluk veren." "Akıllara

durgunluk veren mi? Gerçekten

mi?"

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı, sesi sanki uyuşturulmuş gibi çıkıyordu.

"Şimdi şuraya kay da biraz uyuyalım."

Ona doğru sokuldu, kendini mutlu ve güvende hissediyordu. "Dürüstçe söyleyebilirim ki Destiny'ye geldiğimden beri başıma gelen en iyi şey sensin."

Kıkırdadı ve elini çıplak sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Şu ana kadar başına gelenleri düşününce, bunun bir iltifat olduğundan emin değilim."

"Oh, öyle. Sizden önce küçük kasabalarda sevdiğim şeyler bir elin geçmezdi. Birinde büyüdüm. Ormandaki mağaraları keşfetmek ya da mısır tarlalarında labirent yapmak dışında yapacak pek bir şey yoktu. Onlarla ilgili her şeyden nefret ediyorum."

Dramatik bir şekilde titredi. "Senin dışında her şey tabii ki. Nashville'e geri döndüğümde burada geçirdiğim zamandan hatırlayacağım tek anı sen olacaksın."

Eli hâlâ kadının sırtındaydı. "Küçük kasabaların tam olarak nesinden nefret ediyorsun?"

Adamın göğsündeki hafif keçeleşmiş saçlara küçük daireler çizdi. "Herkesin işinizi bilme şekli. Mahremiyetin olmamasına ve dedikoduların bu kadar hızlı yayılmasına dayanamıyorum. Şehirde istediğimi yapabiliyorum ve kimse umursamıyor."

"Yaşamak için yalnız bir yol gibi görünüyor."

"Arkadaşlarım var. Sadece özel işlerime karışmıyorlar ya da her hapsirdiğimde aileme söylemiyorlar." Esnedi ve gözlerini kapattı, yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı.

* * *

DILLON, Ashley'nin derin nefesleri yumuşak horlamalara dönüştükten sonra uzun süre uyuyakaldı. Onu sevdikten sonraki birkaç dakika boyunca, Ashley'nin Destiny'de onunla birlikte kaldığı ve bu dava çözüldükten uzun süre sonra aralarındaki çekimi keşfettiği pastoral bir resmi kafasında tutmuştu.

Bir an için hayatın ne kadar kırılğan olduğunu ve kız kardeşi öldükten sonra içine düştüğü karanlık çukurdan çıkmasının ne kadar uzun sürdüğünü unutmuştu. Onun kaybından zar zor kurtulmuştu ve sonunda anne ya da arkadaşları öldüğünde bu tür bir kaybı tekrar yaşamamanın ıstırap verici olacağını biliyordu. Zaten tanıdığı insanlardan gelebilecek bu tür bir acıya karşı kendini korumak için yapabileceği hiçbir şey yoktu ama kimsenin onu daha da savunmasız hale getirecek kadar yakınına yaklaşmasına izin vermemeye yemin etmişti.

Ashley ile tanışana kadar, romantik ilişkilerini sıradan tutmuş, derin ve kalıcı bir şey için herhangi bir söz ya da umut vermemişti. O tercih etti

Bu şekilde. Ama sonra Ashley'i kollarına almış ve başka hiçbir sevgilisiyle hissetmediği, ruhunu paramparça eden bir yakınlık yaşamıştı. Ve birdenbire, isteyeceğini hiç hayal etmediği bir hayatın uzun vadeli olasılıklarını düşünmeye .

Ama sonsuzluğun o kısa anlık görüntüsü şimdi ağzında acı bir tat bırakıyordu. O ve Ashley hayatta aynı şeyleri istemiyorlardı. Bu çok açıktı. Adam küçük bir kasabada yaşamaya değer veriyordu, Ashley ise bu tür bir yaşamdan nefret ediyordu. Ashley'nin mahremiyet eksikliği olarak gördüğü şeyi, o şefkat ve ilgi olarak görüyordu. Destiny'deki herkes onun için bir aileydi ve başka türlü bir hayatı hayal bile edemiyordu.

İçini çekti ve ellerini kızın saten gibi pürüzsüz teninde gezdirdi, kızın ona karşı hissettiği duyguyu hafızasına kazıdı çünkü ona bir daha asla böyle sarılamayacağını biliyordu.

On İkinci Bölüm

Ertesi sabah erkenden Chris ile konuşmak için telsizi kullandıktan sonra Lauren Wilkes hakkındaki teorilerini güncelleyen Dillon, Ashley'i güneş doğmadan önce at sırtında dışarı çıkardı. Ona bunun sebebinin, Iceman'ın onu olma ihtimaline karşı bir yerde çok uzun süre kalmak istememesi olduğunu söyledi. Ama gerçekten de, kimsenin onları Buz Adam'ın eteklerinde bulmasını beklemiyordu.

Smokies'de, çiftlikten bu kadar uzakta değil. At sırtındayken onunla konuşmamak için bir bahanesi vardı. Çünkü gerçekten, söyleyecek başka ne vardı ki?

Planı güneydoğuya, Walland'a doğru gitmekti çünkü o tarafta bolca ağaç vardı ve ağaçlar saklanacak daha çok mısır tarlası olacaktı. Destiny ile aralarına yeterince mesafe koyduklarında, bir iyilik isteyecek ve başka bir arkadaşının onları bir yere yerleştirmesini sağlayacaktı. Umarım o zamana kadar

Chris, Özel Ajan Kent'i Ashley'nin suçlu olmadığına ikna etmiş olacaktı ve Kent de onların teorisini doğrulayacak kanıtları bulacaktı. Daha da iyisi, o zamana kadar Iceman'i yakalarlarsa Ashley güvende olacak ve en çok istediği şeyi yapabilecekti.

Destiny ve Dillon'ı geride bırakarak eve gitmek.

Onu kontrol etmek için eyerinde döndü. Ama beklendiği gibi kız onun kuyruğuna ve ona kolayca ayak uydurdu. Usta bir at kadınıydı. Hayatının bu kısmından vazgeçmeye karar vermiş olması çok kötüydü. İçinde atların olmadığı bir hayat düşünemezdi. Ata binmek rahatlatıcıydı, her şeyden uzaklaşmanın bir yoluydu.

onu rahatsız ediyordu. Ve bazen, yeterince uzun ve yeterince sert at sürerse, neredeyse geçmişten kaçabilirdi.

Taşlara çarpan toynakların sesi ileride yankılandı. Dillon küfredip silahına davrandı ama artık çok geçti. Atın üzerinde oturmuş, tüfeğini doğrudan ona doğrultmuş bir adam silueti, elli metre ileride, tam karşılarında duruyordu.

Dillon dizginleri geri çekti ve Ashley'i engellemek için aygırını yana çevirdi. Kısrığı zıplayarak hemen arkasında durdu.

"Ellerini görebileceğim bir yere kaldır," diye seslendi ilerideki adam, yüzü hâlâ gölgede, güneş arkasındaydı.

"Şimdi ne yapacağız?" Ashley ellerini havaya kaldırarak fısıldadı.

"Bunu sana haber veririm." Tekrar ve ellerini havaya kaldırdı.

"Silahı at," diye bağırdı adam.

Dillon tereddüt etti.

Gölgeler içindeki adam silahını gökyüzüne doğru kaldırdı ve tüfeğin sesi havayı doldurdu.

Dillon'ın aygırı şaha kalktı ve homurdandı, başını şiddetle savurdu, dizginlere karşı koyarak dişlerinin arasındaki biti almaya çalıştı. Dillon atı sakinleştirmek için onunla alçak sesle konuştu ve Ashley'e baktı. Kısrağının Gözleri korkudan bembeyaz olmuştu ama Ashley onu kontrol altında tutuyordu. "Silahı at," diye tekrarladı adam.

Bu sefer Dillon tereddüt etmedi. Tabancasının şarjörünü çıkardı ve dolu mermiyi dışarı attı, sonra da yere attığında yanlılıkla ateş almaması için çalıların arasına fırlattı.

". Silah gitti. Ne istiyorsun, Kennedy?" "Ben Kennedy değilim."

Adam atını ileri doğru itti ve tüfeğini gökyüzüne doğrultacak şekilde eğdi. Yüzü gölgeden ışığa geçerken, Dillon annesinin derisini yüzeceği bir dizi küfür . Ashley'in tepkisi biraz daha az dramatikti ama şaşkınlık dolu nefesi onun duyabileceği kadar yüksekti. Ama gölgelerin arasından başka bir figür çıktığında, Dillon daha da sert küfürler savurdu.

"*Et tu, Brute?* Sana da otuz parça gümüş verdi mi?" Ashley, "Sanırım mecazları karıştırıyorsun," diye fısıldadı.

Dillon eyerinde yarım döndü ve ona kuşkulu bir bakış attı. Kadın omuz silkti. "Sadece söylüyorum."

Griffin ve Özel Ajan Kent birkaç adım ötede durunca arkasını döndü.

Griffin kızardı. "Üzgünüm patron. Seni dağlara kadar takip etmesine yardım etmezsem beni tutuklamakla tehdit etti."

Dillon bir iç çekti. " değil. Unut . Kent, ne tür tehlikeli bir oyun oynuyorsun? Atların etrafında silahla ateş etmek bela aramaktır."

"Oyun yok. Vurulmayacağımdan emin olmak istedim. Kaçaklar kapana kısıldıklarında böyle yaparlar. İnsanları vururlar."

Ashley kısrağını Bumerang'ın yanına çağırdı. "Biz kaçak değiliz," dedi. "Dillon tatilde ve ben de korumalı bir tanığım."

Dillon sırtıttı. "Evet. Ne dediyse o."

"Şimdi kim oyun oynuyor?" Kent talep etti. "Karakolda yaptığın o numara Bayan Parrish'i daha fazla tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramadı.

Kennedy hâlâ dışarıda bir yerlerde ve istediğini elde edene kadar biri değil. İkinizin de hemen benimle birlikte geri dönmeniz gerekiyor ki tüm bunları çözebilelim."

"Neden, beni tutuklayabilesiniz diye mi? Yapmadığım bir şey için beni hapse mi atacaksınız?" Ashley talep etti.

"Seni hapse atmak güvende olmanı sağlayacaksa, evet. Ben de tam olarak bunu yapacağım."

"Ashley suçlu değil," diye ısrar etti Dillon. "Birisi onun kimliğini çaldı ve biz bunun kim olabileceğini bildiğimize inanıyoruz."

"Dur tahmin edeyim. Lauren Wilkes?"

"Biliyor muydun?" Dillon sordu. "Bunca zamandır mı?"

"Hayır. Şüphelenmiştim. Ama şüphelerim sadece birkaç kez doğrulandı. saatler önce. Knoxville'de bu davayı araştıran bir ekibim var ve ilk günden beri peşini bırakmadılar. Dün geç saatlerde Wilkes'in bu işe karışmış olabileceğine dair bir ipucu aldıklarında, kanıt bulana kadar üzerinde durdular. Beni aradılar ve ben de seni hemen bulup Bayan Parrish'i içeri almam gerektiğini biliyordum. koruyucu gözaltı."

"Ne tür bir kanıttan ?" Ashley sesi titreyerek sordu.

Dillon sol elini uzattı ve kadın hemen parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Kent'in bakışları bu hareketi izledi, kaşları kalktı ama Dillon'ın umurunda değildi. Ashley son birkaç gündür cehennemi yaşıyordu ve çocukluk arkadaşının ona bu kadar korkunç bir şekilde ihanet ettiğini öğrenmek onu parçalıyor olmalıydı. Eğer onun elini tutmak ona yardımcı olacaksa, olsun.

Griffin atının üzerinde Kent'in biraz gerisine oturmuş, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

"Griffin, çiftliğe geri dön," diye ısrar etti Dillon. "Her şey yolunda. Seni sonra ararım, tamam mı?"

Yüzü rahatlayarak gevşedi. "Tamam patron." Atının yan tarafına hızlı bir tekme attı ve çiftliğe doğru tırıs kalktı.

"Lauren'a karşı ne tür bir kanıtınız var?" Ashley tekrarladı, sesi bu kez sabırsızdı.

"Parayı takip ettik, en azından bir kısmını. Banka güvenliğimiz var. Ashley Parrish kimliğini kullanarak büyük miktarda para çektiğini kanıtlayan kamera görüntüleri. Ne yazık ki, paranın büyük bir kısmı hala açıklanmadı. Bayan Wilkes ile konuşmayı çok isterdik ama kendisi kayboldu."

"Jamaika'ya bir gemi seyahatine gitti."

Dillon onun elini sıktı. "Tatlım, sanırım ikimiz de onun yapmadığını biliyoruz. Uzun zamandır sana yalan söylüyordu."

Ashley'nin yüzü düştü ve kaçırdı.

"Peki ne kadar sürecek?" Kent sordu. "John Wayne ve Daisy Duke, siz ikiniz kendi özgür iradenizle mi benimle geri geliyorsunuz? Yoksa bir ekip mi toplamam gerekiyor?"

Dillon güldü. "Bunu duydun mu, ha?"

"Billy the Kid yalan söylemekte pek iyi değildir. Griffin'den daha çabuk pes etti."

"Bugünlerde iyi bir yardımcı bulamazsınız."

Kent gülümsedi. "Rehberimi gönderdiğine göre artık biraz insafına kalmış durumdayım. Kasabaya nasıl döneceğiz?"

"Harmony Haven'a geri dönmek en kısa yol." "Sen önden git o zaman. Ben takip ederim."

Büyük bir patlama ağaçların arasında yankılandı.

Kent, sanki böğrüne bir koçbaşı çarpmış gibi atından uçtu. Ashley çığlık attı.

"Hadi, hadi, hadi!" Dillon bağırdı. Kısrağın sağrısına tokat atarak onu dörtnala ağaçların arasına doğru gönderdi. Aygırını tekmeleyip arkasından dörtnala koşarken tepelerden bir tüfek patlaması daha geldi.

* * *

Ashley kısrağının dizginlerini Dillon'ın elinden çekmeye çalışırken, "Onun için geri dönmeliyiz," diye bağırdı.

"O öldü. Benimle kavgaya etmeyi bırak. Buradan gitmeliyiz." Atını devrilmiş bir kütüğün üzerinden geçirdi, kısrağın dizginlerini arkasından çekerken kolu yuvasından çıkacakmış gibi hissettiğinde yüzünü buruşturdu.

Ashley kısırağını tekrar tekmeleyerek dizginleri Dillon'ın elinden çekmeye çalıştı. "Onun öldüğünü bilmiyorsun. Onu orada öylece bırakamayız. Aman Tanrım. Aman Tanrım."

Dillon iki atı da sarsarak durdurdu. Sonunda şu anda Ashley'i ikna etmenin mümkün olmadığını anlamıştı. Kendini kaybetmişti. Onu suçlayamazdı. İkisinin de gördüklerini inkâr ediyordu ve o da bir şekilde bu anıyı unutabilmeyi diliyordu. Ama o silah sesinin yaptıklarını unutması uzun zaman alacaktı. Kimse kafasına böyle bir kurşun yedikten sonra hayatta kalamazdı. Bunu doğrulamak için arkasını dönmesine gerek yoktu.

Ashley'nin yaşadığı dehşet yüzünden kalbi sızlıyordu ama onu yatıştırmaya çalışacak zamanı bulamıyordu. Buz Adam ya da ateş eden her kimse, onları her an yakalayabilirdi. Dillon eğildi ve Ashley'i yerden kaldırdı. ve kollarına aldı. Onu kucağına oturttu, kalçalarını kendi kalçalarının üzerine sardı ve bir kolunu beline doladı. Kısırağın dizginlerini bıraktı, onu çiftliğe geri dönüş yolunu bulması için kendi haline bıraktı ve aygırı ormanda hızlı bir şekilde dörtlale koşturdu.

* * *

Dillon herhangi bir takip sesi duymayalı birkaç saat olmuştu ama aynı zamanda herhangi bir medeniyet belirtisi görmeyeli de saatler olmuştu. Onun Chris'e ulaşmak için telsizin kapsama alanı dışındaydı, telefonunun çekim gücü sıfırdı ve günün bu saatinde dağların gitmeye cesaret edebileceği kadar derinlerine inmişlerdi. Birkaç saat içinde güneş batacak ve bu dağları bile Smokies'in eteklerinde çok daha soğuk . Erzaklarının yarısı kısarakla birlikte gitmişti, silahından bahsetmiyorum bile, çünkü Kent'in Geceyi burada geçirmeye hazır değillerdi. Onları dağlardan çıkarıp yardım getirmeliydi.

Atını güneşin konumuna göre tahmin edebildiği kadar doğuya doğru çevirdi ve tırısı kaldırdı. Ashley hiçbir şey söylemedi. Adam onu eyerin üzerine çektiğinden beri konuşmamıştı.

"Ashley," diye fısıldadı kulağına, "şimdi kasabaya doğru dönüyorum. Eğer yönümü doğru bulduysam, ailemin çiftliğine varacağız. Orada saklanabilir ve destek çağırabiliriz. Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek."

Bekledi ama kadın bir şey söylemeyince içini ve arkasına yaslandı.

Bir şeyler mırıldandı.

Tekrar . "Ne dedin sen?" "Ailenin evine mi gidiyoruz?"

"Evet. Şehir dışındalar, ziyarete gittiler-"

"Kardeşin. Montana'da. Hatırlıyorum."

Kız başka bir şey söylemeyince, adam tekrar doğruldu. Çok fazla konuşmasa da sonunda yeniden konuşmaya başladığı için rahatlamıştı.

* * *

ASHLEY gözlerini kırıştırdı ve Dillon'ın uzattığı ellere baktı. "Attan kay, seni yakalayacağım."

Zihni bulanıktı ve sanki bir uykudan uyanıyormuş gibi hissediyordu. korkunç bir kabus. Sadece o kâbusun gerçek olduğunu biliyordu. Özel Ajan Jason Kent gözlerinin önünde vahşice ve korkunç bir şekilde öldürülmüştü. Titredi ve etrafına bakındı.

Dillon'ın aygırının üstünde oturuyordu ve Dillon da onun altında durmuş, attan inmesi için onu teşvik ediyordu. Nerede olduklarını araştırdı. Dağ eteklerinden çıkmışlardı ve kurumuş bir başka uçsuz bucaksız tarlanın kenarındaydılar.

Hasat için hazır mısır sapları. Uzaktaki tek yaşam belirtisi, belki de iki yüz metre ötede, tarlanın ortasında devasa bir biçerdöveri yavaşça süren biriydi.

"Ashley, acele et. Eğer Buz Adam hala , artık tamamen açığa çıktık demektir. Onun görüş alanından çıkmamız gerekiyor."

Tereddüt ettiği ve onu tehlikeye attığı için zihinsel olarak kendini azarladı. Hemen bacağını aygırın sırtına doğru salladı. Dillon'ın elleri beline dolandı ve onu nazikçe ayağa kaldırdı.

"Özür dilerim. Orada tamamen kontrolden çıktığımı biliyorum. Şimdi iyiyim."

Onu alnından öptü. "Geri dönmene sevindim." Onun yanından geçti ve spor çantasını eyerin arkasından aşağı çekti. Sonra dizginleri boynuzun etrafına gevşekçe bağladı ve aygırın böğrüne bir tokat attı. At kişnedi ama daha fazla teşvike ihtiyaç duymadı. Dağ eteklerine doğru dörtnala koşmaya başladı.

"Neden gitmesine izin verdin?"

"Şu anda ailemin evine yakınız, mısır tarlasının sonunda, sadece yüz metre . Bumerang'ın eğitimine ve onu Harmony Haven'a geri götürme içgüdüsüne güveniyorum. Bu, bulunduğumuz yerin tersi yönde başka bir iz yaratarak bize biraz zaman kazandırabilir."

Adam kızın elini tuttu ve onu mısır tarlasının kenarına doğru çekti, ta ki dağlar gözden kaybolana ve kızın görebildiği tek şey mısır olana kadar.

"Umarım haklısındır ve Buz Adam diğer izi takip eder."

"Ben de."

Birkaç dakika içinde mısır tarlasından çıktılar ve yıpranmış gri ahşap çitin parmaklıklarına tırmandılar. Küçük gri-beyaz bir Elli metre ötede, zarif meşelerin üzerine yaslandığı ahşap bir ev vardı. Ön taraftaki zincirde solmuş bir sundurma salıncağı asılıydı. Meşe ağaçlarından birine asılı bir ipin ucundaki eski bir lastik rüzgârda hareket ediyordu. Ve evin yüz metre kadar gerisinde, ortasında küçük bir fiskiye bulunan bir gölet vardı.

"Bana ailemin Sweetwater'daki evini hatırlattı. Çeşme hariç," dedi ön verandaya doğru aceleyle ilerleyip kapıda durduklarında.

"Güzel anılar mı?"

Tereddüt etti, sonra gülümsedi. "Evet. Güzel anılar."

Elini kapı çerçevesinin üstünde gezdirdi bir anahtar indirip kapının kilidini açtı.

"Şehirde bir anahtarı orada tutmaya cesaret edemem," dedi.

"Onlara her zaman yapmamalarını söylüyorum ama babam sürekli anahtarlarını kaybediyor ve annem de onları içeri almam için sürekli beni aramaktan bıktı. Muhtemelen pencerelerin yarısı da kilitli değildir." Annemin mutfığa girmesi için kapıyı açık tuttu ve kapıyı arkalarından kilitledi.

"Dokuz-bir-bir'i ara." Mutfak duvarında asılı duran telefonu işaret etti.

"Onlara Özel Ajan Kent'e ne olduğunu anlat ve ailemin evine bir ekip göndermelerini söyle. Tüm kilitleri kontrol edeceğim ve babamın silahını alacağım."

"Bekle, ailenin adresi ne?"

Sırıttı. "Buna ihtiyacın yok. Herkes nerede yaşadığını biliyor." Aceleyle bir kemerden geçerek bitişikteki aile odasına girdi.

Ashley aramayı yaptı, uzun, karanlık bir koridorda kaybolmadan önce yan odadaki sürgülü cam kapıları ve pencereleri kontrol etmesini izlerken elleri telefonun etrafında sıkıldı.

Telefonu kapattıktan sonra koridordan aşağı indi ve bir banyo buldu. Üst katta Dillon'ın ayak seslerini duydu. Çok titiz biriydi. Birinin üst kattaki pencerelerden birinden içeri girmek için evi çevreleyen meşe ağaçlarından birine tırmanmaya zahmet edeceğini düşünemiyordu. Ama yine de, olanlardan sonra, onun ekstra dikkatli olmasına aldırılmıyordu.

Eklektik bir mobilya karışımına sahip olan aile odasına geri döndü. Oldukça etkileyici bir içki şişesi koleksiyonunun yanında güzel porselenlerle dolu antika bir dolap duruyordu. Buna gülümsemek zorunda kaldı. Soluk mavi çiçek desenli yıpranmış bir kanepenin yanında modern, koyu kahverengi deri bir koltuk oturuyordu. Odanın etrafına serpiştirilmiş küçük dekoratif meşe masalar resim çerçeveleriyle kaplıydı. Ama onun dikkatini çeken, taş şöminenin üzerindeki şömine rafıydı. Annesinin binicilik kupalarından oluşan koleksiyonu, Dillon'ın ailesinin şöminesinin üzerinde duran ödüllere kıyaslandığında oldukça seyrekti.

Bu kaosu bir düzeni olduğunu hemen fark etti. Soldaki kupalar çoğunlukla futbol içindi ve hepsinin üzerinde Colton Gray'in adı yazılıydı, belli ki Dillon'ın kardeşiydi. Ortada daha çok futbol kupası vardı. Kupalar ve üzerinde Dillon'ın adının yazılı olduğu birkaç yüzme ödülü ve kurdele. Bu da Cooper's Bluff'ta onu kurtarmak için neden fırtınanın kabarttığı nehirde yüzmeyi başardığını açıklıyordu.

Son süs eşyası grubuna baktığında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. At biniciliği kupaları, sağlıklı bir sayı ile yarışlıyordu jimnastik ödülleri. Küçük altın plakalardan birinin üzerine kazınmış olan ismi okudu: Harmony Gray. Demek çiftliğe adı verilen kişi buydu, Dillon'ın kız kardeşi. Ashley bir levhaya yaslanmış kalp şeklindeki altın madalyonu almaktan kendini alamadı. Hassas mandalını çevirdi ve açtığında ortaya bir Madalyonun sol tarafında kardeş oldukları belli olan iki genç erkek ve bir kızın resmi, sağ tarafında ise Dillon'ın anne ve babası olması gereken yaşlı bir çiftin resmi vardı.

Dillon odaya adımını attı, her zamanki gülümsemesi kadının elindekini görünce kayboldu.

Ashley az önce özel bir konuya girdiğini hissediyordu ama bariz soruları sormaktan kendini alıkoyamadı. "Harmony adında bir kız kardeşin mi var? Çiftliğinize onun adını mı verdiniz?"

Madalyonu ondan aldı ve sanki tam olarak yerleştirilmesi önemliymiş gibi açısını dikkatlice ayarlayarak şöminenin üzerine geri koydu. Arkasına baktığında

yüz ifadesinde her zamanki sıcaklıktan eser yoktu ve gözleri soğumuştı. "Bir kız kardeşim *vardı*. Geçmiş zaman."

Adam arkasını dönmeye başladı ama kadın kolunu onunkinin üzerine koyarak onu durdurdu. "Bana ondan bahset."

"Zamanımız yok."

Soğuk ses tonu elini geri çekmesine neden oldu.

Derin bir iç çekti. "Özür dilerim. Sadece... buradaki herkes Harmony'yi biliyor, bu yüzden sormuyorlar, onun hakkında hiç konuşmuyorlar."

"Burnumu sokmak istememiştim. Tamam, belki biraz ettim. Merak ama eski yaraları deşmek istemedim."

Yüzündeki ifade yumuşayarak ona baktı. "Biliyorum. gel. Babamın silahını kasasından çıkaracağım."

Uzun koridordan geri dönüp sağdaki son odaya girdiler. Uzak duvar boyunca uzanan masada bir dikiş makinesi ve çeşitli malzeme ve iplikler vardı. Başka bir duvardaki raflarda kumaş parçaları sıralanmıştı.

"Baban dikiş mi dikeyor?" Ashley alay etti.

Dillon kıkırdadı. "Son kontrol ettiğimde öyle değildi. Annem yorgan yapıyor ve bit pazarında turistlere satıyor. Paraya ihtiyacı yok, ama Destiny'deki neredeyse herkese en az ikişer yorgan verdiği için Yıllar geçtikçe onları verecek başka birini bulmak zorunda kaldı. Onu meşgul ve mutlu tutuyor."

Odanın ortasındaki karo zeminde dizlerinin üzerine çöktü ve küçük dikdörtgen bir halıyı çekerek bir tuzak kapısını ortaya çıkardı. Kapıyı çekerek açtı ve şifreli kilidi olan bir kasa ortaya çıktı. Kilit tıkladı ve kasa açıldı. Dillon içine uzandı.

Bir fısıltı ikisinin de arkasını dönmesine neden oldu. Dillon elindekini fırlattı. Buz Adam şöminedeki ağır kupalardan birini Dillon'ın kafasına anda eller havaya kalktı. Dillon'ın kafa derisindeki yarıktan kan sıçradı.

Bir başka ezici darbeyi savuştururken, "Kaç Ashley," diye bağırdı. Elindeki silah işe yaramıyordu, çünkü tetik kilidi vardı ve onu açacak zamanı olmamıştı.

Ashley umutsuzca odanın içinde Dillon'a yardım etmek için kullanabileceği bir şeyler aradı. Ama kaldırılamayacak kadar ağır olan dikiş makinesi dışında, odadaki en zor şeyler kumaş parçacıklarıydı.

Buzadam kupayı tekrar salladı.

Dillon tam zamanında yoldan çekildi ve Iceman yere düştü. Dillon ayağı fırladı ve diğeri adama doğru koşarak onu yakalamaya hazırlandı. Buz Adam kemerinden bir tabanca çıkardı ve Dillon'ın kafasına doğrultarak onu olduğı yerde durdurdu.

Uzaktan siren sesleri geliyordu.

"Görünüşe göre süvariler yolda." Buzadam güldü. "Görünüşe göre çok geç kaldılar." Silahını sabitledi.

Dillon ona doğru hamle yaptı.

Silah patladı ve küçük alanda kulakları sağır eden bir ses çıkardı.

Dillon yere düştü, gözleri kapalıydı, başının altında kan birikiyordu.

Ashley çığlık attı ve onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Dillon, aman Tanrım, Dillon." Ona doğru uzandı ama Buz Adam onu geri çekti. Onu saçlarından yakaladı ve koridora doğru sürükledi.

Ashley ellerini havaya kaldırarak kafa derisindeki korkunç yanmayı durdurmaya çalıştı. Ayaklarını tekmeledi ve tırnaklarını adamın kollarına geçirmeye çalıştı. Koridorun yarısında durdu ve ona öyle sert tokat attı ki duvara çarpıp yere düştü.

Buz Adam'ın ona tekrar ters vurmasını bekledi. Yapmayınca saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Antika kulübenin kapısı açıktı ve Iceman aile odasının ortasında durmuş, şişelerden birinin içindekileri halının üzerine döküyordu. Alkol kokusu gözlerine çarptı ve onları yaktı. Ne yapıyordu bu adam?

Ellerini yere dayadı ve yalpalayarak ayağı kalktı.

Bir ısı ve ışık patlaması onu şok içinde duvara yasladı.

Oh, Tanrım, hayır. Buzadam halıyı ateşe vermişti. Alevler hızla kanepeye doğru ilerledi ve narin kumaşı tüketti. Ashley döndü ve koridora doğru koşmaya başladı. Dillon'ın hâlâ hayatta olma ihtimali varsa ölmek üzereydi. Bunun olmasına izin veremezdi.

Sert eller beline dolandı ve onu havaya kaldırdı. "Hayır, bırak beni," diye bağırdı.

Buzadam onun çırpınışlarını görmezden geldi ve onunla birlikte koridorda Dillon'dan uzağı doğru koştu.

"Onu burada bırakamazsınız! Ölecek!"

Onu omzunun üzerinden attı. Aile odasına ulaştığında, şöminenin üzerinde duran bir sandalyenin etrafından dolaşmak için şömineye doğru geri dönmek zorunda kaldı.

Ateş. Ashley ellerini cırparak onu durdurmak için bir şeyler kapmaya çalıştı ama tek yapabildiği şöminenin üzerindeki kupaların yarısını çekip almak oldu. Eline küçük bir şey çarptı ve onu yakaladı, Buz Adam dönüp mutfığa ve dışarıya doğru koşarken parmakları onun etrafında kapandı. Ticari görünümlü beyaz bir minibüsün arkası karanlık, açık bir ağız andırıyordu. Onu bir saman çuvalı gibi arka tarafa fırlattı ve kapıları çarptı.

Başı metal zemine çarptığında haykırdı. Hemen kendini dizlerinin üzerine itti. Şöminenin üzerinden aldığı şeyi görünce kot pantolonunun cebine soktu ve minibüsün arkasındaki çift kapıya doğru koşmaya başladı. Kapı kolunu salladı. Hiçbir şey olmadı. Tekrar ve tekrar denedi.

"Kapıları açın," diye bağırdı. "Lütfen, onu orada bırakamazsınız! Dillon, Dillon!"

"Faydası yok. Dışarıdan kilitlemiş. Çıkış yolu yok."

Ashley tanıdık gelen sese doğru döndü, tam o sırada minibüs hareket etti ve onu kapalı kapılara çarptı. Tekrar yere düştü ve hayal kırıklığı içinde yumruğunu yere vurdu.

"Çok üzgünüm," dedi ses tekrar. "Bunun olmasını hiç istememiştim. Çok üzgünüm Ash."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve Lauren Wilkes'in işkence dolu bakışlarına baktı.

On Üçüncü Bölüm

Ashley Lauren'a göz kırptı, onu orada görünce afalladı. Ama Lauren ona doğru uzandığında, Ashley onu iterek yolundan çekti ve kapıya döndü. Sahip olduğu tüm gücü kapı kolunu bükme için harcadı. Dengesini korumak için minibüsün sallanma hareketiyle savaştı ve vücudunu tekrar tekrar kapılara çarptı. Kapılar kımıldamadı. Minibüs yolda hızla ilerlemeye devam etti.

Ve arkalarında, o göremese de, Dillon'ın bilinçsizce -ya da daha kötüsü- yerde yattığı evi ateş açgözlülükle tüketiyordu.

Dişlerinin arasında ısıklık gibi bir ses çıktı ve tüm vücudu hıçkırıklarla sarsılarak yere yığıldı.

Lütfen, eğer dünyada biraz merhamet varsa, ateş ona ulaşmadan Dillon'ın ölmesine izin verin. Lütfen yanmasına izin verme.

Siren sesleri havada yükseldi, yaklaştı, yaklaştı.

Minibüs aniden yavaşladı, sanki şoför dikkat çekmek istemiyordu. Ashley de polisin minibüsü fark etmesini istemiyordu. Dillon'ın hayatta kalması için bir umut varsa, polisin bir an önce eve ulaşması gerekiyordu.

Durma, durma. Eve gitmeye devam et!

Dualarından biri nihayet kabul olmuştu. Sirenler durmadı. Bunun yerine, minibüsün az önce geldiği yöne doğru uzaklaşarak uzaklaştılar.

"Ash?"

Derin nefesler aldı, sonra yavaşça doğruldu ve minibüsün yan tarafına yaslanıp arkadaşına baktı... arkadaşına mı? Düşmanına mı?

"Bu doğru mu?" diye sordu. "Kimliğimi çalıp zimmetine para mı geçirdin?"

Lauren'ın bakışları düştü. "Ben... ben çaresizdim. Faturaları ödeyemiyordum. Evden atılmak üzereydim. Tek istediğim özgeçmişimde biraz deneyim kazanma şansıydı ama notlarım beni engelliyordu. Kimse beni işe almadı. Her şey

sadece yemek yiyebilmek için. Anlamak zorundasınız. Kötü bir niyetim yoktu."

"Zarar vermek istemediniz mi? İnsanlar öldü! Hepsi eve gidip arkadaşlarından ve aileden yardım isteyemeyecek kadar gururlu olduğun için mi? Cidden mi? Senin bencilliğin yüzünden daha kaç kişi ölecek?"

Lauren'ın yüzündeki kederli ifade Ashley'de otomatik bir suçluluk duygusu yarattı ama Ashley bunu acımasızca bastırdı. Dillon ölmeyi hak etmemişti. Lauren'ın seçimleri yüzünden ve Lauren onun acımasını hak etmiyordu.

"Ben asla... Kimsenin zarar göreceğini düşünmedim yoksa asla . Çok kolaydı ve hayatımda ilk kez güzel kıyafetler alacak, şık bir restoranda yemeğe gidecek, seyahatlere çıkacak param vardı. Yanıldığımı biliyordum ama bir kez başladıktan sonra yokuş aşağı yuvarlanan bir kartopu gibiydi. Ve sonra... David'le tanıştım. Birbirimize aşık olduk." Yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Duracaktım. Birlikte kaçacaktık. Sonra onu öldürdüler." Sesi bir hıçkırıkla kesildi ve elleriyle yüzünü kapattı.

"David mi? David kim?"

Lauren burnunu çekti ve gözyaşlarını sildi. "David Dunlop. Todd Dunlop'un oğullarından biriydi. Dunlop Enterprises'ı denetlediğimde David'in zaten para aldığını fark ettim, ben de... Diğerlerine yaptığım gibi onu da tehdit ettim, böylece bana biraz para verecekti. Ama o beni hiç kimsenin anlamadığı kadar anladı. Babası kaba ve acımasızdı ve babası milyarder olmasına rağmen David'i her kuruş için yalvartıyordu. David'e davranış şekli yanlıştı. Birbirimize aşık olduk ve planımızı yaptık, büyük bir vurgun yapacak ve kurtulacaktık. Ama babası şüphelenmeye başladı ve Luther'i soruşturmaya gönderdi. İki gün sonra David öldü. Polis bunun sadece bir araba kazası olduğunu söyledi ama Luther bana bununla övündü, David'i nasıl yoldan çıkardığını ve bir ağaca çarptığını anlattı."

Gözyaşlarını tekrar sildi. "Luther, David ve benim aldığımız parayı ona vermezsem sıranın bana geleceğini söyledi." Gözyaşlarıyla parlayan bakışları Ashley'inkilere kaydı. "Ama bende hesap numaraları ya da onlara ulaşmanın bir yolu yoktu. David bana hesap numaralarını verecekti ama veremedi öldü."

Minibüs bir yavaş dönüş daha yaptı, sanki şoför kimsenin onu fark etmeyeceğinden ya da şüphelenmek için bir neden olmadığından iki kat emin olmak istiyordu. Yayları üzerinde zıpladı ve sallandı, toprak bir yol gibi hissettiren yolda ilerlerken daha da yavaşladı.

Lauren ellerini kucağında birbirine kenetledi. "Ash, çok üzgünüm. Luther beni öldürmekle tehdit etti. Anlamak zorundasın. Bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya çalışırken biraz zaman kazanmak zorundaydım. Bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim..."

Gözlerini sıkıca kapattı ve başını salladı. "Lütfen beni affet." "Neden benden özür dileyip duruyorsun?" Minibüs durdu, frenleri Gıcırdıyor.

Lauren'ın yüzünde panik dolu bir ifade belirdi.

"Neredeyiz biz?" Ashley talep etti. "Ne yaptın sen?"

Lauren aniden Ashley'i omuzlarından yakaladı. "Beni dinle. Luther'a benimle birlikte her şeyin içinde olduğunu söyledim. Ona her şeyi senin yaptığını söyledim.

hesaplara erişim bilgileri. Parayı kendi hesabına havale edebilmenizi bekliyor."

"Ne var? Neden? Bunu onlara neden söyledin?"

Ayak sesleri dışarıda çıtırdadı. Kapıdan alçak seslerin mırıltıları geliyordu.

"Hesaba erişebiliyormuş gibi yapmalısın Ash. Bize biraz daha zaman kazandırmalısın. Eğer onlara blöf yapamazsan, ikimiz de öleceğiz."

Ashley'nin midesi bulandı. Akli Lauren'ın söylediği her şeyi özümsemeye çalışıyordu. Ne yapacaktı acaba?

Dışarıdan metalik bir ses geldi. Kol aşağıya doğru çevrildi ve kapı sarsılarak açıldı.

Buzadam açıklıkta duruyordu ve yalnız değildi. iki adam vardı. Üçü de kalçalarında kılıflı büyük silahlar taşıyordu. Minibüsün arkasında, orman yeşili bir sedanda iki adam daha oturuyordu. Ve hepsi de ona bakıyordu.

"Yolun sonuna geldik hanımlar," diye homurdandı Iceman. "Biri bana paramı nasıl alacağımı söylese iyi olur yoksa ikiniz de ölürsünüz." Silahını çekti ve doğrudan Ashley'e doğrulttu. "Üçe kadar sayacağım ve sonra ya bana bilmem gerekeni söylersin ya da beynine bir kurşun sıkarım."

Hayır, , hayır, ne yapması gerekiyordu? "Bir."

Boğazında safra birikti. Ona parayı nasıl bulacağını söylemek zorundaydı. Ama Bunu nasıl yapabilirdi? Hesap numarasını ve gerekli olabilecek tüm erişim kimliklerini ve şifreleri sadece bir kişi biliyordu ve o kişi de ölmüştü.

Lauren'a bir bakış fırlattı, ama oradan bir yardım gelmedi.

Lauren'in gözleri kapalıydı ve sanki pes etmiş de bir kurşun bekliyormuş gibi ileri geri sallanıyordu.

"İki."

Oh, Tanrım. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Bir bilgisayar. Onlara zaman kazandırmak, hesaplara nasıl erişeceğini biliyormuş gibi davranmak için bir bilgisayara ihtiyacı vardı. Ama ya yanında bir bilgisayar varsa? Bu çok hızlı, çok kolay olurdu ve ona bir çıkış yolu bulması için zaman kazandırmazdı. Peki ne yapabilirdi?

"Üç. Bana bilmek istediklerimi söyle yoksa tetiği çekerim."

"Tamam, tamam!" Ellerini havaya kaldırdı. "Silahı kaldır. Lütfen. Sana anlatacağım."

Gözleri kısıldı. "Söyle bana, eğer sana inanırsam silahı bırakırım." Parmağı tetiğin üzerinde esnedi.

"Bilgisayarım," diye nefes nefese kaldı. "ihtiyacım var."

"Benimkini kullan." Diğer adamlardan birine işaret etti, o da minibüsün önüne doğru yöneldi.

"Hayır, hayır, bu işe yaramaz. Bilgisayarıma ihtiyacım var." Silahı kadının alnına dayadı. "Neden?"

Neden? Zihni bulanıklaştı. Odaklanabildiği tek şey namlunun tenine soğuk hissiydi.

"Çünkü erişim kodları bir dosyanın içinde," diye ağzından Lauren. "Ve şifrelenmişler. Şifreleri çözmek için dosyayı dizüstü bilgisayarındaki özel bir yazılımdan geçirmesi gerekiyor!"

Erişim kodları? Şifreli mi? Şifre mi? Lauren ne yapıyordu, Ashley'in bir tür dahi şirket casusu olduğu izlenimini vermeye mi ? Yüzünü dikkatle boş tutuyor, hayal kırıklığını belli etmemeye çalışıyor, Lauren'ın çılgın yalanına uyabileceğini ve inandırıcı görünebileceğini umuyordu.

Iceman silahı yavaşça indirdi ve kılıfına soktu. ". Bilgisayarın nerede?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Silahına uzandı.

"Bekle, . Hatırlıyorum. Dağda yanımdaydı. Spor çantamın içindeydi, hani şu..." Yutkundu, boğazını sıkkan acıyı bastırmak için sözcükleri zorlamaya çalıştı. "Çantanın içinde... Dillon... kısırağın eyerinin arkasına bağlı."

Gözlerini ona dikti. "Kısırağı hatırlıyorum. Siz ikiniz diğer ata atladığınızda onu bırakmıştı." Sanki kısıraktan bahsetmesi Lauren'in uydurma hikâyesine inandırıcılık kazandırmış gibi elini silahından çekti. "Kısırak şimdi nerede?"

Tereddüt etti. Dillon kırsağın eğitimli olduğunu ve hemen eve, çiftliğe dönebileceğini söylemişti. Ama çiftlikte insanlar vardı -Griffin, ırgatlar. Onu oraya götürerek onları tehlikeye atamazdı. Bu sadece birkaç dakika daha kazandırır ya da çiftliğe varması ne kadar sürerse sürsün. Özel bir erişim kodu olmadığını anladığında, zaten ölmüş sayılırdı. Masum insanların hayatları için birkaç dakikasını daha feda edemezdi.

"Bilmiyorum."

Silahını çıkardı ve tekrar kızın alnına dayadı. "Bu cevabı tekrar düşün."

Sertçe yutkundu. "Kırsağın nerede olduğunu bilmiyorum."

Lauren'ı saçlarından yakaladı ve minibüsün arka tarafındaki açıklığa doğru çekti. Lauren inleyerek adamın ellerini tuttu ve yanaklarından aşağı akan gözyaşlarına karşı gözlerini kırıştırdı. Buzadam silahı şakağına dayadı. "Bana kırsağın nerede olduğunu söyle yoksa ölür."

"Ash, lütfen," diye yalvardı Lauren. "Lütfen ölmeme izin verme."

"Dur, bekle!" diye bağırdı, yaptığı seçimden dolayı kendinden nefret ediyordu ama Lauren'ı öldürmesine izin veremezdi. Griffin ve diğerlerini Buz Adam'ın avı olmadan önce uyarmak için bir şekilde bir şeyler yapabilmesi için dua etmek zorundaydı. "Kırsak eve gitmiş olmalı. Şimdiye kadar Dillon'ın at çiftliği Harmony Haven'da olmalıydı."

Lauren'in gözlerindeki gerçeği görmüş olmalıydı çünkü Lauren'i itip kapıları çarparak kapattı.

* * *

DILLON başını kaldırıp Chris'e, Donna'ya ve şefe baktı ve neden çimenlerin üzerinde sırtüstü yattığını ve üçünün de dizlerinin üzerine çöküp ona doğru eğildiklerini çalıştı. Üzerindeki mavi gökyüzüne siyah dumanlar yükseliyor, keskin koku burun deliklerini yakıyor ve gözlerini sulandırıyordu. Uzaklardan siren sesleri geliyordu.

Şiddetli bir öksürük vücudunu sarstı ve kafatasının içinde bir at sürüsü dört nala koşuyormuş gibi başının çarpmasına neden oldu. Küfretti ve başını bastırmak için elini kaldırdı ama Chris kolunu tutarak onu durdurdu.

"Sakin ol, John Wayne. Her yerin kanıyor." Bunu kanıtlamak istercesine, gömleğe benzeyen bir şeyi havaya kaldırdı. Dillon emin olamadı, çünkü

kanla kaplıydı. Chris onu çevirdi ve Dillon'ın başının yan tarafına bastırdı.

Dillon kafatasına saplanan keskin acıyla nefesini içine çekti. "Ne oldu Billy Bob?" diye sordu, sesi kalın bir törpüyle çıkıyordu.

Chris diğerleriyle şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. "Bu Billy the Kid. Doğru söyle, ortak. Ne olduğuna gelince, bunu bize senin anlatmanı ."

Şef onun yanına çömeldi. "Bayan Parrish dokuz-bir-bir'i aradı. Luther Kennedy'nin Özel Ajan Kent'i öldürdüğünü ve ikinizin ailenizin evinde saklandığınızı ve desteğe ihtiyacınız olduğunu söyledi. Buraya geldiğimizde evin yarısı yanıyordu ve geri kalanı da dumanla doluydu. Chris, o aptal, içeri koştu. Şanslısın ki seni buldu ve zamanında dışarı çıkardı." Boğazını temizledi ve sanki devamını söylemeye cesaret edemiyormuş gibi başka tarafa baktı.

"Ne?" Dillon sordu. Mide bulandırıcı gerçeğe yüzleşince midesi düğümlendi ve kalbi göğsüne çarptı. Ashley'i hiçbir yerde göremiyordu. Şefin kolunu yakaladı. "Ona ne oldu? Söyle bana!"

Chris kesiği incelemek istercesine gömleği Dillon'ın başının yanından çekti, sonra başını salladı ve gömleği geri bastırdı. "Yangın çok şiddetliydi. Evin geri kalanı havaya uçmadan önce seni zar zor dışarı çıkardım. Eğer Bayan Parrish içeride olsaydı..." Başını iki yana salladı. "Özür dilerim dostum. Buraya çok geç geldik."

Görüntüler ona çarptı. Ashley yanında, annesinin dikiş odasında, onun yer kasasını açmasını izliyordu. Gözünün ucuyla bir hareket gördü. Çok geç, Buz Adam'ı gördü, o lanet yüzme kupalarından birini ona sallıyordu. Ashley çılgılık atıyor, yapması gerektiği gibi güvenli bir yere kaçmak yerine bir kez daha ona yardım etmeye çalışıyordu. Başının yan tarafında derin, yakıcı bir acı. Yere düşüyor. Başına vuran acı her şeyi sisli hale getirdi. Ashley'nin çılgınlığını duyduğunda ve Iceman'ın onu götürdüğünü fark ettiğinde bile hareket edemiyordu. Sonra hiçbir şey olmadı, ta ki şimdiye kadar.

Doğrulamaya çalıştı ama Chris ve Donna onu geri ittiler. "Tanrı aşkına,

Dillon," diye azarladı Donna onu. "Topak topak olmuşsun.

Ping-Pong topu büyüklüğünde kafanın her yerinde. Ve yanılmıyorsam, bir mermi kafa derini sıyırmış. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyorsun ve ayağa kalkarsan tekrar kanamaya başlayacaksın. Uzan ve ambulansı bekle."

Dillon Chris'in elini . "Ashley Iceman'in elinde. Onu koridordan aşığı çektiğini hatırlıyorum. Ashley onun elinde. Ona yardım etmeliyim."

Şef, "Onu öldürüp evde bırakmadığını düşündüren nedir?" diye sordu.

"Onu çoktan defalarca öldürebilirdi ama her seferinde yapmadı. Onu canlı istiyor. Onu her ne için istiyorsa, hala elde edemedi. Onu aldı. Onu aldı. Bırak beni, Chris. Yoksa birkaç dişini kıracağım."

Chris kaşlarını çattı ama ellerini geri çekti.

Dillon ayağı fırladı, sonra dünya etrafında dönüp dururken yalpaladı.

Chris küfretti ve kolunu tutarak onu sabitledi.

Dillon birkaç derin nefes aldı ve dönme durdu. İlk kez tam olarak nerede olduğunu fark etti; ailesinin evinin ön bahçesinin kenarında ya da ondan geriye ne kaldıysa. Alevler hâlâ tahtayı kemiriyordu.

ama ikinci kat artık tanınmaz haldeydi. Göğsü sıkıştı ve bir an nefes alamadı. Tüm o anılar, annesinin yorganları, değer verdiği kupalar... Harmony'ninki de dahil olmak üzere hepsi gitmişti. Başını göğsüne yasladı. Anne ve babasının hayallerinin kül olup gitmesine daha fazla seyirci kalamazdı.

İşte o zaman onları gördü.

Eğildi, bahçenin bitip yolun başladığı yerdeki toprağı inceledi. "Yeni lastik izleri. Geniş aralıklarla. Direksiyonu da tam buradan çevirmiş olmalı," dedi işaret ederek. "Bu izler dingil mesafesini gösteriyor, bir arabadan daha uzun. Buzadam Ashley'i küçük bir kamyon ya da kamyonet gibi bir şeyle götürdü. Buraya gelirken yolda hiç araç gördünüz mü?"

Chris başını salladı. "Hayır. Burası trafiğin yoğun olduğu bir bölge değil.

Sanırım sirenimizi duyduysa yan yola sapmış olabilir." "Çok fazla trafik olmadığına göre, bu onun ne yaptığını anlamamızı kolaylaştıracaktır. ve oldukça kolay gittiği bir yerdi," dedi Dillon.

Siren sesleri artık çok daha yüksekti. Yolun yaklaşık yarım mil aşağısında eve doğru koşan bir ambulansın ışıkları yanıp sönüyordu. Arkasından bir tanker kamyonu uzun yola döndü.

Şef, gürültüden duyulabildiğinden emin olmak istercesine bir adım daha yaklaştı. "Bahse girerim birkaç telefon görüşmesi yaparsak tam olarak ne tür bir

Eğer Iceman...Luther oraya gittiye, aracın buradan ve en azından büyük bir otoyola ulaşana kadar onu takip edebileceğimizi düşünüyoruz."

"Hallediyorum." Donna cep telefonunu çıkardı.

Beş dakika sonra, Dillon hastanenin arka tarafındaki sedyede oturuyordu. Ambulans kafasını . Ashley bulunana kadar hastaneye gitmeyi reddetti, ancak uzlaşmaya vardı ve hızlı bir onarımı kabul etti

Donna, yoldaki görgü tanıklarından beyaz bir panelvan olduğunu tespit ettiği Iceman'ın aracının tam olarak nereye gittiğini bulmaya çalışırken.

İtfaiyeciler, Dillon'ın artık bir anlamı olmadığını düşünmesine rağmen yangını söndürmek için çalıştılar. Ev tamamen kül olmuştu.

"Bunu konuşarak ," dedi Dillon, tüm umudunu Donna'nın minibüsün nereye gittiğini bulmasına bağlamak istemiyordu. "Belki bir yolunu bulabiliriz.

Buz Adam'ın Ashley'i nereye ve neden götüreceğini. Biz dağlarda saklanırken ne öğrendin?"

"Rastgele şeyler," dedi Chris. "Fazla bir şeyimiz yok."

"Dunlop ailesi ve işleriyle başlayın. Onlar hakkında ne biliyorsunuz?"

"Tamam. Todd Dunlop'un üç çocuğu vardı, bir kız ve iki erkek. Şimdi hepsi yetişkin oldu. Patricia Dunlop, karakola gelen kadın, onun üçüncü karısı."

"Yani Cruella de Vil'in çocuklardan hiçbiriyle akrabalığı yok mu?"

"Hayır. Neden?"

"Sadece sesli düşünüyordum. Başka ne var, başka ne var?" Sağlık görevlisi başına gazlı bez bastırdığında yüzünü buruşturdu.

"Evlilik öncesi bir anlaşma yapmışlardı, yani kocaya bir şey olursa kadın hiçbir şey alamayacaktı."

"Peki ya hayat sigortası?"

"Her şey hayır kurumlarına gidiyor. Karım, çocuklarım, onlar hiçbir şey alamıyor."

Dillon gözlerini Chris'e dikti. "Hiçbir şey mi? O bir milyarderdi ve öldüğünde ailesinin geçimini sağlamadı mı?"

"Şu ana kadar bir şey söyleyemedik. Aile mahkemede mücadele ederken ihtiyati tedbir talep etmeyi planlıyor. Ama ne fark ki? Todd Dunlop öldürülmedi."

"Biliyorum, biliyorum. Iceman'in, Luther Kennedy'nin tüm bu olaylara nasıl dahil olduğunu ve Ashley'i neden canlı istediğini anlamaya çalışıyorum. Onun bir haydut olduğunu biliyoruz ama Todd Dunlop ona güveniyordu. Neden böyle karanlık bir adama Bu mu?"

Şef parmaklarını kemerinin halkalarına geçirdi. "Belki Luther'den korkuyordu. Belki de Luther ona iş vermesi için şantaj yapmıştır."

Dillon Chris'e baktı. "Buna dair bir kanıt var mı?"

"Hayır. Yok."

Donna son aramasını sonlandırdı ve onlara katıldı. "Yangın gibi giden bir çağrı ağacım var. Bir şey bilen varsa bize haber verecektir."

Dillon başıyla teşekkür etti. "Luther hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Donna, Knoxville FBI ofisini arar mısınız? Onlara henüz Kent'ten bahsetme. Bu konuşmayı tıkayacaktır ve şu anda bunun için zamanımız yok. Onlara Kent'in müsait olmadığını ve Luther hakkında ellerindeki her şeye hemen ihtiyacımız olduğunu söyle."

"." Telefonunu tekrar çıkardı.

Acil yardım görevlisi Dillon'ın başının yan tarafını sarmayı bitirdi. "Hastaneye gitmenizi şiddetle tavsiye ederim, efendim. Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsiniz."

"Sonra giderim."

Acil yardım görevlisi şefe baktı.

Şef içini çekti ve başını salladı. "Kasabaya geri dönün. Şu anda fikrini değiştirecek değil."

Dillon sedyeden inip ambulandan çıktı ve ambulans yola geri dönerken Chris ve şefin yanında durdu. "Todd Dunlop aslında Gibson ve Gibson'da polis tarafından intihar etti. Zimmetine para geçirmekten ve şirketini mahvetmekten sorumlu olduğunu düşündüğü kişiyi öldürmek istiyordu. Kent öldürülmeden önce bana, Ashley'nin en yakın arkadaşı Lauren Wilkes'in onun kimliğini çalan kişi olduğunu gösteren kanıtlara sahip olduğunu söyledi. Ashley'nin kendi itirafına göre, arkadaşı bir denetçi olarak o kadar da iyi değildi, derslerini bile zar zor geçmişti. Bu da Kent'in, Lauren'in şirketlerdeki insanlarla işbirliği yaparak bir tür şantaj planıyla zimmeterlerine para geçirmelerini sağladığı teorisini güçlendiriyor. Bizim bilmemiz gereken Dunlop Enterprises'da kiminle işbirliği yaptığı."

Chris kaşlarını çatı. "Ama Luther'in parayı zimmetine geçirdiğini zaten biliyoruz." "Emin miyiz?"

Şef başını salladı. "En olası senaryo bu gibi görünüyor ama hayır, henüz gerçek bir kanıt görmedim."

"Yaptığını sanmıyorum," dedi Dillon.

"Neden?" Chris sordu.

"Çünkü Luther Ashley'i hayatta tutmaya çok kararlı. Kendisine bir yararı olmadığı sürece birinin peşinden bu kadar sert gidecek bir tip gibi bana. Ve tonlarca risk alıyor - polislere ateş ediyor, federal bir ajanı öldürüyor. Eğer sakladığı milyonları varsa, neden parayı alıp kaçmıyor? Neden öldürölme ya da hapse girme riskini alsın?"

Chris başını salladı. "Orospu ... Parası yok. İşte bu bu riskleri almasının *tek* nedeni."

"Katılıyorum," dedi Dillon. "Bir şekilde Ashley'i kaçırmayı parayı almasının anahtarı. Bir zamanlar paraya sahip olduğunu ya da en azından paraya erişimi olduğunu biliyoruz. Parayı zimmetine geçirmek için Lauren Wilkes'la ortak olduysa,

Paraya erişimi olan tek kişi oydu. Bir şekilde para onda ve o paraya ulaşamıyor. Ve Ashley'nin parayı almanın anahtarı olduğuna inanıyor."

"Anahtar Lauren Wilkes," dedi şef. "Lauren'ı bul-" "Biz de Ashley'i bulalım," diye bitirdi Dillon.

Şef kollarını kavuşturdu. "Bayan Parrish'in bu olaydaki rolünü hâlâ bilmiyoruz. Belki de zimmete para geçirme işinde arkadaşıyla işbirliği yapıyordu."

Dillon dişlerini sıkı. "Hayır. O bunu yapmaz."

"Bundan emin misin? Hayatın üzerine girmek ister misin?"

"Evet." Ve birden bunun doğru olduğunu anladı. Ashley'e hiç tereddütsüz güveniyordu. "Neden bu kadar emin olduğumu bilmiyorum ama öyleyim."

Donna cep telefonunu tekrar kapattı. "Buna inanamayacaksın." Yol kenarındaki çemberlerine katıldı. "Luther Kennedy sadece Todd Dunlop'un ayak işlerini yapan bir çocuk değildi. Luther, Todd'un gayrimeşru oğluydu. Hepsi bu kadar da değil. Dunlop'ların ev personeliyle yapılan görüşmeler evliliğin sallantıda olduğunu ve Patricia Dunlop'un evlilik öncesi anlaşmayı bozmak için bir avukatla temasa geçtiğini gösteriyor. Ona kaya gibi sağlam olduğu söylenmiş.

kırılma ihtimali var." Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Bana başka ne bulduğumu sor."

Dillon, "Tahmin yürütmek için zamanımız yok," dedi.

Gülümsemesi soldu. "Tamam, tamam. Dunlop ailesi milyarder olduğu için çocuklarının kaçamakları medyanın ilgisini çekmeye meyillidir. Bu da pek çok hareketlerinin paparazziler tarafından kameraya alındığı anlamına geliyor. Ve

Bu kamera avcılarından biri Todd Dunlop'un ölümünden yaklaşık bir ay önce oğullardan David'in son kız arkadaşıyla fotoğraflarını çekmiş. Bilin bakalım kimdi?"

Dillon ona baktı. "Lauren Wilkes?"

"Evet. Bilin bakalım Gibson ve Gibson'ın vurulmasından birkaç gün önce, görgü tanığı olmayan tek araçlı bir trafik kim öldü?"

Chris, Dillon ve şef karşılıklı bakıştılar. "David Dunlop," dediler hep bir ağızdan.

"Evet." Donna kendinden çok memnun görünüyordu.

"Peki oluyor?" Dillon çenesindeki kirli sakalı temizledi. "David zimmete para geçirme olayını biliyor muydu? Bir aşk üçgenimiz mi var?"

Burada mı? Lauren, Luther ve David'i birbirine düşürüp parayla şehirden kaçmaya mı çalıştı? Ve Luther David'i mi öldürdü?"

"Her şey dönüp dolaşıp paraya geliyor," dedi şef. "Ama ben hala her şeyin nasıl bir araya geldiğini anlamıyorum."

Donna'nın telefonu çaldı. Tüm gözler ona odaklanmışken telefonu eline aldı. "Evet, evet, doğru. Tamamdır. Teşekkürler." Telefonu kapattı, ağzı sıkı bir çizgi halinde düzleşti. "Minibüsün kuş uçuşu on dakika batıdaki Youngbloods çiftliğine kadar görüldüğünü doğrulayabildim. Ama ondan sonra hiçbir şey öğrenemedim. Üzgünüm, Dillon."

Dillon dişlerini sıktı ve başını salladı.

Şef ona sempatik bir bakış attı. "Donna ve ben şehre geri döneceğiz. Dedektif olsun olmasın herkesin bu davayla ilgilenmesini sağlayacağım. Luther Kennedy hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğreneceğiz. Nereye gittiğini bulacağız. Chris, Dillon'ı kontrol için hastaneye götür. dışarı."

"Hastaneye gitmeme gerek yok-"

"Bu bir emirdir, Dedektif Gray. Bu emre uysanız iyi olur. zaman." Donna'ya işaret etti ve arabasına binip yola koyuldular.

"," dedi Chris. "Doktor seni eder etmez, soruşturmaya yardımcı olabilmen için seni karakola geri götüreceğim."

Dillon tek kelime etmeden arkadaşının dört tekerlekten çekişli kamyonetinin yolcu koltuğuna oturdu. Ama kamyon yolun sonuna geldiğinde ve Chris kasabaya doğru sağa dönmek üzereyken, Dillon direksiyonu tuttu.

"Sola dön," diye emretti Dillon.

"Sola mı? Neden?"

"Çünkü Youngblood'ların çiftliğine giden yol bu." "Asla olmaz. Şefi duydunuz."

"Tamam. Otostop çekerim ya da bir araba çalarım, ne gerekiyorsa yaparım. Ama Luther'in Ashley'i aldığını ve batıya gittiğini bildiğim halde kasabaya dönmeyeceğim." Kapı kolunu salladı ve kapıyı açtı.

Chris onun kolunu tuttu. ", ." Derin bir iç çekti. "Sanırım şef beni kovarsa geçimimi sağlamak için her zaman traktör sürebilirim. Kapat şu lanet kapıyı."

Dillon kapıyı kapatır kapatmaz Chris kamyoneti batıya doğru sürdü ve gaza

.

Bölüm On Dört

Kısa ve sarsıntılı bir yolculuktan sonra minibüs sarsılarak durdu, frenleri protesto edercesine gıcırdıyordu. Lauren Ashley'in elini tuttu, korku dolu bakışları onunkilere kilitlendi.

Birlikte büyüdüğü kadına bakmak, bencilliğinin neden olduğu tüm ölümleri bilmek bile Ashley'i incitiyordu. Ama Ashley önümüzdeki birkaç dakikanın son dakikaları olabileceğini de biliyordu. İçindeki tüm bu öfke ve kızgınlıkla ölmek istemiyordu. Parmaklarını Lauren'ın parmaklarına doladı ve onu cesaretlendirmek için küçük bir gülümseme vererek sıktı.

Ayakkabılar çakılların üzerinde gıcırdayarak minibüsün her iki yanından arkaya doğru geliyordu.

"Bu adamlarla başa çıkamayız," diye fısıldadı Ashley. "Tek şansımız bu işi olabildiğince uzatmak. Umarım polis bizi arıyordur. Bizim işimiz bu adamları alt etmek ve polise ihtiyaç duydukları zamanı kazandırmak. Ya da kaçmanın bir yolunu bulana kadar. Tamam mı?"

Lauren cevap veremeden kapılar sarsılarak açıldı. Buz Adam ortada duruyordu, yanında iki haydut vardı. Silahını çekti ve Ashley'e doğrulttu.

"Sen. Dışarı. Diğer burada kalıyor."

Lauren'ın eli Ashley'in elinin etrafında acı verici bir şekilde sıkıştı ve Ashley tam olarak nedenini biliyordu. Iceman'ın sol tarafındaki adam Lauren'a bakarken gözlerinde yırtıcı bir parıltı vardı, sanki onun için planları varmış gibi.

"Hayır, bunu tek başıma yapamam. Onun yardımına ihtiyacım var," diye kekeledi Ashley.

Buzadam'ın gözleri kısıldı. "Kodların bilgisayarında olduğunu söylemiştin."

"Evet, evet, biliyorum. Ama Lauren ve ben bir takımız. Her birimiz şifreleme algoritmasının farklı kısımlarını biliyoruz. İkimiz de tüm parayı tek başımıza alamayalım diye bu şekilde ayarladık. İkimiz de birlikte çalışmak zorundayız."

Açgözlülük ve güvensizlik görünüşe göre Buzadam'ın özdeşleştiği şeylerdi. Kendi güvensizliğinin bir kısmı azaldı ve geri adım attı. "Pekâlâ. İkiniz de. Çıkın dışarı."

Lauren'a bakmakta olan adam Iceman'e asık suratlı bir bakış attı.

"Sonra," dedi Iceman alçak bir ses tonuyla, sanki kadınlardan hiçbirinin Lauren'a diğer adama söz verdiğini anlamadığını düşünüyormuş gibi.

Lauren'ın içinden bir ürperti geçti ve birleşen elleri aracılığıyla Ashley'e iletildi. Dillon'ın büyük beyaz evinin yanına park etmiş olan minibüsten indiler. Onunla ilgili son anıları, yerde yatarken başının etrafında biriken kan, boğazının düğümlenmesine neden olmuştu.

Buz Adam'ın silahı sırtına dayandı. "Çekilin. Arka taraftaki ahıra. Şu kırsağını bulalım ve şu bilgisayarı alalım."

* * *

DILLON adamın elini sıktı ve Chris'le birlikte adamın garaj yoluna park ettiği kamyonu doğru döndü. Bay Jones Destiny'ye yeni taşınmıştı ve birkaç dakika öncesine kadar kasabada market alışverişi yapıyordu. Bölgedeki beyaz minibüs hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Dillon'ın kanlı saçları ve gömleği ile Chris'in is lekeli yüzüne bakarken gözlerinin büyüyüp yuvarlaklaşmasına bakılırsa, Dillon adamın buraya taşınma kararını yeniden düşünebileceğini tahmin ediyordu.

Chris iki şeritli kırsal otoyola geri çekildi. Şimdiye kadar yarım düzine evde ve ya insanlar evde değildi ya da bir minibüsün geçtiğini fark etmemişlerdi. Ama henüz pes etmiyordu. Birisi Iceman'i görmüş olmalıydı.

Dillon'ın kalçasında kılıfında duran cep telefonu çaldı ve bir mesaj geldiğini haber verdi.

Chris telefonu çıkarırken ona bir bakış fırlattı. "Şef Kasabaya yola çıkmadığınızı ve ikimizi de mesajla kovduğunu fark ettiniz mi?"

Tanıdık bir hazır mesaj ekranı doldurdu. "Bu benim ev güvenlik sistemim. Bay Finley'in ineklerinden biri muhtemelen yine kaçtı." Ekteki resim simgesine . Beyaz bir minibüs ekranı doldurdu.

Direksiyonda Buz Adam var.

Arkasında da içinde iki adam daha olan başka bir araba vardı.

"Arkanı dön, dön. Iceman Harmony Haven'da." On dakika önce onun evinin önünden geçmişlerdi.

Chris yavaşladı ve otoyolun ortasında geri döndü. "Evinizde ne ?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama yanında kaslarını da getirmiş. Toplam beş adam saydım. -Üçü minibüsün önünde, ikisi de onu takip eden arabada. Minibüsün arkasında kaç kişi olduğunu söylemek mümkün ." Telefonunda başka bir tuşa bastı ve Chris'in de duyabilmesi için aramayı hoparlöre aldı.

"Son duyduğuma göre," dedi Şef Thornton'ın sesi telefondan, "acil serviste cep telefonu kullanılmasına izin vermiyorlarmış. Bir hemşirenin size telefonu kapatmanızı söylediğini duysam iyi olur, yoksa size söylediğim yerde olmadığınız için fena halde kızacağım."

"Güvenlik alarmım az önce Iceman ve en az dört adamın daha garaj yoluma doğru ilerlerken fotoğrafını çekti."

"Ne halt etmeye senin evine gidiyor?"

Chris yavaşladı ve eve giden uzun yola saptı.

"Bilmiyorum," dedi Dillon. "Ama SWAT ekibini harekete geçirmeniz ve onları buraya getirmeniz gerekiyor."

"Burası mı? Burada mı? Downing'le hastane yerine sizin evde olduğunuzu mu söylüyorsun?" Şef cevap beklemeden birkaç küfür daha ekledi. "Bu iş bittiğinde, eğer hepimiz bunu anlatacak kadar , emir komuta zincirine saygı duymayı öğrenene kadar sana bir yıl boyunca yönetici banyomu fırçalatacağım. Anladın mı Gray?"

Chris güldü.

Dillon gözlerini kıstı. "Evet, efendim. Anladım. Efendim, SWAT ekibi-"

"Evet, evet. Şu anda hazırlanıyorlar. Downing'le konuşmama izin verin."

Dillon telefonu Chris'e yaklaştırdı ama hoparlörü açık bıraktı.

"Ben Downing, efendim."

"Ekip yirmi dakika içinde orada olacak. getireceğiz. Dedektif Gray'in üzerine oturmanız ya da onu tampona kelepçelemeniz gerekse bile umurumda değil. Hiçbir koşulda Buz Adam'ın peşinden tek başına gitmesine izin vermeyin.

Bu bir emirdir. Oraya vardığımızda ikiniz de bizi , işinize veda edebilirsiniz. Ben sizi tüm ilçede kötüleyene kadar Walmart'ta kapı görevlisi olarak iş bulabilerseniz şanslısınız demektir. Anladın mı?"

Chris yüzünü buruşturdu. "Evet, efendim. Yüksek sesle ve net.

Destek için bekleyin." Dillon aramayı sonlandırdı ve telefonu kılıfına geri soktu.

Chris kamyonu bankete çekti ve motoru durdurdu. "Sizi Thornton'un emrettiği gibi beklemeye ikna etmenin bir yolu olduğunu sanmıyorum?"

"Bu hayatta olmaz. Ve eğer beni tampona kelepçelemeye kalkarsan, deli gibi dövüşürüm."

"Evet, ben de düşünmüştüm."

"Benimle başını belaya sokmana gerek yok. Silahını bana ver ve ekibi burada bekle."

"Kapa çeneni ve torpido gözünü aç."

Dillon torpido gözünü açtı ve sırttı. "Bu düşündüğüm anlama mı geliyor?"

"Sanırım 'Walmart'a hoş geldiniz' demeye alışabilirim. Kulağa hoş geliyor."

Dillon torpido gözünden Glock 17'yi aldı ve ikisi de kamyonetten atladılar.

* * *

ICEMAN ahırın girişinde ASHLEY'nin kolunu tuttu. "Eğer birini görürsek, onları bir sorun olmadığına ikna etsen ve o bilgisayarı bulsan iyi olur." Silahı, orada olduğunu hatırlatmak istercesine ASHLEYnin kaburgalarının yan tarafına doğru itti.

Ashley başıyla onayladı. Arabada adamlardan ikisine, Ashley ile kendisine içeride eşlik etmelerini işaret etti. Diğerleri Lauren'la birlikte dışarıda bekliyordu.

"Silahımı bir saniyeden kısa sürede çıkarabilirim. Ve iki silahlı adam daha var. Bunu unutmayın." Silahını belindeki kemerin içine . "Kapıyı aç."

Ashley kolu tuttu ve Dillon'ın bir gün önce yaptığını gördüğü gibi kapıyı raylarına geri çekti. Ahırın içine adım attı ve gözleri karanlık iç mekâna alışana kadar gözlerini kırptırdı.

Griffin koridorun ortasında durdu, bir elinde fırça, diğerinde bir kova su vardı. Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Bayan Parrish. Sizin ve patronun hâlâ karakolda olduğunuzu sanıyordum. FBI'daki adam gitmenize izin mi verdi?"

Özel Ajan Kent'ten bahsedince Ashley gözlerini kapattı, göz kapaklarının içinde korkunç görüntüler yanıp sönüyordu, ajanın bir tüfekçinin mermisinin şiddetiyle eyerinden savrulduğu görüntüler.

Buzadam onu dürttü. "Bilgisayar," diye fısıldadı.

Gözlerini açtı ve Griffin' kaşlarını çatmış olduğunu gördü, bakışları ondan yanındaki adama, sonra da birkaç adım diğerlerine kayd. Dudaklarını güven verici bir gülümsemeye zorladı, tek amacı Griffin'in şüphelenmeden gitmesini sağlamaktı, böylece zarar görmeyecekti.

"Bay Griffin, sizi tekrar görmek güzel. Aslında, ah, Dillon hala... Polis karakoluna. Beni-bizi-bilgisayarım için geri gönderdi. Kısrağın sırtındaki spor çantasındaydı. Dillon çiftliğe kadar izleri takip edeceğini söyledi. Onu gördünüz mü?"

Yavaşça başını salladı, bakışları Buzadam'ın üzerindeydi. "Evet. Ahırında. Patronun aygırıyla birlikte yaklaşık bir saat önce geri geldi. Her iki spor çantası da atların bulunduğu odada." Kovayı ve fırçayı Buzadam'ın yanına koydu.

tezgahlardan birinde. "Sizin için getireyim. Neden beyefendi arkadaşınız burada beklemiyor ve onu bulmama yardım etmiyorsunuz?"

"Tamam, teşekkürler." İlerlemeye başladı ama Buz Adam kolunu yakaladı.

Silahını bir anda çıkardı ve Ashley'in yanına dayadı. "Dur bakalım. Hep birlikte çantaları alacağız."

Kaburgalarına sürtünen soğuk metali hissedince irkildi. Griffin kendisine ulaşmalarını bekledi, sonra yavaşça döndü ve takım odasındaydı. İki çanta, bir dizi koşum takımının altındaki bir sandığın üstünde duruyordu.

"Dur," diye emretti Iceman.

Griffin soru sorarcasına ona baktı.

"Bayan Parrish ihtiyacı olanı alacaktır."

Ashley aceleyle ilerledi ve bilgisayar çantasını aldı. Çantası hemen yanındaydı ve cep telefonunun içinde olduğunu biliyordu. Ama Iceman görmeden çantanın fermuarını açıp telefonunu almanın bir yolu yoktu. Önce Griffin'e, sonra da spor çantasına baktı, belki daha sonra çantasına ulaşabilir diye ona işaret vermeye çalıştı.

"Bilgisayar artık sende. Buraya gel. Ve giriş yapıp paramı o hesaptan çekebileceğin konusunda blöf yapmasan iyi edersin."

Dehşet, midesinin çukuruna bir buz kütlesi gibi yerleşti. Çırpı odasından aceleyle çıktı. Buzadam geri çekilerek onu kendi tarafına çekti. Bunu yaparken yüzünün buruştuğunu fark etti, bu da ona onu vurduğunu hatırlattı -Ya da en azından Cooper's Bluff'ta omzundan yaralandığını düşünüyordu. Yaralanma sandığı kadar kötü olmamış olmalıydı çünkü

kolunu gayet iyi kullanıyordu. Ama o küçük yüz buruşturması ona en azından acı çektiğini söylüyordu. Bu, kendi yararına kullanabileceği bir şey olması ihtimaline karşı dosyalayacağı bir şeydi.

"Sen," dedi silahıyla Griffin'i işaret ederek. "Şu anda çiftlikte kaç işçi var?"

"Yok. Sadece ben varım."

Ateşlenen silahın kulakları sağır eden sesi ahırı doldurdu.

Griffin kalçasını tutarak yere yığıldı.

Ashley nefesini tuttu ve ona yardım etmek için ilerlemeye başladı, ancak Iceman onu tekrar geri çekti.

"Aptalca bir şey yapmadığı sürece yaşayacak. Bana tekrar yalan söylemek gibi. Tekrar ediyorum. Şu anda çiftlikte kaç kişi var?"

"Dört," diye nefes nefese sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Çit hattında geziniyorlar, mola verip vermediklerini kontrol ediyorlar."

"Onları hemen buraya çağır. Onları uyarmak için bir şey yaparsan bir sonraki kurşun beynine saplanır."

Griffin bir elini kalçasındaki yaraya ve diğer eliyle cep telefonunu çıkardı. Bir numara girip ilk aramayı yaparken yüzü solgun ve çizgiliydi.

Birkaç dakika sonra Griffin ve ırgatlar atların bulunduğu odada kilitli kalmışlardı. Buzadam tüm cep telefonlarını almış, yardım çağıramayacaklarını garanti altına almıştı. Ama Ashley'nin çantasındakini almamıştı. Çok geç olmadan Griffin'in ya da diğerlerinden birinin bunu fark etmesi için dua etti.

Buzadam'ın adamlarından biri bir ahırdan birkaç kalas çıkarıp bunları atlama odasının kapısını desteklemek için kullandı ve Griffin ile adamlarını içeride etkili bir şekilde mühürledi.

"Burada kalın ve dört açın," diye üç adama talimat verdi. "Eve ya da ahıra yaklaşan olursa vurun." Ashley'i ahırdan çıkarıp eve doğru götürdü, Lauren ve koruması da arkadan geliyordu.

* * *

DILLON ve CHRIS yoldan ayrıldılar ve ormanın içinden eve doğru ilerlediler. Dillon'ın arazisine bakan son tepenin zirvesine ulaştıklarında ikisi de durakladı.

"olmaması çok kötü." Dillon elini yanındaki ağaca . "Beş adamla mı yoksa daha fazlasıyla mı uğraştığımızı ya da evde mi yoksa ek binalardan birinde mi olduklarını bilmiyorum."

"Ya da her ikisi de,"
diye ekledi Chris. "Evet,
ya da ikisi birden."

"Bu destek şu anda kulağa gerçekten iyi geliyor." Chris saatine baktı. "Ekip on dakika içinde burada olur."

"Ashley on dakika içinde ölebilir. O bekleyemem." İkisinin de düşündüğü şeyi, Ashley'in çoktan ölmüş olabileceğini söylemedi.

"Bir planın var mı?" Chris sordu.

"Üzerinde çalışıyorum." Ev sahibi olarak değil, tepeden aşağıya inip görünmeden eve girmesi gereken bir adam olarak arazisini yeni gözlerle inceledi. Evin yakınında hiç çalı yoktu, tasarım gereği. Arkasına saklanılabilecek ya da birinin üst kattaki bir pencereye tırmanmasını sağlayacak kadar yakın, korunaklı ağaçlar yoktu. Otuz baş at yeşil otlakların her yerinde otluyordu ama yine siper yoktu. Tek siper mısır tarlasıydı ama o da evin arkasında ve sağındaydı ve tekrar ana yola çıkıp komşusunun arazisinin doğu tarafından ilerlemedikleri sürece görünmeden oraya ulaşmanın bir yolu yoktu.

"Hakkını vermeliyim," dedi Chris. "Burayı bir kale gibi inşa etmişsin. Görünmeden kimse buraya yaklaşılamaz."

"Bir de bana sor. Görünüşe göre iki seçeneğimiz var. Ya geri dönüp mısır tarlasında ilerleyeceğiz, ki bu yirmi dakika ya da daha fazla sürecek, ya da şansımızı deneyip kimsenin bizi izlememesini umacağız ve kaçmak için."

"Ben mısır tarlasına oy veriyorum."

"Ben oyumu kaçmaktan yana kullanıyorum." "Bu intihar olabilir,"
dedi Chris. "İkimizin de yelekleri var."

"Ya kafadan vururlarsa?" "Evet, bu berbat olur."

Cep telefonu tekrar titredi. "Belki de desteğimiz çoktan gelmiştir." Telefonu çıkardı ama bu sefer bir mesaj değildi. Ve kendisini arayan numarayı tanıdı. Chris'e şaşkın bir bakış fırlattı.

baktı ve telefona cevap verdi. "Ashley? Neredesin?"

"Ben Griffin, patron. Bayan Parrish'in telefonunu kullanıyorum. Başı dertte, efendim."

Onun aradığını sandığında içine dolan rahatlama, ağzında acı bir tada dönüştü. "Bana neler olduğunu anlat." Griffin'in anlattıklarını dinlerken midesi korkuyla kasıldı. ". Seni ve adamlarını oradan çıkaracağız. Sıkı durun." Telefonu yuvasına geri itti.

" oluyor?" Chris sordu.

"Griffin, Ashley'nin Iceman' yanında olduğunu doğruladı. Iceman Griffin'i bacağından vurdu ve onu ve çiftlik çalışanlarını ahırdaki atların bulunduğu odaya kilitledi. Iceman'ın Ashley'nin bilgisayarını kullanarak bir hesaba giriş yapmasını ve parasını almasını beklediğini söyledi. Bu yüzden buraya gelmiş, onun almak için."

"Ama parayı zimmetine geçiren o değil. Arkadaşı yaptı. Öyleyse Iceman neden Lauren'ın hesaba giriş yapmasını sağlamıyor?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim Ashley giriş yapamadığında başının gerçekten belada olduğu."

"Ne yapacağız?"

Dillon tekrar tarlalara baktı ve aklına bir fikir geldi. "SWAT'ın buraya gelmesine ne kadar var?"

"Beş dakika, aşağı yukarı."

Fikrini açıkladı.

"Sen delisin. Sadece bekle ve mısır tarlası yaklaşımını yapalım. Eve ulaşmanın tek güvenli yolu bu."

"Griffin'in ne dediğini duydun. Ashley'e biraz zaman kazandırmalıyım. Buzadam tanıkları ortadan kaldırmaya karar verirse Griffin ve adamlarını orada ölüme terk edemem. Orada durup benimle tartışacak mısın yoksa yardım mı edeceksin?"

Yemin etti. "Tamam. Yap o zaman. SWAT'ın yolunu kesip onlara aptalca planını anlatacağım. Dillon-" Chris elini onun omzuna koydu "- beni takım elbise giymek zorunda bırakma. Kilise için bile giyinmiyorum. Bir cenaze töreni için de giyinmek istemem."

Dillon sıırttı. "Dikkatli olmamı ve öldürülmememi istiyorsun. Anladım." Tekrar ağaçların arasına karıştı ve ağaç çizgisi boyunca evden uzağa doğru ilerledi.

On Beşinci Bölüm

Dillon ormandaki çılgın koşusunu durdurdu. Merayı çevreleyen tahta parmaklıklı çite, açık alana adım atmadan ulaşabileceği kadar yaklaşmıştı. Umarım biraz şansı yaver giderdi. Buna ihtiyacı olacaktı.

Parmaklarını ağzına götürdü ve tiz bir ıslık çaldı. Birkaç dakika sonra toynakların yere vurma sesini duydu, ses gittikçe yükseliyordu. Bumerang uzaktaki tepeyi aştı ve doğruca çitlere yöneldi. Çite çarpmadan hemen önce hoplaya zıplaya durdu ve burnunu söz konusu üst parmaklığın üzerine daldırdı, burun delikleri hoş geldin diye homurdanırken alevlendi.

Dillon yüz metre eve doğru baktı. Kimseyi görmüyordu ama bu ağaçların arasından çıktığında onu göremeyecekleri anlamına gelmiyordu. Havalandı, çitlere doğru koştu, sonra alttaki parmaklığı kullanarak kendini yukarı kaldırdı ve aygırın sırtına çıktı.

Bumerang homurdandı ve çitten dans ederek uzaklaştı.

"Sakin ol oğlum, sakın ol." Dillon yarışa hazırlanan bir jokey gibi atın omuzlarının üzerine oturdu ve sağ eliyle tutabileceği bir tutam yele aldı. Cesaret edebildiği kadar sola doğru eğildi ve bacaklarını atı yönlendirmek için kullandı.

Atın uzun yelesi ve kalın boynu başını ve omuzlarını gizliyordu. "Hadi, Bumerang. Biraz toparlanalım yardım et." Bacaklarını sıktı ve aygırı tarla boyunca, Dillon'ın önderliğini uysallıkla takip edecek türden, patika eğitimi almış bir grup ata doğru yönlendirdi.

* * *

ICEMAN, ASHLEY ve Lauren'ı Dillon'ın kütüphanesine sürükledi ve haydutlarından biriyle konuşmak için kapıda durdu. Ashley tökezledi ve kendini odanın ortasındaki masada, Dillon ve dedektif arkadaşlarının iki gece önce dava notlarını gözden geçirdikleri masada yakalamak zorunda kaldı. İçini bir hüznün kapladı ve odaya şöyle bir göz gezdirdi

Dillon'ı burada hayal ederek bir şekilde onu geri getirebiliyordu. Bakışları kitap raflarını, televizyon ekranlarını ve pencereleri taradı... Bakışları tekrar televizyon ekranlarına kaydı ve ağzı açık kaldı.

, değil mi?

Orada, alt ekranda, güvenlik kamerası kuzeybatıdaki otlığın görüntüsünü gösteriyordu. Altı attan oluşan bir grup tarlada tırıs gidiyordu ve Sürünün başındaki doru aygırın boynuna tanıdık bir figür sarılmıştı -Dillon.

Ashley nefesini tuttu ve aceleyle odaya doğru ilerledi. Arkasına baktı. Iceman hâlâ kapı aralığındaki diğer adamla konuşuyordu. Lauren masanın yanında durmuş, yüzünde şaşkın bir ifadeyle Ashley'i izliyordu. Ashley yakındaki kitap raflarından birinden bir kitap aldı ve merdiven arkalı sandalyelerden birini hızla köşeye sürükleyerek dua etti sandalye televizyon ekranının görünmesini engelleyecekti. Yerine oturdu ve tam Buz Adam ona bakarken kitabı açtı.

Kaşlarını çattı. "Kitabı bırak ve masaya otur. Bilgisayara gir ve o hesaba eriş. Şimdi."

Ayağa kalktı, kitabı koltuğa bıraktı ve aceleyle masaya doğru ilerledi. Buz Adam'ın ekranları fark etmesini engellemek umuduyla televizyonlardan olabildiğince uzağa oturdu.

Lauren onun yanına oturdu ve dizüstü bilgisayarını masanın üzerine koydu. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Ashley, kapıya geri dönmüş ve diğer silahlı adamla tekrar konuşmaya başlamış olan Buz Adam'a dikkatle baktı.

"Dillon yaşıyor," diye fısıldadı. "Onu alttaki ekranda gördüm."

"Dillon? Bana telefonda bahsettiğin seksi SWAT elemanı mı?" Lauren fısıldayarak cevap verdi.

"Evet. Buz Adam'ın beni yakaladığı evde çıkan yangında öldüğünü sanıyordum. Ama yaşıyormuş."

Lauren'ın kaşları kalktı. "Buzadam mı?" "Luther Kennedy."

"Oh." Ashley'e yaklaştı. "Bilgisayarı açıp en azından hesaba erişiyormuş gibi yapmamız gerekmez mi?"

"Haklısın ama Iceman'i oyalamanın bir yolunu bulmalıyız." Dizüstü bilgisayarını açtı ve açıldıktan sonra Wi-Fi erişim noktasını kullandı

cep telefonu ağı üzerinden internete erişmek için bir yazılım. "Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı. "Bir fikrin var mı?"

"Neden e-postanıza erişmiyorsunuz? Soru sorarsa, ona kodları klasörlerinizdeki e-postalardan birine sakladığınızı söyleyebilirsiniz."

"İyi fikir. Gibson ve Gibson'daki silahlı saldırıdan beri e-postalarımı kontrol etmedim. Muhtemelen tonlarca vardır." E-postasını açmadan önce Iceman'ın dinlemediğinden emin olmak için başını kaldırıp baktı.

Lauren omzunun üzerinden baktı, yüzü Ashley'inkine o kadar yakındı ki nefesi Ashley'in boynundaki ince tüyleri gıdıkladı.

"Lauren. Bu kadar yaklaşmana gerek yok."

"Ne? Oh, pardon. Sadece gerçek bir mali müşavirin her gün ne tür mektuplar aldığını merak ediyorum."

Lauren'ın sesindeki kızgınlık Ashley'in omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Aralarına daha da fazla mesafe koymak isteyerek eğildi.

"Özür dilerim," dedi Lauren, pişman olmuş bir sesle. "Bütün bunların benim hatam olduğunu biliyorum. Senin başarını kıskandım ve çaresizdim. Lütfen beni affet." Gözleri yaşlarla doldu.

Ashley arkadaşına hızlıca sarıldı. "Özür dilemeyi bırak. Önümüzdeki birkaç dakikayı atve umarım yakında yardım gelir. Dillon inanılmaz bir adam. Bizi bu karmaşadan çıkarabilecek biri varsa o da odur. Harekete geçmeye hazır olmalıyız."

* * *

Şimdiye kadar DILLON'un planı işe yaramıştı. On kişilik küçük bir sürü toplamıştı. Boomerang'a ek olarak atlar. Henüz kimse ona ateş etmediği için kimsenin onu görmediğini düşündü. Umudu, at grubuyla dikkatlerinin dağılacığından, öndeki atın boynuna yaslanmış bir adamı fark edemeyecekleriydi.

Griffin ve adamlarının tutulduğu ahırdan elli metre uzaktaydı ki, bir adam ahırın yanındaki çitin üzerinden atladı. Hafif esen rüzgâra karşı bir kibrit çaktı ve ahıra doğru ilerlerken dudaklarının arasında sallanan sigarayı yaktı. Tahtaya yaslandı ve sigarasından derin bir nefes çekti. Kendisine doğru koşan atları izlerken kaşları belirgin bir şaşkınlıkla aşağı indi. Birden bakışları

Dillon'ın ve tuttu. Sigarayı bıraktı ve belindeki silaha uzandı.

Dillon küfretti ve aygırın böğrüne bir tokat atarak onu dörtnala koşturdu. Diğer atlar kişneyerek onu takip . Adam dizlerinin üzerine çöktü, iki elini de silahına sarmış, açık bir atış arıyordu. Dillon aygırı doğrudan silahlı adama doğrulttu.

Adamın gözleri irileşti ve sarsılarak çitlere doğru koşmaya başladı. Dillon son saniyeye kadar bekledi, sonra bacağını aygırın sırtına attı ve attan adamın üzerine atladı, onu boynundan yakaladı ve ikisi de yere düşerken dönmeye başladı.

Toynakların parıltısı Dillon'ı yoldan uzaklaştırdı. Sürü yana doğru kaçarken o da çitin altına , tiz kişnemeleri havayı doldururken otağa doğru geri döndüler. Arkalarından gelen silahlı adamın cesedi kırık ve cansız bir halde, yüzükoyun toprakta yatıyordu.

Biri gitti, ama kaç tane kaldı?

Dillon çitin altından kaydı, adamın silahını cebine koydu ve ahırın arkasına süzüldü.

* * *

İCEMAN avuçlarını masanın üstüne dayayıp eğildi ve sert bakışlarını Ashley'e "Daha ne kadar sürecek?"

Elleri klavyenin üzerinde dondu ve zihni başka bir bahane, biraz zaman kazanmak için herhangi bir şey çalıştı.

"Sanırım yaklaştık," dedi Lauren onun yanında. "Bize birkaç dakika daha verin."

Bakışları Lauren'ınkilere ve aniden başını sallayarak kapı aralığına geri döndü ve kapı çerçevesine yaslanarak diğer silahlı adamla konuşmaya başladı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Ashley. "başımdan gitti. Ne söyleyeceğimi bilemedim."

"Şuradaki e-postayı aç. David'den." Lauren'ın yüzündeki heyecan Ashley'in kafasını sözlerinden daha çok karıştırdı.

"Sen neden ? *Senin* David'in mi? David Dunlop mu? Neden bana bir e-posta göndersin ki?"

"Aç şunu." Lauren uzandı ve e-postayı tıkladı. Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "İşte bu!" Dizüstü bilgisayarını kendisine doğru çekti. "Luther, haklıymışsın. David hesap numaralarını Ashley'e göndermiş. Bulduk!"

Dehşet içinde Lauren'a bakarken Ashley'in boğazında safra birikti.

Iceman aceleyle masaya gitti ve e-postayı Lauren'ın omzunun üzerinden okudu. Gülümsedi ve sonra onu öptü.

Lauren'ın muzaffer bakışları onunkilere kilitlenirken Ashley elini göğsüne bastırdı.

"Seni kandırdım, değil mi?" diye böbürlendi. "O minibüsün arkasında seninle birlikte olmaktan, arkadaşınmış gibi davranmaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyor musun? Ama yaptım. Teorimin doğru olduğunu, David'in hesap bilgilerini vermek için bir şekilde sizinle iletişime geçtiğini umarak bekledim. Ve ben

Doğru." Luther'e baktı, ona duyduğu aÇıkâr gözlerinde parlıyordu.

"Haklıydım, değil mi?"

"Evet, kesinlikle öyleydin."

"Anlamıyorum," diye fısıldadı Ashley.

"İnsanların sandığı kadar zeki değilsin, değil mi *Ash*?" Lauren güldü.

"Luther ve ben paraya ulaşmak için David'i piyonumuz olarak kullandık. Ama Luther'le beni aptal bir restoranda birlikte gördü, o kadar yer varken. Çok dikkatliydik ama bir kez hata yaptık ve David bizi gördü. Eve döndüğümde benimle yüzleştirdi, sahtekârlığımı ortaya çıkaracağını ve başta sen olmak üzere herkese ne yaptığımı anlatacağını söyledi."

Gözleri Ashley'in varlığından bile haberdar olmadığı bir nefretle parlıyordu. "Ne yazık ki düşündüğümde çok daha zekiymiş. O hareket etti Luther onu öldürmeden hemen önce hesaptan para çekmiş. Paramızı almaya gidene kadar David'in bize ihanet ettiğini fark etmemiştik. gitti."

O , her kelimesinden acı damlarken, Luther onun yanına oturup dizüstü bilgisayarda bir Çeyler yazdı.

Lauren çenesini avucunun içine aldı. "Benim teorime göre David'in bir şekilde sana bilgi gönderdi. Luther rehin tutup işkenceyle bilgi almak istedi. Ama ben senin ne kadar iyi biri olduğunu biliyordum. Bilginin sende olduğunu bilseydin polise giderdin dedim. Bu yüzden benim de rehine olduğumu düşünmeni sağlamak benim fikrimdi.

Bizim için hesap bilgilerini bulman için seni kandırdım. Bir kez olsun," diye tükürdü, "akıllı olan bendim. Senden daha zekiyydim!"

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum," dedi Ashley, kelimeler boğazındaki soğuk korku yumrusunu geçmeye zorlarken ancak fısıltıyı aşıyordu.

"Arkadaş mı?" diye alay etti. "Her zaman benden daha iyi olduğunu düşünen nasıl arkadaş olabilirim ki?"

Luther yazmayı bitirdi ve dizüstü bilgisayarını kapattı. Ayağa kalktı ve kapıdaki diğer adama iğaret etti.

"Ama hiç düşünmemiştim-" diye söze başladı Ashley.

"Kapa çenenı. Kapa çenenı!" Lauren kaküllerını yüzüne doğru itti. "Artık benimle konuşamazsın. Ben ve Luther gidiyoruz-"

Luther Lauren'ın kolunu tuttu ve onu sandalyesinden kaldırdı.

"Tatlım, dur," dedi. "Canımı yakıyorsun."

Onu masanın Ashley'nin tarafına doğru itti ve silahını çekti. "Yanına git."

Diğer adam onun yanında durdu ve silahını onlara da doğrulttu.

Lauren'ın yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Ne yapıyorsunuz? Parayı aldık. Artık onun arkadaşımıymışım gibi davranmama gerek yok."

"Oh, Lauren," dedi Ashley. "Görmüyor musun? Senin beni kullandığın gibi o da seni kullandı."

Lauren başını salladı. "Hayır, hayır! Yapmadı. O beni seviyor. Luther, sen beni sev." Kız ona baktı, şaşkınlığı dehşete dönüştü. "Öyle değil ?" diye fısıldadı, sesi kaybolmuş küçük bir kız gibi çıkıyordu.

görmezden gelerek yanındaki adama döndü. "Para şu anda hesabımda. Git diğerlerini getir. Ben bunu bitireceğim."

Adam başını salladı ve aceleyle odadan çıktı.

Luther silahını Lauren'a doğrulttu.

"Bekle, bekle!" Sandalyesinden fırladı ve odanın köşesine doğru koştı. "Luther, bak! Sana hâlâ yardım edebilirim. Öldürdüğünü o dedektif hâlâ hayatta." Sandalyeyi monitörden uzaklaştırdı. Luther odayı geçip onun yanında durdu.

Bunu nasıl yaparsın Lauren? Ashley, onların dikkatinin dağılmasından yararlanıp aceleyle odayı geçip kapıya doğru koşarken bile düşündü. Durakladı, monitöre de hızlı bir bakış atmaktan kendini alamadı.

Paravanın ortasında, ahırın hemen yanında, toprakta bir ceset yatıyordu. Ama Dillon olamayacak kadar küçüktü, saçları da çok açık renkti. İçini bir rahatlama kapladı.

Ashley.

Luther monitörü incelemek için yaklaştı.

Ashley odadan fırladı. Merdivenlerin altındaki koridorun sonuna doğru koştu.

"Luther, hayır, yapma!" Lauren'çığlığı arkasından duyuldu.

Ashley, Luther'in kendisine silah doğrulttuğunu görmeyi umarak arkasını döndü ama Luther orada değildi.

Bam! Kütüphaneden bir silah sesi yankılandı. *Oh, hayır, Lauren.* Keder ve pişmanlık Ashley'e çarparak iki olmasına neden oldu. Luther kütüphane kapısında . Silahını kaldırdı. Ashley geri çekildi ve köşeye doğru koştu. *Bam!* Başının yanındaki tahta patladı, üzerine kıymıklar ve talaş yağdı. Haykırdı ve ön kapıya doğru koştu.

* * *

Bıçak Dillon'ın omzunu kıl payı sıyrarak yere düştü. Yumruğunu diğer adamın çenesine indirdi ve onu ahırın diğer tarafına savurdu. Bıçak uçtu ve ahır kapılarından birine saplandı. Dillon, diğer adamın onu yere düşürdüğünde fırlatmak zorunda kaldığı silahlarından birine atladı. Diğer adam da onun niyetini gördü ve dalışa geçti. İkisi de aynı anda silahı kavradı ve kontrol için boğuşarak

Kat.

"Jack, Jack! Yardım edin!" diye bağırdı adam.

Dillon küfretti. Yakınlarda başka bir silahlı adam daha olmalıydı.

Vücudunu bükerek yarı yarıya diğer adamın üzerine yattı ama yine de silahı kontrol . Ayak sesleri dışarıdaki toprağı dövüyor, yaklaştıkça yaklaşıyordu.

Dillon çaresizlik içinde ileri atıldı ve diğer adamın bileğini ısırdı. Adam acı içinde çığlık attı ve silahı bıraktı.

Dillon adamın kafasını yere çarptı. Adamın gözleri yuvalarından fırladı ve vücudu gevşedi. Ayak sesleri yakındı, çok yakındı. Dillon vücudunu döndürdü ve silahını iki eliyle kapıya doğrulttu, tam o sırada başka bir yabancı kapıdan içeri girdi ve silahını Dillon'a doğrulttu.

Adam aniden sertleşti ve yavaşça ellerini kaldırdı.

Chris açıklığa doğru adım attı, tabancasını adamın kafasına doğrultmuştu. Beyaz *SWAT* harfleri siyah flak ceketine karşı parlıyor gibiydi. Ahırın iç kısmının loşluğu.

"Süvariler geldi," diye duyurdu. Diğer dört SWAT ekibi üyesi aceleyle ahıra girerken sıırttı.

"Zamanı gelmişti." Dillon kendini yerden kaldırdı. "Ne Billy the Kid'sin sen öyle."

"Daha iyisini yapabileceğini sanmıyorum, John Wayne. Daha kaç tane kötü adam var?"

"Buzadam'dan hâlâ alınamıyor. Ahırın dışında bir tane var, bir de bu adam. Jack'i arıyordu, yardım istiyordu." Max'in tuttuğu ve Donna'nın şu anda kelepçelemekte olduğu adama doğru el salladı. "Eğer bu adam Jack değilse, yakınlarda, duyabileceğimiz bir yerde bir tane daha var."

Chris ekip üyelerinden ikisini işaret etti. "Şuna bir bakın."

Başlarını salladılar ve tekrar arka kapıya yöneldiler.

"Burası takım odası." Dillon önünde odunlar duran kapıyı işaret etti. "Griffin ve ırgatlar orada olmalı."

Dillon silahının doluluğunu kontrol edip yerden başka bir silah alırken Chris tahtaları tekmeleyerek yoldan çekti.

Çiftlik çalışanları odadan dışarı döküldüler, geniş gözlü yüzleri rahatlamalarını yansıtıyordu. Arkalarında yerde yatan Griffin yaralı bacağını tutuyor ama diğer elini sallayarak Dillon'a iyi olduğunu söylüyordu.

Bam! Bam! Bam! Bam!

Dillon arkasını döndü. Silah seslerinin geldiği eve doğru baktı.

Donna, "Bunu halledeceğiz," diye bağırdı.

Max tutsaklarını takım odasına itti ve Griffin'in yanına çömeldi. Dillon'a işaret etti. "Git, git!"

Dillon ve Chris ahırdan çıkıp eve doğru koşmaya başladılar. "Sen arkaya git," diye bağırdı Dillon. "Ön taraf benim."

Chris onu duyduğunu işaret etti ve arka verandaya koştu. Dillon ön basamakları yarılamıştı ki bir motor sesi duydu. Etrafında döndü. Beyaz minibüsün arkasına park etmiş yeşil sedanın arka yolcu kapısının önünde bir adam duruyordu. Silahını kaldırdı. Dillon ateş etti. Adam döndü ve toprağa düştü.

Arabanın tekerlekleri döndü ve havalandı. Dillon, araba tepeyi aşp gözden kaybolmadan hemen önce ön yolcu koltuğunda oturan Ashley'nin uzun saçlarına bir an göz attı.

Küfrederek basamaklardan atladi ve çömelerek yere indi. Ahıra doğru koşmaya başladı.

Arkasından koşan birinin sesi üzerine silahını doğrulttu.

Chris, "Benim," diye bağırdı ve ona yetişmek için koşmaya başladı. Dillon durmadı. Ahıra ulaşmak için çabalarını iki katına çıkardı.

"Ne yapıyorsun sen?" Chris, Dillon'ı yakalamaya çalışırken sesi çok uzaklardan geliyordu.

Dillon ahırın içinden adeta uçarak geçti, şaşkın bakışlı Donna ve Max'in yanından geçerken anahtarlarını çıkardı. Sağa saptı ve ahırla baraka arasındaki çitten atladi. Cipi elli metre ötedeydi. Uzun arabası Adımları mesafeyi kapattı ve ön koltuğa atladi. Chris ahırdan çıkarken o da motoru çalıştırdı.

"Dillon! Bekle!"

"Yapamam! Ashley Buz Adam'ın elinde!" Dillon gaza bastı ve yola çıktı, sedan gözden kaybolmadan önce otoyola varmak için dua ediyordu.

* * *

ICEMAN, Dillon'ın çiftliğinden gelen yolun sonundaki keskin sola dönüş için arabayı zar zor yavaşlattı. Lastikler gıcırdadı ve araba sert bir şekilde yan yattı, düzleşmeden ve kırsal otoyoldan aşağı yuvarlanmadan önce neredeyse dibe vuruyordu.

Sol eliyle dümeni tuttu ve sağ eliyle tabancasını ona doğrulttu.

Dudağını ısırđı, silahı almaya çalışıp çalışmamayı tartışıyordu.

Bakışları ona doğru kaydı. "Hayatta olmanın tek nedeni Jack'in beni arayıp SWAT ekibinin geldiğini haber vermesi. Eğer bir rehineye ihtiyacım olursa sen benim sigortamsın. Ama bana sorun çıkarırsan, her zaman başka bir rehine bulabilirim. Tamamen harcanabilirsin. Anladın mı?"

Başını salladı ve adamın bir şey deneyeceğini düşünmemesi için kapıya yaklaştı. Silahını almaya çalışmaktan başka ne deneyebilirdi ki?

Silahı yoktu, telefonu yoktu, onunla savaşıacak ya da kaçacak hiçbir yolu yoktu. Çimen Yolun yanında o kadar hızlı geçiyordu ki bulanıktı. Her zaman atlayabilirdi. Ama bu hızla düşmesi onu öldürebilirdi. Onu yavaşlatmanın bir yolu var mıydı?

Aşağı mı? Kadının arabadan atlayarak hayatta için ne kadar yavaş sürmesi gerekirdi?

* * *

BİR KEZ DAHA, ICEMAN'ın arabasında Ashley vardı ve Dillon'ın kadar öndeydi. Daha hızlı bir arabası olmasını dileyerek hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. Yeşil sedan bir sonraki tepeyi aştı ve gözden kayboldu.

Dillon'ın gazı çoktan yere inmişti. Cep telefonunu çıkardı ve Chris'i aradı. "224 numaralı ilçe yolundan doğuya doğru gidiyor. Hava desteğine ve barikatlara ihtiyacım var."

"Sen bir aptalsın, Dillon. Beni beklemeliydin!"

"Bekleseydim ne yöne gittiğini bile bilemezdim. Eyalet polisini ara ve o kaybolmadan önce bir helikopter kaldırsınlar." Chris'in yanıtını beklemeden telefonu kapattı.

Bir sonraki tepeyi aştı ve sedana yaklaştığını görerek rahatladı. Ama ona yeterince hızlı yaklaşamıyordu. Önünde bir sürü dönemeç vardı, sonra da eyaletler arası yolla kesişecekti. Eğer Buzadam, Dillon onu yakalamadan ve eyalet polisi hava desteği sağlamadan önce eyaletler arası yola ulaşırsa, trafiğe karışabilir ya da bir çıkış rampasından çekilip kimse ne olduğunu anlamadan başka bir aracı kaçırabilirdi.

Yumruğunu vurdu. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Hemen. Buzadam'ın önüne geçmenin ve otoyola varmadan onu durdurmanın bir yolunu bulmalıydı.

Ashley'nin hayatına mal olacak korkunç bir hata yapmamak için dua ederek cipi yavaşlattı ve 224 numaralı ilçe yolunu çevreleyen çok sayıdaki mısır tarlasından birine daldı.

* * *

ARABA bir sonraki aştı. Tepenin dibinde parlak kırmızı bir cip yanlamasına park etmiş, arkasına saman balyalarıyla dolu devasa bir römork bağlanmış ve yolu boydan boya kapatmıştı.

Buzadam küfretti ve frene bastı. Araba yana doğru savruldu ve zıplayarak durdu. Ashley kapıyı iterek açtı ve arabadan dışarı fırladı. Sağır edici silah sesleri havada yankılandı, sayamayacağı kadar çoktu. Kulaklarını kapadı ve cenin pozisyonunda kıvrılmış bir şekilde arabanın altına uzandı.

Ve sonra gürültü kesildi.

Orada yatıyordu, nefes almaktan bile korkuyordu. Kalbi kulaklarında o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki bir an için birinin yine ateş ettiğini düşündü. Kaçması gerekiyordu. Koşması gerektiğini biliyordu. Ama bacaklarını hareket ettiremiyordu ve ellerini kulaklarının üzerinden indirmeye zorlayamıyordu.

Yolun kenarındaki çakıllar çıtırdadı. Gözlerini sıkıca kapattı. "Ashley? Tatlım, benim. Dillon. Her şey bitti. Güvendesin. Ashley?"

Umut etmekten korkarak yavaşça gözlerini açtı. Ama adam oradaydı, yanına çömelmiş, gri-mavi gözleri endişeyle ona bakıyordu. Kanaması yoktu. Ölmemişti.

Teşekkür , Tanrım. Teşekkür , teşekkür ederim, teşekkür . Dillon güvende.

Ve aniden, her şey çok fazla geldi. Aklından korkunç görüntüler geçiyordu. Stanley Gibson, yere yığılmıştı. Kamyonet, soğuk ve azgın nehre düşüyordu. Lauren'ın dehşet içindeki sesi, kütüphaneden gelen o ilk korkunç silah sesinden dakikalar önce haykırıyordu. Yüzünü elleriyle kapattı. ellerini tuttu ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, omuzları o kadar sert titriyordu ki pürüzlü asfaltta sürtünüyordu.

Ve birdenbire Dillon'ın kucağına oturdu. Güçlü kolları onu sıkıca kendisine yaslamıştı. Elleri sırtında aşağı yukarı geziniyor ve kulağına yatıştırıcı, anlamsız sözler fısıldıyordu. Kollarını onun boynuna doladı ve otoyolun ortasında oturup, bir zamanlar dünyadaki en iyi arkadaşı olarak gördüğü kadının içinde gömülü olan acıyı göremeyecek kadar meşgul, bencil olduğu için incinen tüm insanlar, yok olan tüm hayatlar için ağladı.

On Altıncı Bölüm

Dün, otoyolda Dillon'ın kollarında büyük bir sinir krizi geçirdikten sonra, Ashley polise ifade veremeyecek kadar bitkin ve tükenmiş bir haldeydi. Dillon onu kiralık evine bıraktıktan sonra

Her şeyi toparlamak için sabah karakola geleceğine söz ver.

Tam bir gece uykusu ve sıcak bir duş mucizeler yaratmıştı. Ve şimdi Ashley, Destiny Polis Departmanı'nın ekip odasında, Dillon'ın masasının karşısında oturmuş, son ifadesini yazıyordu.

Ashley'nin arkasından gelen bir gümbürtü onu yerinden sıçrattı. Sandalyesinde döndüğünde Patricia Dunlop'un polis karakolunun açık ön kapısında durduğunu gördü. Ashley'i görünce kadının gözleri kısıldı ve ona doğru yürüdü.

"O kadının tutuklanmasını istiyorum," diye alay etti Bayan Dunlop.

Dillon aniden Ashley'nin sandalyesinin önünde durarak diğer kadının ona ulaşmasını engelledi. Chris ve Max aceleyle yanlarına geldiler. ve onu kuşattı. Şef de kargaşayı duymuş olmalıydı çünkü aceleyle ofisinden çıktı ve Ashley'i çevreleyen erkek duvarının arkasında kayboldu.

"Bayan Dunlop," dedi. "Size telefonda Bayan Parrish hakkındaki suçlamaların düşürüldüğünü söylemiştim. FBI ve Destiny Polis Departmanı onun zimmete para geçirme ya da herhangi bir yasadışı faaliyete karışmadığı konusunda tatmin olmuş durumda."

"Buna bir saniye bile inanmıyorum," diye alaycı bir sesle ısrar etti kadın, Ashley'in her kelimedenden sızan nefretten ürpermesine neden oldu. "Paramı istiyorum ve onun nerede olduğunu bildiğini biliyorum."

"Kocanızın şirketinin parası Bay Luther Kennedy tarafından bir offshore hesabına havale edilmiş. Daha önce de açıkladığım gibi, FBI parayı geri almak için aktif olarak çalışıyor, ancak bu zaman alacak. Ve mahkeme Kocanızın vasiyetiyle ilgili anlaşmazlık çözülürse, paramız olsa bile size veremeyiz."

"Bu bir rezalet," diye yakındı. "Nasıl yaşayacağım ben? O paraya ihtiyacım var."

"Telefonda da açıkladığım gibi," dedi şef, Ashley'in onun pozisyonunda olabileceğinden çok daha sabırlı bir ses tonuyla, "maaşınızı artırmak için mahkemelere dilekçe verebilirsiniz. Eğer ihtiyaç olduğuna karar verirlerse emlaktan bir artış sağlamak."

"Şu kadınla konuşmama izin verin! Tek ihtiyacım iki dakika ve ondan hesap bilgilerini alabilirim."

Koruma duvarının arkasından gelen ayak seslerini öfkeli bir çığlık izledi.

"ellerini üzerimden çek!"

Şef, "Sizinle konuşmaktan ve her şeyi yeniden açıklamaktan mutluluk duyarım," diyerek onu temin etti. "Ama sadece Bayan Parrish'le konuşmaya çalışmayı bırakıp ofisime gelerseniz."

"Böyle bir şey yapmayacağım. Konuşacağım tek kişi avukatım olacak. Sizi temin ederim, bu iş daha bitmedi."

Ön kapı tekrar çarparak açıldı ve Ashley'nin görüşünü engelleyen erkek duvarı gözle görülür bir şekilde gevşedi. Dillon onun karşısındaki koltuğuna geri döndü. Chris ve Max de yerlerine oturmadan önce Ashley'e güven verici gülümsemeler verdiler.

masalara . Şef mutfağa yöneldi ve kendine bir fincan kahve yapmaya başladı.

"Şey, bu... heyecan vericiydi." Ashley gergin bir kahkaha attı.

"Eğer sizi arar ya da herhangi bir şekilde taciz ederse, bana haber verin." Dillon onun ifadesini imzaladı ve imzalaması için geri çevirdi.

Bitirdiğinde kalemi bıraktı ve rahatlamış bir nefes verdi. "Bu işi bitirmiş olmak iyi hissettiriyor. Her şeyin bitmiş olması hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor."

Başını salladı ve ifadeyi bir dosyaya tıktırdı. "Sanırım şimdi Nashville'e geri dönüyorsun. Sözleşmen bitti ve işinin başına dönmen gerekiyor."

Kaşlarını çattı, adamın neden bu kadar resmi davrandığını merak ediyordu. "Evet, kontratım bitti. Ve bugün kiraladığım evden çıkmam gerekiyor. Ev sahibimin yeni kiracılarla uzun vadeli bir kontratı var ve taşınmak için sabırsızlanıyorlar.

içeri."

"Kulağa hoş geliyor. Araban iyi çalışıyor ? Sorun yok mu?" "Uh, hayır. Sorun yok. Buraya kadar sürdürdüm."

"Güzel. pillerini değiştirmeyi unutma. Doğruca Nashville'e mi gidiyorsun?"

Cevap vermedi. Adam sonunda ona bakana kadar bekledi.

"Aslında önce memleketime, Sweetwater'a döneceğim. Adli tabip Lauren'in cesedini bu sabah taburcu etti ve ailesi onu evine uçuruyor. Cenaze töreninde orada olmak istiyorum."

Başını salladı, bakışları onunkilerden uzaklaştı.

Ellerini kucağında birleştirdi. "sonra," diye devam etti, "sanırım Nashville'e geri döneceğim." Tereddüt etti. "Tabii... Yani, şey, ben Eğer bir sebep varsa buraya geri gelebilirdim. , eğer... bana varsa?" Bekledi, umutla onu izledi.

Boğazını temizledi ve kollarını masasının üzerinde kavuşturmadan önce dosyayı üst çekmecesine yerleştirdi. "Hayır. Sanırım ihtiyacımız olan her şeyi aldık. Bayan Dunlop'un söylediklerine rağmen FBI sizi tüm suçlamalardan akladı. Soruşturmaları en küçük ayrıntıya kadar devam edecek, ancak bu ofis söz konusu olduğunda dava kapanmıştır." Bakışları sonunda Yine onun. "Geri gelmen için bir sebep yok. Ama yine de teklifiniz için teşekkür ederim."

Sözleri ona bir darbe gibi çarptı ve omurgasının sandalyesinde sertleşmesine neden oldu. Gözlerini kırıştırdı ve etrafına bakındı. Chris bir masa , çenesi açık kalmıştı. Max kollarını kavuşturmuş, Dillon'a ters ters bakıyordu. Şef bile onlara bakıyordu, kahvesi sanki içmek üzereymiş de Dillon'ın sözlerini duyunca durmuş gibi havada asılı duruyordu.

Ashley, istasyondaki herkesin Dillon'ın kendisini reddetmesine tanık olduğunu fark edince yüzü kızardı. Elinden ağırbaşlı bir tavırla sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı.

"Teşekkür , Dedektif Gray. Sana hayatımı borçluyum, hem de defalarca. Ben de Siz ve ekibinizin bana yardım etmek için yaptığı her şey için her zaman minnettar olacağım." Chris'e ve diğerlerine sulu bir gülümseme sundu, sonra yavaşça döndü ve istasyondan çıktı.

* * *

Ön kapı kapanır kapanmaz Dillon bakışlarını kaldırdı ve Ashley'nin kaldırımından arabasına doğru yürümesini ve hayatından çıkmasını izledi. Onu geri aramak, kalmasını istediğini söylemek için yanıp tutuşuyordu. Ama ona ne teklif edebilirdi ki? Küçük kasabalardan nefret ettiğini açıkça belirtmişti. Ve bir şehirde yaşamayı hayal bile edemiyordu. Ama bundan da öte, bir şehirde yaşayabileceğini sanmıyordu.

sevmesine izin verip sonra da kaybederse hayatta kalabilirdi. Hayır, o yola hiç girmemek daha iyiydi.

Biri onu itti ve o da sandalyesinde sarsıldı.

Chris ellerini masanın üzerine koydu ve ona ters ters baktı. "Sen, dostum, tam bir moron ve pisliksin. Sana bir fırsat verdiğini, kalmasını istemeni *istediğini* fark etmedin mi?"

Dillon masasının üzerindeki kâğıtlara geri döndü. " git. Bu seni ilgilendirmez."

Chris yemin etti. "Ne sorduğunu biliyordun. Öyleyse neden onunla konuşmayı denemedin? İkinizi birlikte gören herkes tanıştığınız günden beri aranızda kıvılcımlar uçtuğunu biliyor. Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Dedim ki, bu seni . Geri çekil."

"Tamam. Onu istemiyorsun. Belki benim gibi bir adamla ilgilenir. Belki onun evine giderim ve-"

Dillon sandalyesinden fırladı ve Chris'i gömleğinin önünden yakaladı. "Onu rahat bırak."

"Hayır. O güzel, akıllı ve seksi-"

"Ve senin liğinin dışında," diye hırladı Dillon. "Ve senin gibi üzgün bir ruhla çıkmayı kabul etse bile, uzun süre kalmayacak ve şehre geri dönebilmek için senin kalbini kıracak." Chris'i salladı. "Ya da daha kötüsü, seni kendisine aşık eder ve sonra da bir köpeği kurtarmak için hızla giden bir arabanın önüne atlamak gibi aptalca bir şey yapar. Sonra da kalkıp senin üzerinde ölür."

Chris'in gözleri büyüdü. "şey bu mu? Onu seversen öleceğinden mi? Dillon, dostum, o Harmony değil. Kendi hayatını yaşayamazsın.

"Birini sevmekten korkarsınız çünkü onun sizi bırakıp gideceğini düşünürsünüz."

Dillon gömleğini çıkardı ve onu iterek yolundan çekti. "İşimiz bitti. Burada." Takım elbisesinin ceketini sandalyesinin arkasından aldı. "Bugün izinliyim."

." Şef elinde cep telefonu ile onu kapının yarısında karşıladı. "Luther Kennedy'nin adli tıp raporuna göre Bayan Parrish'in Cooper's Bluff'ta vurduğu omzuna dikiş atılmış. Ve az önce Dr. Brookes'un ofis müdüründen bir telefon aldım. Bu sabah ofisine vardığında, arabası park yerindeydi ama adam orada değildi. Ve

cep telefonuna cevap vermiyor. Eve giderken oraya ve sağlık kontrolü yapın."

Dillon başıyla onayladı ve kapıdan çıktı. Jeep'ine atladı ve Chris yolcu tarafına bindiğinde motoru henüz çalıştırmıştı.

"Çık dışarı."

"Boş . Ben de seninle geliyorum. Bunu kabullen."

Dillon küfrederek cipi geri vitesine taktı ve park yerinden çıktı. Yirmi dakika sonra Chris'le birlikte Dr. Brookes'un oturma odasındaydılar ve adamın kanepeye uzanmasına yardım ediyorlardı. Dillon hâlâ adamın bileklerine sarılı olan koli bandıyla uğraşırken, Chris de adamın kuru ve çatlak dudaklarına bir bardak su tutuyordu.

"Bir ambulans yolda. Birkaç dakika içinde burada olurlar," dedi Chris.

Dillon koli bandını sehpanın üzerine fırlattı. "Bize anlattıklarına bakılırsa, seni kaçıran ve omzunu diktiren adam Luther Kennedy'ymiş. O artık öldü. Geri gelip sana tekrar zarar vermesinden endişe etmene gerek yok."

Brookes ona titrek bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim Dedektif, ikinize de. O şekilde halde yerde daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyorum."

Dışarıdan siren sesleri geliyordu, gittikçe yaklaşıyordu.

"O adamın öldüğünü mü söylediniz? Ortağını yakaladınız mı?" "Ortağı mı?" Dillon sordu.

"Telefonda konuştuğu kadın. Bir hesabı nasıl bulacaklarını, paralarını nasıl çeceklerini tartışıyorlardı."

"Onu duydun mu? Hoparlörü mü açıktı?"

"Hayır, hayır. Adını söyledi."

"Lauren?"

Brookes başını salladı. "Hayır, Trisha."

Dillon Chris'e bir bakış fırlattı.

"Bundan emin misin?" "Olumlu.

Neden?"

Dillon koşarak uzaklaştı.

"Bekle!" Chris arkasından .

Dillon ön merdivenlerden hızla indi ve ambulandan yeni inmiş, şaşkın bakışlı iki acil yardım görevlisinin yanından geçti. Jeep'e atladı ve

Sonra da frene bastı.

Chris silahını çekmiş bir halde tam önünde, yolda duruyordu. "Eğer dolaşmaya kalkarsan, yemin ederim lastiklerini patlatırım,"

Chris bağırdı.

"Ne yapıyorsunuz? Doktoru duydun. Patricia Dunlop Luther'in ortağıydı. Şu anda Ashley'nin evinde olabilir."

"Haklısın, bu yüzden oraya gitmemiz gerekiyor. Ama sen tek başına yapıyorsun. Bu günlerden birinde öldürüleceksin çünkü Kahraman olmaya çalışmakla çok meşgulsün. Başka birine güvenmeyi yeniden öğrenmelisin. Güven *bana*."

Dillon'ın içinde hayal kırıklığı kaynıyordu. Ellerini direksiyonda sıkı, Ashley'nin onu öldürmeye çalışan bir başka kişiyle yüzleştğini hayal ederken alnından terler fişkırıyordu Son seferinde neredeyse ölüyordu. Eğer mısır tarlasından geçip Luther'in arabasının önüne geçmeseydi, Ashley ölecekti.

Hayır, bu doğru değildi. Ya da en azından emin olamıyordu. Chris hava desteği istemişti ve Iceman otoyola ulaşmadan önce barikat kurulmuş olacaktı. Dillon bunu o sırada bilmiyordu elbette ama sonradan öğrenmişti. Ve ahıra geri döndüğünde, Chris ve SWAT ekibi geldikleri zaman gelmemiş olsalardı, Iceman'a ulaşamayabilirdi.

Ashley'nin Iceman tarafından götürüldüğünü görmek için zamanında evde.

Direksiyonu tutuşunu gevşetmek için kendini zorladı. Belki Chris haklıydı. Belki de değişiklik olsun diye bir başkasına güvenmeyi öğrenmesinin zamanı gelmişti. "Bin. Acele et."

Chris silahını kılıfına soktu ve yolcu tarafına koştu. Kapıyı bile açmadan açık plastik camdan atlayarak koltuğa oturdu.

"Gösteriş," diye suçladı Dillon.

"Genç olmanın avantajları var."

Dillon gözlerini devirdi ve gaza bastı. "Senden sadece iki gün büyüğüm."

"Belli oluyor, dostum. Belli oluyor."

"Bir işe yara ve Ashley'nin telefon numarasını öğren. Onu arayıp Cruella de Vil'in ziyarete gelebileceği konusunda uyarmamız gerekiyor."

* * *

ASHLEY son bir kez evin etrafına baktı. Ev, tencere, tava ve tabaklarla dolu bir mutfak da dahil olmak üzere mobilyalı olarak geldiğinden, tek yapması gereken kıyafetlerini ve getirdiği birkaç kişisel eşyayı toplamaktı - ki bunlar da dizüstü bilgisayarından ibaretti.

Ayrılırken nostaljik hissetmeyi beklemiyordu ama dört, hayır, neredeyse beş hafta önce burada yaşamaya başladığından beri her şey değişmiş gibi görünüyordu. Yaşadıkları onu da değiştirmişti ve bunun iyi mi kötü mü olduğundan henüz emin değildi. Emin olduğu tek şey, Dillon Gray'in kendisini karakolda soğuk bir şekilde başından savmasından sonra onu hak ettiğinden çok daha fazla özleyeceğiydi.

Destiny, Tennessee'den ayrıldıktan sonra yapılacaklar listesinin en başında onu unutmak vardı. Ama avucunun içinde onun bir resmi varken bunu yapmak zordu. Dillon'ın ailesinin evindeyken giydiği kot pantolonunun cebinde bulduğu küçük altın madalyona baktı.

Buz Adam onu evden çıkardığında, kaçmak ve Dillon'a yardım etmek için var gücüyle mücadele etmişti. Ellerinin tutunacak bir şey bulmak için çırpındığını ve şömineyi tırmıkladığını hatırlıyordu. Parmakları bir şey yakalamıştı ve daha sonra onu cebine sokmuş ve unutmuştu. Dillon'a yardım etmek için

Dillon ve ailesinin fotoğrafı.

Elbette bunu ona vermek zorundaydı. Belki bu, yangında tüm o kişisel hatıraları kaybettikten sonra kendisinin ve ailesinin yaşayacağı korkunç kaybın acısını hafifletmeye yardımcı olabilirdi. Ama bunu ona şahsen vermeyeceği kesindi. Nashville'e döndüğünde postayla gönderecekti.

Madalyonu yavaşça kapattıktan sonra pantolonunun cebine soktu, çantasını aldı ve kapıya yöneldi. Arabası çoktan toplanmıştı ve yapacak başka bir şey yoktu. Gitme vakti gelmişti.

Arabasına henüz ulaşmıştı ki, başka bir araba uzun çakıllı garaj yolundan ona doğru geliyordu. Gözlerini güneşe karşı gölgeledi ama ön camın arkasında kimin olduğunu seçemedi. Yeni kiracı çoktan gelmiş miydi? Arabasına yaslanarak, diğer araba kendi arabasının arkasında durana kadar bekledi.

Garaj yolunun ilerisinde, tanıdık kırmızı bir cip aşağı döndü. Dillon mı? Burada ne işi vardı? Ve neden bu kadar hızlı sürüyordu?

Omurgasından aşağı bir tedirginlik süzüldü. Arkasındaki arabanın sürücü kapısı açıldı ve Patricia Dunlop elinde bir silahla dışarı çıktı.

Ashley koşmak için
döndü. "Kımıldama!"

Araba garaj yoluna girer kaçmadığı için kendine lanet ederek kaskatı kesildi. Hayatının son zamanlardaki gidişatına bakılırsa, arabanın onu öldürmeye niyetli başka birini taşıdığını düşünmesi gerekirdi.

Jeep, Dunlop'un arabasının yanında sarsılarak dururken Bayan Dunlop onu yakaladı ve Ashley'i bir kalkan gibi önüne itti. Ama sürücü koltuğunda oturan Dillon değildi. Chris Downing'di.

"Daha fazla yaklaşma," diye emretti kadın, silahını Ashley'in omurgasına dayarken, "yoksa onu öldürürüm."

Chris yavaşça kapıyı açtı. "Ben de arabadan iniyordum. Konuşmak istiyorum. Daha fazla yaklaşmayacağım."

Dunlop silahı çevirdi ve Chris'e doğrulttu. "Konuşmak istemiyorum. Bu kadını yanıma alıyorum ve paramı almaya gidiyoruz. Kapını kapat ve hemen buradan çık."

"Oh, bunun sanmıyorum."

Bam!

Chris yere düştü. Ashley
dehşet içinde nefesini
tuttu.

Silah tekrar ateşlendi, ama bu kez Dillon silahı Bayan Dunlop'un elinden çekip alırken havaya doğru kalktı. Bir şekilde gizlice yaklaşmayı başarmıştı. Silahı kemere soktu ve Bayan Dunlop'u çabucak kelepçeledi.

Chris yuvarlandı ve göğsünü ovuşturarak yavaşça sendeleyerek ayağa kalktı. "Orospu çocuğu... Onu bir saniye önce yakalayamadın mı?"

"Oh, bırak. Cooper's Bluff'ta üç kez vuruldum." "İyi misin, Chris?" Ashley seslendi.

"Çelik yelek giyiyor. O iyi."

Chris göğsünü ovuşturdu. "Kendi adına konuş. Şeytan gibi acıyor."

"beni," diye bağırdı Bayan Dunlop. "Beni talep ediyorum. Avukatlarım-"
Ashley, Dillon ve Chris aynı anda, "Kapa çenenini," dediler. Bayan Dunlop ağzını kapattı ve onlara ters ters baktı.

"Neden telefonuna cevap vermedin?" Dillon Ashley'e sordu. "Iceman ile çalıştığını öğrendiğimizde seni uyarmaya çalıştık."

"Bitmiş pil."

Başını iki yana salladı. "Pilleri değiştirmekle ilgili bir sorunun var, değil ?"

"Herkesin hayatta katlanması gereken kendi çarmıhları vardır. Şimdi ne olacak?"

"Onu karakola geri götürüp adam kaçırmaya teşebbüs ve bir dizi başka suçtan tutuklayacağız."

"Onu ben kaçırmadım. Ben hiçbir şey yapmadım.

Avukatım-" "Kapa çeneni," dedi yine hepsi.

Onlara ters ters baktı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Artık kasabada kalmak zorunda mıyım?" Ashley sordu.

Dillon kaçırdı. "Hayır. Eve gidip yerleştikten sonra ifadenizi telefonda verebilirsiniz."

Chris başını salladı ve Dillon'a Bayan Dunlop'tan daha kötü baktı.

Onu götürdü ve arkaya yerleştirdi, sonra da kelepçeledi.

Ashley içini çekti ve kot pantolonunun cebine uzandı. Madalyonu Dillon'a uzattı.

Kaşlarını çattı ve aldı. "Nedir bu?"

"Ailenin evindeki şöminenin üzerindeydi. Buz Adam beni evden çıkarırken elim ona değdi. Ayrılmak için hazırlanana kadar unutmuşum."

Madalyonu açması için onu beklemedi. Arabasına bindi, motoru çalıştırdı, sonra bahçeye girdi ve Bayan'ın etrafında geniş bir daire çizdi.

Dunlop'un arabası ve Jeep. Çakıllı araba yolunun sonuna ulaştığında, dikiz aynasından geriye son bir kez bakmaktan kendini alamadı.

Dillon araba yolunun ortasında, arabalardan epey uzakta, sanki koşacakmış gibi duruyordu. Ama o izleyip beklerken, arkasını dönüp cipe doğru yöneldi, görünürde acelesi yoktu. Eğer o onu kovalamıştı, belli ki fikrini değiştirmişti.

Gözyaşlarına boğulmadan önce otoyola kadar gelebildi.

On Yedinci Bölüm

Uzun bir iş günü daha, Ashley'nin evdeki ofisinden çıkıp boş dairesinin geri kalanıyla yüzleşmekten başka bir şey yapmak istemediği bir gün daha. Bu yüzden bir kez daha bir bar taburesinde oturmuş, bir şişe bira içiyor, barın üstündeki aynaya bakıyor ve nasıl olduğunu merak ediyordu. barmenle ilk isim bazında olan zavallı kadın haline geldi.

Hayır, gerçekten merak etmemişti. Cevabı biliyordu. Yaklaşık iki hafta önce hayatının en korkunç, dehşet verici ve garip bir şekilde harika günlerini yaşamıştı. Derin bir kayıp ve uyuşturan bir korku yaşamıştı ama yine de Bir şekilde bu deneyimden neyin gerçekten önemli anlayarak ve büyülü olabilecek bir geleceğe bir bakış atarak çıkmıştı - eğer Dillon tam önünde duran şeyi fark edemeyecek kadar inatçı olmasaydı.

Şişesini dudaklarına götürdü, sonra dondu kaldı. Barın üstündeki aynada, bir daha göreceğini hiç düşünmediği tanıdık mavi-gri gözler ona kilitlenmişti. Tam arkasında duran, hatırladığından daha uzun boylu ve mavi kot pantolonun içine sokulmuş beyaz düğmeli gömleğiyle herhangi bir erkeğin bakmaya hakkı olduğundan daha seksi görünen Dillon Gray'di.

Bakışları onunkilerden uzaklaştı. Onun yanındaki bar taburesine oturdu ve barmenden bir şişe bira sipariş etti.

Ashley şişesini yavaşça yere bıraktı ve aynada onu izleyerek bekledi. Aç bakışları o geniş omuzların her santimini okşadı, onu koruyan ve sonra onu çok tatlı bir şekilde tutan o güçlü kollar ve parmaklarının ona dokunmak için kaşınmasına neden olan zar zor kirli sakal.

İçkisi geldiğinde, uzun, yavaş bir yudum aldı, sonra yerine koydu. Önündeki cilalı ahşap yüzeyi sanki dünyanın tüm sırlarını barındırıyormuş gibi inceledi. "Madalyon için teşekkür ederim. Ailem ve benim için çok şey ifade ediyor." Derin sesi Ashley'in sinir uçlarını en zengin ipek gibi okşadı.

"ederim," diye fısıldadı, hâlâ onun orada olmasının şokunu yaşıyordu.

Parmakları boş boş çubuğun üzerinde küçük daireler çizdi. "Sanırım bir şehre alışabilirim. Hatta mecbur kalırsam bir şehirde bile yaşayabilirim sanırım. Nashville'de atlar olduğunu duydum. İşe yarayabilir." Birasından derin bir yudum daha aldı.

Ashley de cevap vermek için sesine güvenmeden önce bir içki aldı. "I Sanırım küçük bir kasabaya tekrar alışabilirim. Ne de olsa hayatımın çoğunu küçük bir kasabada geçirdim. Hatta *bazı* küçük kasabaların o kadar gelişmiş olduğunu duydum ki internete erişimleri bile varmış, ki bazen evden çalıştığım için bu gerçekten kullanışlı olurdu." Omuz silkti. "Mecbur kalırsam orada yaşayabilirim sanırım. İşe yarayabilir."

Dudakları hızla solan küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gömleğinin cebine uzandı ve tezgâhın üzerine bir şey koydu.

Ashley küçük gümüş diske gözlerini kırıştırdı. "Nedir bu?"

"Bir pil. için. Doğru olanı aldığımın emin olmak için internette arabanızın tipine baktım."

Boğazı düğümlendi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Başını salladı. "Bana güven sorunlarım olduğu söylendi. Daha önce hiç anlamamıştım ama son on üç gün, on saat boyunca çok düşündüm ve-" saatine baktı "-yirmi üç dakika. Şimdi ki bazen başkalarının liderlik etmesine izin vermem gerekiyor. Ve eğer başkalarına izin vermezsem gerçekten *yaşayamayacağımı*.

İyi de kötü de en önemli insanlarla paylaşmazsam başkaları da bana katılamaz" Bakışları aynada onunkilerle çarpıştı. "Sen önemlisin Ashley. Çok ama çok önemlisin."

Gözlerinde yaşlar birikti.

"Harmony benim küçük kız kardeşimdi," dedi, o kadar sessizdi ki neredeyse onu duymuyordu. "Ben üniversitedeyken öldü. Hiçbir zaman iyi bir yüzücü olmadı ama bir başkasını kurtarmak için koşmak yerine bir arkadaşını kurtarmak için havuza daldı.

Kim daha iyi yüzücüydü. İkisi de boğuldu." Acı çekiyormuş gibi gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, sonra tekrar açtı ve onun bakışlarını yeniden yakaladı. "Sanırım

Ona daha iyi bir yüzücü olmayı öğretemediğim için hep kendimi suçladım. Ve her zaman... bir gün benim gözetimimde birinin öleceğinden korkmuşumdur, çünkü benim kadar deneyimli ya da iyi olmayan birinin atlayıp liderliği ele almasına izin vermişimdir. Dediğim gibi, her şey güvene bağlı. Ama deniyorum. Gerçekten deniyorum."

Aynada onu izlerken, elini avuç içi yukarı bakacak şekilde barın üzerinde yavaşça kaydırdı.

Ashley onu yarı yolda karşıladı ve elini onun elinin içine koydu. Parmakları onunkilerin üzerine kapandı, nazik dokunuşu onu kalbine kadar ısıttı.

"Bana Harmony'den bahset," diye fısıldadı. "biriydi?"

Nefesi onu titrek bir telaşla terk etti ve bir an için çok ileri gittiğini düşündü. Ama sonra adamın parmakları yavaşça onunkileri sıktı.

"Benden altı yaş küçüktü," diye başladı, ilk başta duraksayarak. Ancak konuşmaya ve sevgili kız kardeşiyle ilgili anılarını paylaşmaya devam ettikçe sesi güçlendi ve gülümsemesi genişledi. Ve Ashley onunla tanıştığından beri ilk kez, gülümsemesi sonunda gözlerine ulaştı.

Gelecek artık onu endişelendirmiyordu. Büyük bir şehirde mi yoksa küçük bir kasabada mı yaşadığı umurunda değildi, çünkü sonunda evin nerede yaşadığını ilgili olmadığını keşfetmişti. Kimi sevdiğinle ilgiliydi. Ve Destiny, Tennessee adında küçük bir kasabada Dillon Gray'le tanıştığında, sonunda kaderini bulmuştu. Bundan nasıl şüphe edebilirdi ki? Ne de olsa adam ona en çok ihtiyaç duyduğu şeyi vermişti. Sırttı ve bardan gümüş diskisi aldı.

Ona bir pil vermişti.

* * * * *

Barbe Han'ın RANCHER RESCUE kitabından bir alıntı için okumaya devam edin.

Umarız bu Harlequin Intrigue hikayesini beğenmişsinizdir.

Heyecan istiyorsunuz! **Harlequin Intrigue** hikayeleri ciddi romantik gerilimle ilgilenir, becerikli, gerçekçi kadınlar ve güçlü, korkusuz erkekler hayatta kalmak için savaşırken sizi koltuğunuzun ucunda tutar.

Her ay Harlequin Intrigue'den altı yeni hikayenin tadını çıkarın!

Yeni yayınlarımız hakkında [bilgi](#), özel tekliflere erişmek, ücretsiz çevrimiçi okumalar ve çok daha fazlası için Harlequin.com'da bizimle bağlantı kurun!

İletişimde kalmanın diğer yolları:

Harlequin.com/newsletters

Facebook.com/HarlequinBooks

[.Twitter.com/HarlequinBooks](https://Twitter.com/HarlequinBooks) [HarlequinBlogcom](#)

Birinci Bölüm

Katherine Harper dört ayağının üzerine kalktı ve toprak tükürdü. "Onu almayın. Ne dersen yapacağım."

Dikenli teller baldırını sıkıca sarmıştı. Acı bacağına dağladı. "Kendini yakalattı." Adam ona ters ters baktı. Gözlerini dikti çalılıklara doğru ilerledi, durumu değerlendirdi ve ortağına döndü. "Hiçbir yere gitmiyor."

İlk adam etrafında döndü. Dudağı kıvrıldı. Nefret gözlerini doldurdu. "Bırakın onu. Çocuk elimizde."

"Kane bundan hoşlanmayacak. İkisini de istiyor."

"Hayır. Lütfen. Yeğenimin bunlarla hiçbir ilgisi yok." Tekmeledi. Yanan, zonklayan alevler ayak bileğinden kalçasına kadar kavurdu. "Sana ne istersen vereceğim. Dosyayı bulacağım."

"Yapacağınızı biliyoruz. Polisi işe karıştırırsanız ölür," diye uyardı ikinci adam. "İrtibatta olacağız."

Noah onun için çığlık attı. Onun sesindeki dehşeti duydu. Dikenlere karşı mücadele ederken içinden bir umutsuzluk dalgası geçti, adamların yeğeniyle birlikte ormanda kayboluşunu izliyordu. *Oh. Tanrım. Tanrım. Olamaz.*

"O hasta. İlaça ihtiyacı var," diye bağırdı yanan ciğerlerinin arasından.

Arkalarına bakmadan gözden kayboldular.

Acı parçaları bacağından yukarı fırladı. Korku onu ele geçirdi. Sık ağaçlar üzerine kapandı. Noah kaçırılmıştı ve o kapana kısılmıştı, çaresizdi.

"Lütfen. Biri yardım etsin."

Toynak sesleri uzaklarda bir yerden kükrüyordu. Hızlı bir nefes ve etrafı taradı. Dışarıda daha fazla adam mıydı?

Her şey çok hızlı olmuştu. Onu ne zamandır sürüklüyorlardı? Ormanın ne kadar içindeydi?

Balkabağı tarlasının tüm görsel hatırlatıcıları çoktan gitmişti. Hiçbir açık tarlalar ya da saman balyaları. Manzarayı süsleyen turuncu patlamalar yok. Hayvan tüyü ve sıcaklık kokusu yoktu. Artık çevresinde tanıdık hiçbir şey yoktu.

Kan miktarına ve etine batan acımasız jilet keskinliğindeki dikenlere bakılırsa, kan kaybından ölecekti.

Hayır. O ölmeyecekti. Noah'ın hayatta kalmak için ona ihtiyacı vardı. *Noah.*

Öfke kaynıyor, tenini alev alev ısıtıyordu. Katherine onu kurtarmak zorundaydı. Başka kimsesi yoktu. Muhtemelen çok korkmuştu, bu da astım krizine yol açabilirdi. Astım spreyi ya da ilaçları olmadan bu kriz ölümcül olabilirdi.

Kendini ayağa kalkmaya zorlayarak iyi tarafının üzerinde dengede durdu ve zıpladı. Ayağı kanla kayganlaşmıştı. Ayakkabısı ezildi. Dizleri büküldü. Soğuk, sert zemin çarpma anında omzunu cezalandırdı.

Dört ayağının üzerine çöktü ve sürünmeye çalıştı. Dikenli tel bir sarmal gibi ger. Bacağındaki ağrı, kalbindeki acının yanında hiçbir şeydi.

Efor sarf etmek iyi değildi. Parçalanmış teli açabilir miydi? Kendini kurtarabilecek miydi? Yetiştirebilecek miydi?

Panik göğsünü dövüyordu. Kalp atışları kulaklarında yankılandı.

Toynak sesleri yaklaştı. Adamlar arkadaş mı göndermişti? Çığlığı geri tepip yerini mi tespit etmişti?

Sonbahar yaprakları zemini kaplamıştı, bu da başka bir saldırıya karşı kullanılabilecek işe yarar bir şey olup olmadığını görmeyi zorlaştırıyordu. Saklanabilirdi. Ama nereye?

Acımasız toprağı döven toynakların sesi yavaşladı. Yakın. Bir hıçkırık yuttu. O kapana kısılmışken ona istediği her şeyi yapabiliyordu. Neden o kadar gürültü yapmıştı ki?

Ellerini yerde gezdirdi. Silah olarak kullanabileceği bir şey var mıydı? En iyisi bacağını sardı ve yavaş bir kanamaya neden oldu. Düşünmesi gerekiyordu. Bir plan yapmalıydı. Keskin bir dal kullanabilir miydi?

Acısını bastırarak bir ağacın arkasına geçti ve parçalanmış bir sopayı avuçladı.

Gürültülü davul sesi durdu. Atın zorlukla aldığı nefes sessizliği bozdu.

Heybetli bir figür bir küfür mırıldanarak atından indi. Adamın alçak gürültülü sesi kadının ensesini ürpertti.

Nabızı hızlandı.

Botlarını yere sağlamca basan Katherine ona iyice baktı.

Ona saldıranlara hiç benzemiyordu. Koyu renk takım elbise ve güneş gözlüğü takmışlardı.

onu ve Noah'ı pusuya düşürdüklerinde. Bu adamla ilgili her şey farklıydı.

Kot pantolon, düğmeli gömlek ve siyah kovboy şapkası giyiyordu. Geniş omuzları ve zayıf kalçaları vardı. Tam boyuyla en az 1.80, belki de daha uzun olmalıydı.

Onun gibi samimi ve güçlü görünen bir adam yanlış nedenlerle orada , değil mi? Yine de kime güvenebilirdi? Katiller manyetik olamaz mı?

"Ne haltlar burada?" Adam kendisini doğrudan ona götürecek olan kan çizgisini takip ederken kadının omurgasında bir ürperti belirdi.

Ona doğru tehditkâr bir adım attı. Dost ya da düşman, onunla yüz yüze gelmek .

Katherine sessiz bir koruma duası etti.

Dengesi . Başı hafıflemişti. Parmaklarını ağacın gövdesine daha sıkı sardı. Hareket etmesini sağlayacak kadar uzun süre dayanabilecek miydi?

Granitten oyulmuş bir yüzün üzerindeki çukurlu çene ona doğru eğildi. Kahverengi gözler ona bakıyordu. Bocaladı.

Hayır. Halüsinasyon değildi. Bu kovboy gerçektir ve zayıflamaya başlamıştı. Görüşü bulanıklaşıyordu. Hızlı hareket etmeliydi.

Katherine son bir öne doğru adım attı. Dizleri büküldü ve tökezledi.

* * *

Caleb Snow tek bir hareketle kaburgalarına saplanan sopayı yakaladı ve kadını yere yapıştırdı.

Dantelli beyaz gömleğinin içinde muhteşemdi. Deniz yeşili eteği, kalçasını külotunu gösterecek kadar yukarı kaldırmıştı. Soluk mavi. Sertçe yutkundu. Onu bıçaklamamak için mücadele ederken, en sevdiği rengin onun küçük tatlı poposunu okşadığını düşünmemeye çalıştı. Kızın geri kalanı altın sarısı bir ten ve uzun bacaklardan oluşuyordu. Onu gerçek bir kadın gibi hissettirecek kadar kıvrımları vardı, şehvetli ve yumuşak. "Neyin var senin?"

Kestane rengi saçları ve uzuvları birbirine karışan adam konuşmadı.

Korkuyor muydu? Ondan mı? Tabii ki hayır. aldı ve fırlattı. Kadın tekmeledi ve yumrukladı.

"Kıpırdama. Yardım etmeye çalışıyorum."

"Hayır. Değilsin."

"Beni o dürtmeye çalışmayacağından emin olur olmaz yapacağım."

Yarı vahşi bir ölüm perisi, yarı korku filmi kurbanı gibi gelen çılgınları duyar duymaz atını çevirmiş, saldırıya uğramayı değil yardım etmeyi beklemişti.

" yakıyorsun," diye bağırdı.

Kadının sesindeki titreme adamın hayal kırıklığını yarıp geçti. Kadının itirafı adamın içini parçaladı. Kadının acısına acı düşüncesi onu fena çarptı. "Beni tokatlamaya bırak, ben de ayağa kalkayım."

Dudakları titredi. Ona baktı, kocaman korku dolu gözleri ve kiraz dudakları. -Ve kalbi sıkıştı.

Menekşe rengi gözleri ona dikilmişti ve göğsüne acı dolu bir hatıra saplandı. Babası ona elini kaldırmadan hemen önce annesinin yüzünde hep aynı dehşet ifadesi vardı. Caleb bu anıyı daha fazla yerleşmeden gömdü.

"Beni dinle. Sana zarar vermeyeceğim." Badem şeklindeki yüzü, zeytin rengi teni ve yumuşak yüz hatları uygunsuz bir cinsel tepki uyandırdı. Ten tene temas kötü bir fikirdi. Ağırlığını bükülmüş dizinin üzerine daha fazla kaydırды.

Nefesleri kısa çıkıyordu. "O zaman bırak gideyim. Onlar kaçmadan önce onu bulmalıyım."

"Aptalca bir şey yapmayacağından emin olur olmaz, yapacağım. Bunu bacağından çıkarana kadar hiçbir yere gitmiyorsun. Bana ne olduğunu söylemek ister misin?

Neler oluyor? Kim kaçıyor?" Hareketleri yaralı bir hayvanınkiler gibiydi, çıldırmış bir katilin değil. ağırlığı biraz daha hafifleterek başka yaraları olup olmadığını kontrol etti.

Geri çekildi. "Kimsin sen?"

"Caleb Snow ve burası benim çiftliğim." Onu çözmek için teli aldı. Kızın acı dolu çılgılığı onu delip geçti. "Bunun için üzgünüm." Kabloyu dikkatlice aşağı indirdi. "Seni incitmek istememiştim."

Uzun, ipeksi bacağı dikenli tellere ciddi şekilde dolamıştı. Çok kan kaybetmişti. Onun şoka girmesine izin veremezdi. "Ne kadar kavga edersen o kadar kötüleşir. Şimdiden kendine çok zarar verdin."

Göz kapakları çırpındı.

Solgunluğuna bakılırsa, hareketsiz durmazsa bilincini kaybedebilirdi. Ayağa kalktı ve bir küfür mırıldandı.

Vahşı gözleri yalvarırcasına ona bakıyordu. "Bazı adamlar yeğenimi kaçırdı. Kim olduklarını bilmiyorum. Şu tarafa gittiler." McGrath çiftliğini işaret etti. Sesi çatallaşmıştı ve adam onun ağlamamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu.

Yine de gözyaşları döküldü.

"Önce telin çıkması lazım. Sonra bakarız. Beni izlemeyin. Sadece daha çok acır. Bana adını söyle." Sebep olmak üzere olduğu acıdan dolayı bir suçluluk duygusu kapladı. Vücudunun ağırlığı paslı çelik dikenleri etinin derinliklerine saplamıştı.

Yüzü buruşurken başı geriye eğildi. Nefes aldı ama çığlık , gözleri hala güvensizlik yayıyordu.

"Bekle biraz. Yardımcı olabilecek bir şeyim var." Tel kesicileri çıkardı ve Heybesinden antibiyotikli mendil çıkardı. Kanamayı durdurmak için dizinin altına bir mendil bağladı.

"Beni burada bırakmayacağına söz verir misin?"

"Bunu neden yapayım ki?" Dikenleri teker teker derisinden çıkardı ve arada nefes alması için ona zaman tanıdı. "Bana adamlardan biraz daha bahset."

"Onlar. Büyüklerdi. Büyüktüler." Kelimeler hızlı nefes alış verişleriyle geliyordu. Son dikenini çekti ve elini uzatarak yardım teklif etti.

Onunki yumuşak ve küçüktü. Caleb'in koluna bir elektrik çarptı. Normalde cinsel bir kıvılcım hissetmekten hoşlanırdı. Ama şimdi ne yeri ne de zamanıydı. "Şu tarafa gitmem gerek." Ağaca tutunarak kuzeyi işaret etti.

"Yaralısın. Benim mülkümde, ben iyi olduğunu öğrenene kadar hiçbir yere . Ayrıca, bana hala neden burada olduğunu ."

"Burası neresi?" diye sorarak onun sorusunu geçiştirdi.

"TorJake Çiftliği." Nerede olduğunu nasıl bilmez? Bir düzine Aklına senaryolar geldi. Hiçbiri hoşuna gitmedi. Ona doğru bir adım attı. Karşı koyamayacak kadar zayıftı. Destek için kolunu onun beline doladı. "Bu şekilde hiçbir yere gidemezsin. Konuşmaya başlarsan sana yardım edebilirim. Evde tıbbi malzemelerim var. Ama neden benim arazimde olduğunu açıklayacaksın yoksa şerifi ararım. Anlaştık mı?"

"Lütfen. Yapma. Sana her şeyi anlatacağım." Sinirlerine dokunmuştu.

Şerif Coleman'ı aramalı. Böyle bir durumda yakalanan bir kadından hayır gelmezdi. Ama onda Caleb'ı bekleten bir şey vardı.

"Benim adım Katherine Harper. Yeğenimi balkabağı tarlasına götürdüm." Etrafına bakındı. "Ne tarafa gideceğimden emin değilim."

"Reynolds'ın yeri." Gözlerindeki korku mu, yoksa dudaklarındaki titreme mi onu derinden etkilemişti? Umurunda değildi. Meraklanmıştı.

"Kulağa doğru geliyor. Her neyse, takım elbiseli iki adam birden ortaya çıktı ve bizi yakaladı. Bizi ormanda sürüklediler...burada...ben yakalanana kadar. Sonra..."

Gözyaşları yanaklarını çizdi. "Onu alıp gittiler."

Dikenli teller kesilmişti. McGrath çiftliği çitin diğer tarafındaydı. Bunu sorması gerekecekti. Tabii ki dört ayaklı ya da motorlu yaratıklarla uğraşmayı tercih ederdi.

"Bunu çözeceğiz." Caleb onu dikkatle değerlendirdi.

Kızın savunmasız hali içgüdülerine alarm zillerini çaldırmıştı.

Copyright © 2014 by Barb Han

ISBN-13: 9781460325926

TENNESSEE TAKEDOWN

Copyright © 2014 by Lena Diaz

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, yayıncı Harlequin'in açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Enterprises Limited, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, Kanada M3B 3K9.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve™ yayıncının ticari markalarıdır. ®ile gösterilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Ticari Markalar Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.Harlequin.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.